ΝΑ ΑΝΑΔΕΙΞΟΥΜΕ ΚΑΙ ΝΑ ΥΠΗΡΕΤΗΣΟΥΜΕ ΤΑ ΑΝΑΡΧΙΚΑ ΙΔΕΩΔΗ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
Αριθμ. Φύλλου 193
ΜΑΪΟΣ 2019
1,5 ΕΥΡΩ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΟΛΟΙ ΤΟΥΣ ΕΙΝΑΙ ΙΔΙΟΙ

Μην τους ανέχεσαι

Μην τους φοβάσαι

Μην γονατίζεις

ΠΑΡΕ ΤΗ ΖΩΗ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΣΟΥ

Ούτε η Ευρώπη, ούτε οι Δήμοι και οι περιφερειάρχες έκαναν καλύτερη τη ζωή σου, και ούτε θα την κάνουν...

ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ

2019
1,5 ΕΥΡΩ

ΟΛΟΙ ΤΟΥΣ ΕΙΝΑΙ ΙΔΙΟΙ

Μην τους ανέχεσαι
Μην τους φοβάσαι
Μην γονατίζεις

ΠΑΡΕ ΤΗ ΖΩΗ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΣΟΥ

Ούτε η Ευρώπη, ούτε οι Δήμοι και οι περιφερειάρχες έκαναν καλύτερη τη ζωή σου, και ούτε θα την κάνουν...

ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ

Επειδή όποιος ψηφίζει, παραδίνεται στην εκμετάλλευση και ενισχύει την εξουσία.

ΣΥΖΗΤΗΣΗ: Πέμπτη 16 Μαΐου 2019, ώρα 6μμ

Παρουσίαση του βιβλίου: «*Αντί-εκλογική σκέψη και δράση, 1989-2019*»
στην Αναρχική Αρχειοθήκη (Σαριπόλου 8, δίπλα στο Μουσείο)

ΠΑΡΕ ΤΗ ΖΩΗ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΣΟΥ

Ούτε η Ευρώπη, ούτε οι Δήμοι και οι περιφερειάρχες έκαναν καλύτερη τη ζωή σου, και ούτε θα την κάνουν...

ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ

Επειδή όποιος ψηφίζει, παραδίνεται στην εκμετάλλευση και ενισχύει την εξουσία.

ΣΥΖΗΤΗΣΗ: Πέμπτη 16 Μαΐου 2019, ώρα 6μμ

Παρουσίαση του βιβλίου: *«Αντί-εκλογική σκέψη και δράση, 1989-2019»*

στην Αναρχική Αρχειοθήκη (Σαριπόλου 8, δίπλα στο Μουσείο)

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ στα ΠΡΟΠΥΛΑΙΑ

την Τρίτη 21 Μαΐου 2019, ώρα 5.30μμ

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ... ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

από τον Κύκλο Σύνταξης

Ένα χρόνο αργότερα από την πραγματοποίηση του δημοψηφίσματος του καλοκαιριού του 2015, δημοσιοποιήθηκε έκθεση του Ιδρύματος Κόνραντ Αντενάουερ (το οποίο πρόσκειται στο Χριστιανοδημοκρατικό Κόμμα της Γερμανίας - CDU) για την πολιτική κατάσταση τον ελλαδικό χώρο.

Στην συγκεκριμένη έκθεση μεταξύ άλλων τονίζεται η «***διαρκώς αυξανόμενη συνεργασία ανάμεσα στην κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ και την Ευρωπαϊκή Επιτροπή, την ΕΚΤ, το ΔΝΤ και τον Ευρωπαϊκό Μηχανισμό Σταθερότητας. Επίσης, η συνεργασία με άλλους διεθνείς παράγοντες έχει πλέον σταθεροποιηθεί, σε αντίθεση με το πολύ χαμηλό επίπεδο στο οποίο βρισκόταν πέρυσι***», ενώ παρατηρείται, επίσης, η απουσία κινητοποιήσεων και κοινωνικών διαμαρτυριών κατά του κυβερνητικού έργου «όπως συνέβαινε μέχρι το 2014, με δυναμική συμμετοχή του τότε αντιπολιτευόμενου ΣΥΡΙΖΑ».

Ακόμη, η έκθεση του Ιδρύματος Κόνραντ Αντενάουερ αναφέρεται και καταγράφει με θετικό πρόσημο την εμπέδωση της σταθερότητας, την «***μερικώς συναινετική διάθεση από την αντιπολίτευση, η οποία, μεταξύ άλλων, συναίνεσε στην υιοθέτηση του τρίτου μνημονίου τον Αύγουστο του 2015. Θεμελιώδης αντιπολίτευση έχει ασκηθεί μέχρι στιγμής μόνο σε μερικούς τομείς. Από την πλευρά τής αντιπολίτευσης κυριαρχεί η κριτική για διαδικαστικά θέματα και την έλλειψη στρατηγικής της κυβέρνησης, παρά για τα μέτρα αυτά καθαυτά***».

Επίσης, αποτιμάται με θετικό τρόπο –και πάλι– αναφορικώς με τις προοπτικές της υπάρχουσας τότε «εύθραυστης σταθερότητας», η εγκατάλειψη της «συγκρουσιακής πολιτικής με την ΕΕ» εκ μέρους του «αριστεροδεξιού κυβερνητικού συνασπισμού, η εγκατάλειψη της «αριστερής ταυτότητας» αλλά και οι ανύπαρκτες αντιδράσεις εντός και εκτός κοινοβουλίου:

«*Μετά την έγκριση του τρίτου μνημονίου,* ***ο συνασπισμός ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ έχει εγκαταλείψει τη συγκρουσιακή τακτική με την ΕΕ προσαρμόζοντας, επίσης, τη ρητορική του.*** *Το Eurogroup της 25ης Μαΐου 2016, με μια επίδειξη μεγάλης πολιτικής βούλησης, ενέκρινε για πρώτη φορά το πρόγραμμα του αριστεροδεξιού κυβερνητικού συνασπισμού, εξασφαλίζοντας οικονομική σταθερότητα για τους ερχόμενους μήνες. Αυτή η νέα πολιτική πραγματικότητα είχε επιβεβαιωθεί τρεις ημέρες νωρίτερα με την υπερψήφιση από την κυβερνητική πλειοψηφία πακέτου μέτρων στην Ελληνική Βουλή.* ***Τα μέτρα περιελάμβαναν αυξήσεις φόρων και μια σειρά ιδιωτικοποιήσεων που για δεκαετίες αποτελούσαν ταμπού για τα ελληνικά πολιτικά κόμματα, ιδιαιτέρως για τον μέχρι τότε***

Ο «ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ» ΠΑΓΚΑΛΟΣ, Η ΕΠΕΜΒΑΣΗ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ ΚΑΙ Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ ΤΩΝ... ΕΞΑΡΧΕΙΩΝ...

«Η κ. Παπακώστα έχει δίκιο. Τα Εξάρχεια θα μπορούσαν να ε0

ίναι η γραφική, παραδοσιακή συνοικία της Αθήνας. Οι πολιτικάντηδες, που εν όψει των Ευρωεκλογών ρίχνουν τις ευθύνες στην Αστυνομία μιλούν για κάτι που δεν γίνεται χωρίς την παρέμβαση του ***στρατού*** *και τη μεταφορά του* ***Ε.Μ.Π.****»*, έγραψε σε ανάρτησή του στον προσωπικό του λογαριασμό στο twitter, ο Πάγκαλος πρώην υπουργός σε κυβερνήσεις του Πασοκ.

Ο «στρατηγός» Πάγκαλος επανήλθε με άρθρο του στην *Κυριακάτικη Καθημερινή* στην στήλη *Άποψη*, το οποίο και δημοσιεύθηκε με τον τίτλο ***Προτάσεις για την πάταξη της ανομίας στο κέντρο της Αθήνας*** (21 Απριλίου 2019, σελ. 11).

Προφανώς και το συγκεκριμένο άρθρο αποτελεί και την συμβολή της εφημερίδας και του ίδιου του «στρατάρχη» Παγκάλου στην επέτειο της εθνοσωτηρίου επαναστάσεως της 21ης Απριλίου, καθώς όσο και να ψάξαμε, δεν βρήκαμε κάποια άλλη, έστω και σύντομη, αναφορά ή σχόλιο για την επιβολή της χούντας των συνταγματαρχών (εκτός από το άρθρο του *Τ. Θεοδωρόπουλου* με τον τίτλο ***Το Κληροδότημα της δικτατορίας*** με αφορμή το οποίο θα κάνουμε ξεχωριστό σχόλιο).

Ας θαυμάσουμε, όμως, την σκέψη του «στρατηγού».

«Είμαστε κατά της χρήσεως του στρατού. Ο στρατός δημιουργεί κατά την δράση του θύματα και έπειτα από αυτήν δυσκολεύεται να εγκαταλείψει τον χώρο τον οποίο ομαλοποίησε».

Μάλιστα. Υπάρχουν ορισμένα, λοιπόν, «μικροπροβληματάκια» με την «δράση» του στρατού. Ο στρατός «δη-

την αγορά καινούργιων μέσων καταστολής. Επίσης, αν δεν λύνονται τα προβλήματα με την χρησιμοποίηση της αστυνομίας, πρέπει να εξεταστεί η οργάνωση μεικτών επιχειρήσεων στρατού και αστυνομίας, όπου είναι αυτό απαραίτητο».

Προσυπογράφουμε πρώτα απ' όλα την αγορά καινούργιων μέσων καταστολής. Χρειάζονται τανάλιες, μαστίγια, καινούργιες συσκευές για ηλεκτροσόκ και γενικά νέα «θαυματουργά» εργαλεία. (Άλλωστε είναι ενδεικτικό ότι το διάστημα 2006-2009 το γερμανικό κράτος εξέδωσε άδειες εξαγωγής για δεσμά ποδιών (αλυσίδες) και χημικά όπλα, ενώ η Τσεχία για χημικά, αλυσίδες και για όπλα που προκαλούν ηλεκτροσόκ, ενώ επίσης σε Ιταλία και Ισπανία, εταιρείες προώθησαν την πώληση χειροπέδων και ειδικών μανικιών που ηλεκτρίζουν το θύμα με 50.000 βολτ, αν και παρόμοιες ζώνες-ηλεκτροσόκ έχουν απαγορευτεί σε όλη την Ευρώπη, ενώ και το ουγγρικό κράτος το 2005 εξέφρασε την πρόθεσή του να χρησιμοποιήσει τέτοιου είδους ζώνες στις φυλακές και τα αστυνομικά τμήματα. Από τα 27 κράτη-μέλη της Ε.Ε. μόνον επτά τήρησαν τη νομική υποχρέωσή τους να δημοσιοποιούν τις εξαγωγές τους, τονίζει η σχετική έκθεση της Διεθνούς Αμνηστίας που καλεί τα ευρωπαϊκά κράτη «να κάνουν τα λόγια τους πράξη, στο πλαίσιο της δέσμευσής τους για τη μάχη κατά των βασανιστηρίων»).

Τι προτείνει, εδώ εκτός των άλλων, ο Πάγκαλος;

Ούτε λίγο ούτε πολύ προτείνει την ίδρυση στρατοχωροφυλακής. Σαν να μην πέρασε μια μέρα. Και για να μην παρεξηγούμαστε. Οι συνολικότερες προτάσεις του είναι άκρως ενδιαφέρουσες (να γίνει ιδιώνυμο η κατάληψη, να επικρατήσει νοοτροπία μηδενικής ανοχής) και δεν μας βρίσκουν αντίθετους, αφού θεωρούμε ότι η παρουσία του στρατού στους δρόμους, στα Εξάρχεια, σε κάθε γωνιά της πόλης που βασιλεύει η ανομία, όχι μόνο θα δώσει λίγο «χρώμα» σε κάθε γκρίζα ζώνη, αλλά θα διώξει και αρκετούς τουρίστες που, δεν το κρύβουμε, μάς ενοχλούν ολοένα και περισσότερο, καθώς έχουν κατακλύσει σαν τα μυρμήγκια κάθε σημείο της πόλης.

Μάλιστα έχουμε και μια πιο προχωρημένη πρόταση, που την εμπνευστήκαμε το παραδεχόμαστε από την συνολικότερη «σκέψη Παγκάλου» (πως λένε «σκέψη Μάο

αρκώς αυξανόμενη συνεργασία ανάμεσα στην κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ και την Ευρωπαϊκή Επιτροπή, την ΕΚΤ, το ΔΝΤ και τον Ευρωπαϊκό Μηχανισμό Σταθερότητας. Επίσης, η συνεργασία με άλλους διεθνείς παράγοντες έχει πλέον σταθεροποιηθεί, σε αντίθεση με το πολύ χαμηλό επίπεδο στο οποίο βρισκόταν πέρυσι», ενώ παρατηρείται, επίσης, η απουσία κινητοποιήσεων και κοινωνικών διαμαρτυριών κατά του κυβερνητικού έργου «όπως συνέβαινε μέχρι το 2014, με δυναμική συμμετοχή του τότε αντιπολιτευόμενου ΣΥΡΙΖΑ».

Ακόμη, η έκθεση του Ιδρύματος Κόνραντ Αντενάουερ αναφέρεται και καταγράφει με θετικό πρόσημο την εμπέδωση της σταθερότητας, την «***μερικώς συναινετική διάθεση από την αντιπολίτευση, η οποία, μεταξύ άλλων, συναίνεσε στην υιοθέτηση του τρίτου μνημονίου τον Αύγουστο του 2015. Θεμελιώδης αντιπολίτευση έχει ασκηθεί μέχρι στιγμής μόνο σε μερικούς τομείς. Από την πλευρά τής αντιπολίτευσης κυριαρχεί η κριτική για διαδικαστικά θέματα και την έλλειψη στρατηγικής της κυβέρνησης, παρά για τα μέτρα αυτά καθαυτά***».

Επίσης, αποτιμάται με θετικό τρόπο –και πάλι– αναφορικώς με τις προοπτικές της υπάρχουσας τότε «εύθραυστης σταθερότητας», η εγκατάλειψη της «συγκρουσιακής πολιτικής με την ΕΕ» εκ μέρους του «αριστεροδεξιού κυβερνητικού συνασπισμού, η εγκατάλειψη της «αριστερής ταυτότητας» αλλά και οι ανύπαρκτες αντιδράσεις εντός και εκτός κοινοβουλίου:

«*Μετά την έγκριση του τρίτου μνημονίου, **ο συνασπισμός ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ έχει εγκαταλείψει τη συγκρουσιακή τακτική με την ΕΕ προσαρμόζοντας, επίσης, τη ρητορική του.** Το Eurogroup της 25ης Μαΐου 2016, με μια επίδειξη μεγάλης πολιτικής βούλησης, ενέκρινε για πρώτη φορά το πρόγραμμα του αριστεροδεξιού κυβερνητικού συνασπισμού, εξασφαλίζοντας οικονομική σταθερότητα για τους ερχόμενους μήνες. Αυτή η νέα πολιτική πραγματικότητα είχε επιβεβαιωθεί τρεις ημέρες νωρίτερα με την υπερψήφιση από την κυβερνητική πλειοψηφία πακέτου μέτρων στην Ελληνική Βουλή. **Τα μέτρα περιελάμβαναν αυξήσεις φόρων και μια σειρά ιδιωτικοποιήσεων που για δεκαετίες αποτελούσαν ταμπού για τα ελληνικά πολιτικά κόμματα, ιδιαιτέρως για τον μέχρι τότε ριζοσπαστικό αριστερό ΣΥΡΙΖΑ. Οι αντιδράσεις σε αυτή την εγκατάλειψη της αριστερής ταυτότητας παρέμειναν αμελητέες εντός και εκτός του Κοινοβουλίου.** Ένα φαινόμενο που γίνεται όλο και πιο συχνό. Μόνο μία βουλευτής του ΣΥΡΙΖΑ καταψήφισε τα μέτρα, παραιτήθηκε αμέσως και αντικαταστάθηκε χωρίς περαιτέρω καθυστέρηση*».

Δεν χρειάζεται, λοιπόν, ούτε βαθειά σκέψη ούτε βαθειά περισυλλογή για να κατανοήσει ο καθένας ότι ο Μεγάλος Συνασπισμός ΝΔ-ΣΥΡΙΖΑ, που όπως «αποκάλυψε» η Ν. Μπακογιάννη ήταν στα σκαριά επί προεδρίας Β. Μεϊμαράκη, αποτελεί είτε «άτυπα» είτε με τυμπανοκρουσίες το όχημα με το οποίο προχωρούν οι εξουσιαστικοί σχεδιασμοί. Η «αποκάλυψη» δεν έγινε φυσικά για ιστορικούς λόγους ούτε για να καεί το «σενάριο», και εμπεδωθεί στην λεγόμενη κοινή γνώμη η πεποίθηση ότι «*Σήμερα τέτοια συζήτηση για μεγάλο συνασπισμό δεν υπάρχει*». Αντίθετα, πραγματοποιήθηκε για να σταλεί δημόσια ένα και μοναδικό μήνυμα σε πολλούς αποδέκτες, εντός και εκτός χώρας, ότι ο σχεδιασμός δεν έχει

Η ΕΠΕΜΒΑΣΗ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ ΚΑΙ Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ ΤΩΝ… ΕΞΑΡΧΕΙΩΝ…

«*Η κ. Παπακώστα έχει δίκιο. Τα Εξάρχεια θα μπορούσαν να ε0
ίναι η γραφική, παραδοσιακή συνοικία της Αθήνας. Οι πολιτικάντηδες, που εν όψει των Ευρωεκλογών ρίχνουν τις ευθύνες στην Αστυνομία μιλούν για κάτι που δεν γίνεται χωρίς την παρέμβαση του **στρατού** και τη μεταφορά του **Ε.Μ.Π.***», έγραψε σε ανάρτησή του στον προσωπικό του λογαριασμό στο twitter, ο Πάγκαλος πρώην υπουργός σε κυβερνήσεις του Πασοκ.

Ο «στρατηγός» Πάγκαλος επανήλθε με άρθρο του στην *Κυριακάτικη Καθημερινή* στην στήλη *Άποψη*, το οποίο και δημοσιεύθηκε με τον τίτλο ***Προτάσεις για την πάταξη της ανομίας στο κέντρο της Αθήνας*** (21 Απριλίου 2019, σελ. 11).

Προφανώς και το συγκεκριμένο άρθρο αποτελεί και την συμβολή της εφημερίδας και του ίδιου του «στρατάρχη» Παγκάλου στην επέτειο της εθνοσωτηρίου επαναστάσεως της 21ης Απριλίου, καθώς όσο και να ψάξαμε, δεν βρήκαμε κάποια άλλη, έστω και σύντομη, αναφορά ή σχόλιο για την επιβολή της χούντας των συνταγματαρχών (εκτός από το άρθρο του *Τ. Θεοδωρόπουλου* με τον τίτλο ***Το Κληροδότημα της δικτατορίας*** με αφορμή το οποίο θα κάνουμε ξεχωριστό σχόλιο).

Ας θαυμάσουμε, όμως, την σκέψη του «στρατηγού».

«*Είμαστε κατά της χρήσεως του στρατού. Ο στρατός δημιουργεί κατά την δράση του θύματα και έπειτα από αυτήν δυσκολεύεται να εγκαταλείψει τον χώρο τον οποίο ομαλοποίησε*».

Μάλιστα. Υπάρχουν ορισμένα, λοιπόν, «μικροπροβληματάκια» με την «δράση» του στρατού. Ο στρατός «δημιουργεί κατά την δράση του θύματα». Δηλαδή, «**δημιουργία**» αποτελούν, κατά Πάγκαλον οι δολοφονίες των στρατιωτικών δυνάμεων, που καλούνται να στηρίξουν χούντες και κάθε είδους πραξικοπήματα ή όταν γενικότερα καλούνται να επέμβουν, όχι στα πεδία των μαχών, (όχι ότι εκεί δεν έχουν «διαπρέψει» σε σφαγές), αλλά στον αστικό ιστό για να καταστείλουν τους κάθε λογής «ταραχοποιούς».

Και έπειτα έχουμε και ένα ακόμη «προβληματάκι»: ο στρατός «δυσκολεύεται να εγκαταλείψει τον χώρο τον οποίο ομαλοποίησε».

Εμ, κυρ-στρατηγέ κάθε «ομαλοποίηση» έχει και τις δυσκολίες της... Εμ, τι να κάνουν και αυτοί οι έρμοι οι καραβανάδες έρχονται «ομαλοποιούν» τα πράγματα, εμ, εθνοσωτήριον το έργον τους, εμ να μην μπαστακωθούν «λίγο» παραπάνω; Γιατί, ας μην γελιόμαστε, και αυτή η «ομαλοποίηση» δεν είναι εύκολο πράγμα. Ξέρεις τι

νέα «θαυματουργά» εργαλεία. (Άλλωστε είναι ενδεικτικό ότι το διάστημα 2006-2009 το γερμανικό κράτος εξέδωσε άδειες εξαγωγής για δεσμά ποδιών (αλυσίδες) και χημικά όπλα, ενώ η Τσεχία για χημικά, αλυσίδες και για όπλα που προκαλούν ηλεκτροσόκ, ενώ επίσης σε Ιταλία και Ισπανία, εταιρείες προώθησαν την πώληση χειροπέδων και ειδικών μανικιών που ηλεκτρίζουν το θύμα με 50.000 βολτ, αν και παρόμοιες ζώνες-ηλεκτροσόκ έχουν απαγορευτεί σε όλη την Ευρώπη, ενώ και το ουγγρικό κράτος το 2005 εξέφρασε την πρόθεσή του να χρησιμοποιήσει τέτοιου είδους ζώνες στις φυλακές και τα αστυνομικά τμήματα. Από τα 27 κράτη-μέλη της Ε.Ε. μόνον επτά τήρησαν τη νομική υποχρέωσή τους να δημοσιοποιούν τις εξαγωγές τους, τονίζει η σχετική έκθεση της Διεθνούς Αμνηστίας που καλεί τα ευρωπαϊκά κράτη «να κάνουν τα λόγια τους πράξη, στο πλαίσιο της δέσμευσής τους για τη μάχη κατά των βασανιστηρίων»).

Τι προτείνει, εδώ εκτός των άλλων, ο Πάγκαλος;

Ούτε λίγο ούτε πολύ προτείνει την ίδρυση στρατοχωροφυλακής. Σαν να μην πέρασε μια μέρα. Και για να μην παρεξηγούμαστε. Οι συνολικότερες προτάσεις του είναι άκρως ενδιαφέρουσες (να γίνει ιδιώνυμο η κατάληψη, να επικρατήσει νοοτροπία μηδενικής ανοχής) και δεν μας βρίσκουν αντίθετους, αφού θεωρούμε ότι η παρουσία του στρατού στους δρόμους, στα Εξάρχεια, σε κάθε γωνιά της πόλης που βασιλεύει η ανομία, όχι μόνο θα δώσει λίγο «χρώμα» σε κάθε γκρίζα ζώνη, αλλά θα διώξει και αρκετούς τουρίστες που, δεν το κρύβουμε, μάς ενοχλούν ολοένα και περισσότερο, καθώς έχουν κατακλύσει σαν τα μυρμήγκια κάθε σημείο της πόλης.

Μάλιστα έχουμε και μια πιο προχωρημένη πρόταση, που την εμπνευστήκαμε το παραδεχόμαστε από την συνολικότερη «σκέψη Παγκάλου» (πως λένε «σκέψη Μάο Τσε Τουνγκ»). Προτείνουμε το ΕΜΠ να μετατραπεί σε στρατώνα της επανιδρυμένης στρατοχωροφυλακής, και έτσι όλη η περιοχή να λάμψει, να πετούν καθημερινά drones, να ακούγονται καθημερινά εμβατήρια μπας και συμμορφωθούν αυτοί οι άπλυτοι των Εξαρχείων, να κόβεται τουλάχιστον το ένα χέρι όσων τολμούν να γράφουν συνθήματα στους τοίχους, να γίνεται καθημερινά έπαρση και υποστολή της σημαίας, να παρακολουθούν και οι τουρίστες, να έρχονται και οι καλλιτέχνες, όπως στην Μονμάρτρη, οι ζωγράφοι με τα πινέλα τους και τους μπερέδες τους και να φτιάχνουν τα πορτραίτα των περαστικών, αλλά και του Τσίπρα, του Πολλάκη, του Παγκάλου, του Μητσοτάκη και του καπετάν-Κουτσούμπα.

Ζούμε και αναπνέουμε γι’ αυτήν την ημέρα και μόνο. Στον «γύψο» κουφάλες, όπως σίγουρα κρυφομουρμου-

αυτά καθάρια».

Επίσης, αποτιμάται με θετικό τρόπο –και πάλι– αναφορικώς με τις προοπτικές της υπάρχουσας τότε «εύθραυστης σταθερότητας», η εγκατάλειψη της «συγκρουσιακής πολιτικής με την ΕΕ» εκ μέρους του «αριστεροδεξιού κυβερνητικού συνασπισμού, η εγκατάλειψη της «αριστερής ταυτότητας» αλλά και οι ανύπαρκτες αντιδράσεις εντός και εκτός κοινοβουλίου:

«Μετά την έγκριση του τρίτου μνημονίου, ***ο συνασπισμός ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ έχει εγκαταλείψει τη συγκρουσιακή τακτική με την ΕΕ προσαρμόζοντας, επίσης, τη ρητορική του.*** *Το Eurogroup της 25ης Μαΐου 2016, με μια επίδειξη μεγάλης πολιτικής βούλησης, ενέκρινε για πρώτη φορά το πρόγραμμα του αριστεροδεξιού κυβερνητικού συνασπισμού, εξασφαλίζοντας οικονομική σταθερότητα για τους ερχόμενους μήνες. Αυτή η νέα πολιτική πραγματικότητα είχε επιβεβαιωθεί τρεις ημέρες νωρίτερα με την υπερψήφιση από την κυβερνητική πλειοψηφία πακέτου μέτρων στην Ελληνική Βουλή.* ***Τα μέτρα περιελάμβαναν αυξήσεις φόρων και μια σειρά ιδιωτικοποιήσεων που για δεκαετίες αποτελούσαν ταμπού για τα ελληνικά πολιτικά κόμματα, ιδιαιτέρως για τον μέχρι τότε ριζοσπαστικά αριστερό ΣΥΡΙΖΑ. Οι αντιδράσεις σε αυτή την εγκατάλειψη της αριστερής ταυτότητας παρέμειναν αμελητέες εντός και εκτός του Κοινοβουλίου.*** *Ένα φαινόμενο που γίνεται όλο και πιο συχνό. Μόνο μία βουλευτής του ΣΥΡΙΖΑ καταψήφισε τα μέτρα, παραιτήθηκε αμέσως και αντικαταστάθηκε χωρίς περαιτέρω καθυστέρηση».*

Δεν χρειάζεται, λοιπόν, ούτε βαθειά σκέψη ούτε βαθειά περισυλλογή για να κατανοήσει ο καθένας ότι ο Μεγάλος Συνασπισμός ΝΔ-ΣΥΡΙΖΑ, που όπως «αποκάλυψε» η Ν. Μπακογιάννη ήταν στα σκαριά επί προεδρίας Β. Μεϊμαράκη, αποτελεί είτε «άτυπα» είτε με τυμπανοκρουσίες το όχημα με το οποίο προχωρούν οι εξουσιαστικοί σχεδιασμοί. Η «αποκάλυψη» δεν έγινε φυσικά για ιστορικούς λόγους ούτε για να καεί το «σενάριο», και εμπεδωθεί στην λεγόμενη κοινή γνώμη η πεποίθηση ότι «*Σήμερα τέτοια συζήτηση για μεγάλο συνασπισμό δεν υπάρχει*». Αντίθετα, πραγματοποιήθηκε για να σταλεί δημόσια ένα και μοναδικό μήνυμα σε πολλούς αποδέκτες, εντός και εκτός χώρας, ότι ο σχεδιασμός δεν έχει εγκαταλειφθεί από την στιγμή που ισχυρά πολιτικά πρόσωπα τον εγκωμιάζουν προεκλογικά (όπως έκαναν και στο παρελθόν με αποτέλεσμα ακόμη και την διαγραφή τους από το κόμμα όπως τουλάχιστον υποστηρίζει η Μπακογιάννη). Η πολιτική συναίνεση, άλλωστε όλων ανεξαιρέτως των ομόσταβλων κομμάτων όσον αφορά την επιβολή της μνημονιακής λαίλαπας, είναι κάτι παραπάνω από δεδομένη, όπως καταγράφει και η προαναφερόμενη έκθεση.

Για αυτούς και ακόμη άλλους τόσους λόγους η εκλογική απεργία παραμένει η μόνη αξιοπρεπής, έντιμη και ειλικρινής στάση κάθε ανθρώπου που θέλει να διατηρήσει έστω στο ελάχιστο την αξιοπρέπεια και τον αυτοσεβασμό του.

Μάιος 2019

ου 2019, σελ. 11).

Προφανώς και το συγκεκριμένο άρθρο αποτελεί και την συμβολή της εφημερίδας και του ίδιου του «στρατάρχη» Παγκάλου στην επέτειο της εθνοσωτηρίου επαναστάσεως της 21^ης^ Απριλίου, καθώς όσο και να ψάξαμε, δεν βρήκαμε κάποια άλλη, έστω και σύντομη, αναφορά ή σχόλιο για την επιβολή της χούντας των συνταγματαρχών (εκτός από το άρθρο του *Τ. Θεοδωρόπουλου* με τον τίτλο ***Το Κληροδότημα της δικτατορίας*** με αφορμή το οποίο θα κάνουμε ξεχωριστό σχόλιο).

Ας θαυμάσουμε, όμως, την σκέψη του «στρατηγού».

«Είμαστε κατά της χρήσεως του στρατού. Ο στρατός δημιουργεί κατά την δράση του θύματα και έπειτα από αυτήν δυσκολεύεται να εγκαταλείψει τον χώρο τον οποίο ομαλοποίησε».

Μάλιστα. Υπάρχουν ορισμένα, λοιπόν, «μικροπροβληματάκια» με την «δράση» του στρατού. Ο στρατός «δημιουργεί κατά την δράση του θύματα». Δηλαδή, «**δημιουργία**» αποτελούν, κατά Πάγκαλον οι δολοφονίες των στρατιωτικών δυνάμεων, που καλούνται να στηρίξουν χούντες και κάθε είδους πραξικοπήματα ή όταν γενικότερα καλούνται να επέμβουν, όχι στα πεδία των μαχών, (όχι ότι εκεί δεν έχουν «διαπρέψει» σε σφαγές), αλλά στον αστικό ιστό για να καταστείλουν τους κάθε λογής «ταραχοποιούς».

Και έπειτα έχουμε και ένα ακόμη «προβληματάκι»: ο στρατός «δυσκολεύεται να εγκαταλείψει τον χώρο τον οποίο ομαλοποίησε».

Εμ, κυρ-στρατηγέ κάθε «ομαλοποίηση» έχει και τις δυσκολίες της... Εμ, τι να κάνουν και αυτοί οι έρμοι οι καραβανάδες έρχονται «ομαλοποιούν» τα πράγματα, εμ, εθνοσωτήριον το έργον τους, εμ να μην μπαστακωθούν «λίγο» παραπάνω; Γιατί, ας μην γελιόμαστε, και αυτή η «ομαλοποίηση» δεν είναι εύκολο πράγμα. Ξέρεις τι πεισματάρηδες είναι αυτοί οι αντιφρονούντες; Άσε δεν ξέρεις τι «φρούτα» είναι. Δεν ξεμπερδεύεις εύκολα με δαύτους. Εκεί που λες, ότι ξερίζωσες το «κακό», έβαλες τον «γύψο», εκεί είναι που ξεφυτρώνουν καινούργια «ζιζάνια»...

Ο «στρατηγός», όμως, που έχει βαθιά γνώση αυτών των «προβλημάτων», δεν ολιγωρεί.

«Πρότασή μου είναι να ενισχυθεί η επιχειρησιακή ικανότητα της αστυνομίας, με την ενίσχυση των μηχανοκίνητων μονάδων και ιδίως της ομάδας ΔΙ.ΑΣ. και

σής τους για τη μάχη κατά των βασανιστηρίων»).

Τι προτείνει, εδώ εκτός των άλλων, ο Πάγκαλος;

Ούτε λίγο ούτε πολύ προτείνει την ίδρυση στρατοχωροφυλακής. Σαν να μην πέρασε μια μέρα. Και για να μην παρεξηγούμαστε. Οι συνολικότερες προτάσεις του είναι άκρως ενδιαφέρουσες (να γίνει ιδιώνυμο η κατάληψη, να επικρατήσει νοοτροπία μηδενικής ανοχής) και δεν μας βρίσκουν αντίθετους, αφού θεωρούμε ότι η παρουσία του στρατού στους δρόμους, στα Εξάρχεια, σε κάθε γωνιά της πόλης που βασιλεύει η ανομία, όχι μόνο θα δώσει λίγο «χρώμα» σε κάθε γκρίζα ζώνη, αλλά θα διώξει και αρκετούς τουρίστες που, δεν το κρύβουμε, μάς ενοχλούν ολοένα και περισσότερο, καθώς έχουν κατακλύσει σαν τα μυρμήγκια κάθε σημείο της πόλης.

Μάλιστα έχουμε και μια πιο προχωρημένη πρόταση, που την εμπνευστήκαμε το παραδεχόμαστε από την συνολικότερη «σκέψη Παγκάλου» (πως λένε «σκέψη Μάο Τσε Τουνγκ»). Προτείνουμε το ΕΜΠ να μετατραπεί σε στρατώνα της επανιδρυμένης στρατοχωροφυλακής, και έτσι όλη η περιοχή να λάμψει, να πετούν καθημερινά drones, να ακούγονται καθημερινά εμβατήρια μπας και συμμορφωθούν αυτοί οι άπλυτοι των Εξαρχείων, να κόβεται τουλάχιστον το ένα χέρι όσων τολμούν να γράφουν συνθήματα στους τοίχους, να γίνεται καθημερινά έπαρση και υποστολή της σημαίας, να παρακολουθούν και οι τουρίστες, να έρχονται και οι καλλιτέχνες, όπως στην Μονμάρτρη, οι ζωγράφοι με τα πινέλα τους και τους μπερέδες τους και να φτιάχνουν τα πορτραίτα των περαστικών, αλλά και του Τσίπρα, του Πολλάκη, του Παγκάλου, του Μητσοτάκη και του καπετάν-Κουτσούμπα.

Ζούμε και αναπνέουμε γι' αυτήν την ημέρα και μόνο. Στον «γύψο» κουφάλες, όπως σίγουρα κρυφομουρμουρίζει και ο «στρατηγός», στον «γύψο» μέχρι νεωτέρας, το απαιτεί η δημοκρατία...

«Βρήκες το ευαίσθητο σημείο μου και αυτό είναι μείον μου...»

Περί τα μέσα του 2016 και ενώ το λαοπρόβλητο καθεστώς Τσίπρα προσπαθεί να πάρει πραγματικά στα χέρια του την εξουσία και όχι απλά να ασκεί κυβερνητικό έργο, όπως εξήγησε σχετικά και σε ανύποπτο χρόνο η θεωρητικός του καθεστώτος Μπέτυ Μπαζιάνα, έλαβε

συνέχεια στη σελ. 4

ΟΙ ΚΑΛΠΕΣ ΤΩΝ ΕΚΛΟΓΩΝ: Ο ΣΚΟΥΠΙΔΟΤΕΝΕΚΕΣ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ...

«Η «αντικειμενική» σύγκλιση Ν.Δ. και ΠΑΣΟΚ έχει προχωρήσει πολύ σε ό,τι αφορά τις γενικές ιδεολογικές στάσεις και τοποθετήσεις των εκλογικών τους σωμάτων. *Τα δύο κόμματα «μοιάζουν» αρκετά, αναπαράγοντας στο εσωτερικό τους τις ίδιες διαιρέσεις οι οποίες, επιπλέον, εμφανίζονται σε αρκετές περιπτώσεις ομοιόμορφα κατανεμημένες. Και τα δύο κόμματα εξουσίας τείνουν είτε στις μεσαίες θέσεις των κλιμάκων που κατασκευάστηκαν είτε παραμένουν μετέωρα, δείχνοντας ότι* ***το ιδεολογικο-πολιτικό τους στίγμα είναι ασθενές, ενώ μειώνεται και η μεταξύ τους διαφορετικότητα***. *Επιδιώκοντας να διευρύνουν τα εκλογικά τους όρια ρευστοποιούν τις τοποθετήσεις τους και περιορίζουν, σε τελική ανάλυση, την εκλογική τους επιρροή. Από τα δύο κόμματα εξουσίας, τη μεγαλύτερη αμφισημία και το ασθενέστερο στίγμα παρουσίασε το ΠΑΣΟΚ, καταδεικνύοντας ότι, τη χρονική περίοδο στην οποία αναφερόμαστε, πρόκειται για τον ασθενή κρίκο του κομματικού συστήματος»*.

Βερναρδάκης Χριστόφορος, Ιδεολογικές αξίες, πολιτικές στάσεις και ηγεμονία: οι «ισχυρές μεταβλη-

δικασία «ανέχεται» τάσεις διαίρεσης εφ' όσον ενισχύουν τους ευρύτερους κυριαρχικούς σχεδιασμούς.

Ας δούμε, όμως, ένα παράδειγμα.

Το 1992 ο Ανδρέας *Παπανδρέου* απαγόρευε στους φανατικούς οπαδούς της βάσης του Πασοκ να αποκαλούν «χούντα» την τότε κυβέρνηση της ΝΔ, που σημειωτέον τον είχε παραπέμψει στο Ειδικό Δικαστήριο μ' αφορμή το «σκάνδαλο» *Κοσκωτά*, ο «οραματισμός» *Λαλιώτης* αναζητούσε «μεγάλες ιδέες ανάτασης πέρα και έξω από τα κόμματα», ο *Γεννηματάς* είχε ήδη προ καιρού προχωρήσει στην «αυτοκριτική» του για «το χρονοντούλαπο της ιστορίας», στο οποίο θα κατέληγε η «επάρατη δεξιά», ενώ ακόμη και οι «αυριανιστές» χαμήλωναν τους τόνους, με τον Κουρή (εκδότης της εφημερίδας *Αυριανή*, που καμάρωνε ότι γκρέμισε τον «καραμανλισμό») να ζητά από τον *Κωνσταντίνο Καραμανλή* να αξιοποιήσει το κύρος του χάριν του τόπου, εξηγώντας ότι «*καραμανλισμός*» ήταν μια «*νοοτροπία που δεν υπάρχει πια*».

Οι «εξελίξεις» αυτές, που σημαδεύουν την εγχώρια πολιτική σκηνή, αποτελούν φυσικά συνέχεια της ιδεολογικής αναπροσαρμογής, έτσι όπως αυτή καταγράφεται ήδη

του τείχους» ανάμεσα στα δύο συστήματα κυριαρχίας.

Την ίδια περίοδο ο ΣΥΝ, σύμφωνα και με τον Θ. Διαμαντόπουλο (καθηγητής πολιτικών επιστημών στο Πάντειο Πανεπιστήμιο), «*ως συνέχεια του ρεύματος της ανανεωτικής και αμφισβητισιακής αριστεράς, αν και ακόμη σε επί μέρους ζητήματα, πολιτισμικού φιλελευθερισμού, κοινωνικά ή άλλα, τοποθετείται αριστερότερα του ΠΑΣΟΚ, για λόγους αυτοσυντήρησης είναι υποχρεωμένος να εναλλάσσει τις συγκλίσεις του με τα δυο μεγαλύτερα κόμματα εξουσίας, κατά τα θέματα, τις περιόδους και τις περιστάσεις*».

Έτσι, ο τότε ΣΥΝ, λειτουργικότατα για το σύνολο του πολιτικού συστήματος έπαιξε ρόλο ως ο ενδιάμεσος μάλλον και πάντως σε κάθε περίπτωση ο «ευκίνητος» πόλος ενός δικομματισμού, που παρ' όλα αυτά δεν απειλούσε την προς τα αριστερά πασοκική επικυριαρχία.

Αναφερόμαστε ενδεικτικά σ' αυτήν την περίοδο γιατί θέλουμε να γίνει κατανοητό ότι οποιαδήποτε κατάσταση επιβολής που φαντάζει «νέα» ή «πρωτόγνωρη», στην πραγματικότητα εδράζεται σε καταστάσεις προγενέστερες, γεγονός που καταδεικνύει την προετοιμασία των εξουσιαστών για το επόμενο βήμα, παρ' ότι σε πολλές περιπτώσεις αυτό αργεί ή αναβάλλεται. Αυτή η αναβολή οφείλεται εν πολλοίς στην πραγματικότητα του κοινωνικού ανταγωνισμού, αλλά και στην ένταση των κοινωνικών συγκρούσεων και εν γένει στην έκφραση κοινωνικής άρνησης όσον αφορά τους εξουσιαστικούς σχεδιασμούς. Αυτή ακριβώς η «καθυστέρηση» μπορεί να δημιουργεί εμπόδια στην κυριαρχία, αλλά δυστυχώς δεν αρκεί ώστε να δημιουργηθούν οι συνθήκες οριστικής καταστροφής των εξουσιαστικών σχεδίων.

Το 2007 ο υπουργός επικρατείας Χριστόφορος Βερναδάκης (καθηγητής πολιτικών επιστημών) εκτός των άλλων «διάβαζε» ήδη την δυναμική του Συριζα, καθώς και τις αιτίες της επικείμενης ανόδου του εκτιμώντας ότι η «***τελευταία περίοδος, ωστόσο, έχει διαφοροποιήσει ριζικά την εικόνα του κόμματος. Όπως φάνηκε και από την τοπογραφία των κλιμάκων, η ιδεολογικο-πολιτική του συνοχή είναι τόσο ισχυρή που καταγράφεται πλέον αυτόνομα ως ο βασικός πόλος όλων σχεδόν των κοινωνικών αντιθέσεων, που διαπερνούν το εκλογικό σώμα. Γι' αυ-***

«Η «αντικειμενική» σύγκλιση Ν.Δ. και ΠΑΣΟΚ έχει προχωρήσει πολύ σε ό,τι αφορά τις γενικές ιδεολογικές στάσεις και τοποθετήσεις των εκλογικών τους σωμάτων. Τα δύο κόμματα «μοιάζουν» αρκετά, αναπαράγοντας στο εσωτερικό τους τις ίδιες διαιρέσεις οι οποίες, επιπλέον, εμφανίζονται σε αρκετές περιπτώσεις ομοιόμορφα κατανεμημένες. Και τα δύο κόμματα εξουσίας τείνουν είτε στις μεσαίες θέσεις των κλιμάκων που κατασκευάστηκαν είτε παραμένουν μετέωρα, δείχνοντας ότι ***το ιδεολογικο-πολιτικό τους στίγμα είναι ασθενές, ενώ μειώνεται και η μεταξύ τους διαφορετικότητα***. Επιδιώκοντας να διευρύνουν τα εκλογικά τους όρια ρευστοποιούν τις τοποθετήσεις τους και περιορίζουν, σε τελική ανάλυση, την εκλογική τους επιρροή. Από τα δύο κόμματα εξουσίας, τη μεγαλύτερη αμφισημία και το ασθενέστερο στίγμα παρουσίασε το ΠΑΣΟΚ, καταδεικνύοντας ότι, τη χρονική περίοδο στην οποία αναφερόμαστε, πρόκειται για τον ασθενή κρίκο του κομματικού συστήματος».*

Βερναρδάκης Χριστόφορος, Ιδεολογικές αξίες, πολιτικές στάσεις και ηγεμονία: οι «ισχυρές μεταβλητές» της πολιτικής και εκλογικής συμπεριφοράς στη συγκυρία των βουλευτικών εκλογών του 2007

Έχουμε επανειλημμένα τονίσει ότι κάθε κόμμα, συμπεριλαμβανομένων των κομμάτων που ποτέ δεν διαχειρίστηκαν την εξουσία, είναι ζωτικής σημασίας στο σχηματισμό της καθεστωτικής πραγματικότητας κάθε κράτους. Με άλλα λόγια τα κόμματα βρίσκονται στο σκληρό πυρήνα της κρατικής εξουσίας. Τα πολιτικά κόμματα, ταυτόχρονα «πρακτορεύουν» και εξυπηρετούν ποικίλα κοινωνικά, αλλά και οικονομικά συμφέροντα σε μια διαρκή σχέση εξάρτησης, που παρ' όλα αυτά χαρακτηρίζεται από μια διαρκή κινητικότητα.

Σ' αυτό ακριβώς το πλαίσιο μπορούμε να τοποθετήσουμε την ιδεολογική σύγκλιση των κομμάτων, αλλά και την

δικασία «ανέχεται» τάσεις διαίρεσης εφ' όσον ενισχύουν τους ευρύτερους κυριαρχικούς σχεδιασμούς.

Ας δούμε, όμως, ένα παράδειγμα.

Το 1992 ο Ανδρέας *Παπανδρέου* απαγόρευε στους φανατικούς οπαδούς της βάσης του Πασοκ να αποκαλούν «χούντα» την τότε κυβέρνηση της ΝΔ, που σημειωτέον τον είχε παραπέμψει στο Ειδικό Δικαστήριο μ' αφορμή το «σκάνδαλο» *Κοσκωτά*, ο «οραματισμής» *Λαλιώτης* αναζητούσε «μεγάλες ιδέες ανάτασης πέρα και έξω από τα κόμματα», ο *Γεννηματάς* είχε ήδη προ καιρού προχωρήσει στην «αυτοκριτική» του για «το χρονοντούλαπο της ιστορίας», στο οποίο θα κατέληγε η «επάρατη δεξιά», ενώ ακόμη και οι «αυριανιστές» χαμήλωναν τους τόνους, με τον Κουρή (εκδότης της εφημερίδας *Αυριανή*, που καμάρωνε ότι γκρέμισε τον «καραμανλισμό») να ζητά από τον *Κωνσταντίνο Καραμανλή* να αξιοποιήσει το κύρος του χάριν του τόπου, εξηγώντας ότι «*καραμανλισμός*» ήταν μια «*νοοτροπία που δεν υπάρχει πια*».

Οι «εξελίξεις» αυτές, που σημαδεύουν την εγχώρια πολιτική σκηνή, αποτελούν φυσικά συνέχεια της ιδεολογικής αναπροσαρμογής, έτσι όπως αυτή καταγράφεται ήδη από τα μέσα της δεκαετίας του '80, και επιβλήθηκε με τον δέοντα τρόπο, ώστε να απορροφηθεί αφ' ενός από την υπάρχουσα κομματική βάση, και αφ' ετέρου να προσελκυθούν εκείνοι οι κρίσιμοι ψηφοφόροι, οι οποίοι μετακινούνταν παραδοσιακά ανάμεσα στα δύο μεγάλα τότε κόμματα.

Ταυτόχρονα, όμως», οι «εξελίξεις» αυτές αποτελούν υποχρεωτικές κινήσεις προσαρμογής στις διεθνείς εξελίξεις.

Στις ***7 Φεβρουαρίου του 1992*** υπογράφεται στο ***Μάαστριχτ*** στις Κάτω Χώρες η Συνθήκη για την Ευρωπαϊκή Ένωση, όπου θεσπίζονται σαφείς κανόνες για το μελλοντικό κοινό νόμισμα, αλλά και για την κοινή εξωτερική πολιτική και ασφάλεια, αποφασίζεται στενότερη συνεργασία στο τομέα των εσωτερικών υποθέσεων, στον τομέα της «δικαιοσύνης».

κοινωνικά ή αλλά, τοποθετείται αριστερότερα του ΠΑΣΟΚ, για λόγους αυτοσυντήρησης είναι υποχρεωμένος να εναλλάσσει τις συγκλίσεις του με τα δυο μεγαλύτερα κόμματα εξουσίας, κατά τα θέματα, τις περιόδους και τις περιστάσεις».

Έτσι, ο τότε ΣΥΝ, λειτουργικότατα για το σύνολο του πολιτικού συστήματος έπαιξε ρόλο ως ο ενδιάμεσος μάλλον και πάντως σε κάθε περίπτωση ο «ευκίνητος» πόλος ενός δικομματισμού, που παρ' όλα αυτά δεν απειλούσε την προς τα αριστερά πασοκική επικυριαρχία.

Αναφερόμαστε ενδεικτικά σ' αυτήν την περίοδο γιατί θέλουμε να γίνει κατανοητό ότι οποιαδήποτε κατάσταση επιβολής που φαντάζει «νέα» ή «πρωτόγνωρη», στην πραγματικότητα εδράζεται σε καταστάσεις προγενέστερες, γεγονός που καταδεικνύει την προετοιμασία των εξουσιαστών για το επόμενο βήμα, παρ' ότι σε πολλές περιπτώσεις αυτό αργεί ή αναβάλλεται. Αυτή η αναβολή οφείλεται εν πολλοίς στην πραγματικότητα του κοινωνικού ανταγωνισμού, αλλά και στην ένταση των κοινωνικών συγκρούσεων και εν γένει στην έκφραση κοινωνικής άρνησης όσον αφορά τους εξουσιαστικούς σχεδιασμούς. Αυτή ακριβώς η «καθυστέρηση» μπορεί να δημιουργεί εμπόδια στην κυριαρχία, αλλά δυστυχώς δεν αρκεί ώστε να δημιουργηθούν οι συνθήκες οριστικής καταστροφής των εξουσιαστικών σχεδίων.

Το 2007 ο υπουργός επικρατείας Χριστόφορος Βερναδάκης (καθηγητής πολιτικών επιστημών) εκτός των άλλων «διάβαζε» ήδη την δυναμική του Συριζα, καθώς και τις αιτίες της επικείμενης ανόδου του εκτιμώντας ότι η «***τελευταία περίοδος, ωστόσο, έχει διαφοροποιήσει ριζικά την εικόνα του κόμματος. Όπως φάνηκε και από την τοπογραφία των κλιμάκων, η ιδεολογικο-πολιτική του συνοχή είναι τόσο ισχυρή που καταγράφεται πλέον αυτόνομα ως ο βασικός πόλος όλων σχεδόν των κοινωνικών αντιθέσεων, που διαπερνούν το εκλογικό σώμα. Γι' αυτόν τον λόγο και η μετεκλογική του δυναμική εκφράζεται με υψηλά ποσοστά πρόθεσης ψήφου. Η ιδεολογικοπολιτική του συνοχή προδικάζει τη μετάβασή του από ένα «μικρό προοδευτικό κόμμα» σε έναν «ισχυρό κομματικό πόλο της Αριστεράς»***».

Μπορούμε, λοιπόν, να «ψάξουμε» τις ρίζες της ενοποιητικής διαδικασίας που εξελίσσεται όσον αφορά τις κομματικές συγκλίσεις, φθάνει να έχουμε ειλικρινείς προθέσεις.

Μπορούμε εύκολα να διακρίνουμε, όχι βέβαια ως «προφήτες» ούτε ως συνωμοσιολόγοι, τους σχεδιασμούς και τις συμφωνίες, που έχουν δρομολογηθεί προ πολλού για την εδραίωση του λεγόμενου Μεγάλου Συνασπισμού που «αποκάλυψε» πρόσφατα η Ντόρα Μπακογιάννη ότι αφορούσαν την περίοδο που πρόεδρος της ΝΔ ήταν ο Ε. Μεϊμαράκης. «Αποκαλύψεις» που γίνονται, όχι για

δύο κόμματα «μοιάζουν» αρκετά, αναπαράγοντας στο εσωτερικό τους τις ίδιες διαιρέσεις οι οποίες, επιπλέον, εμφανίζονται σε αρκετές περιπτώσεις ομοιόμορφα κατανεμημένες. Και τα δύο κόμματα εξουσίας τείνουν είτε στις μεσαίες θέσεις των κλιμάκων που κατασκευάστηκαν είτε παραμένουν μετέωρα, δείχνοντας ότι ***το ιδεολογικο-πολιτικό τους στίγμα είναι ασθενές, ενώ μειώνεται και η μεταξύ τους διαφορετικότητα****. Επιδιώκοντας να διευρύνουν τα εκλογικά τους όρια ρευστοποιούν τις τοποθετήσεις τους και περιορίζουν, σε τελική ανάλυση, την εκλογική τους επιρροή. Από τα δύο κόμματα εξουσίας, τη μεγαλύτερη αμφισημία και το ασθενέστερο στίγμα παρουσίασε το ΠΑΣΟΚ, καταδεικνύοντας ότι, τη χρονική περίοδο στην οποία αναφερόμαστε, πρόκειται για τον ασθενή κρίκο του κομματικού συστήματος».*

Βερναρδάκης Χριστόφορος, Ιδεολογικές αξίες, πολιτικές στάσεις και ηγεμονία: οι «ισχυρές μεταβλητές» της πολιτικής και εκλογικής συμπεριφοράς στη συγκυρία των βουλευτικών εκλογών του 2007

Έχουμε επανειλημμένα τονίσει ότι κάθε κόμμα, συμπεριλαμβανομένων των κομμάτων που ποτέ δεν διαχειρίστηκαν την εξουσία, είναι ζωτικής σημασίας στο σχηματισμό της καθεστωτικής πραγματικότητας κάθε κράτους. Με άλλα λόγια τα κόμματα βρίσκονται στο σκληρό πυρήνα της κρατικής εξουσίας. Τα πολιτικά κόμματα, ταυτόχρονα «πρακτορεύουν» και εξυπηρετούν ποικίλα κοινωνικά, αλλά και οικονομικά συμφέροντα σε μια διαρκή σχέση εξάρτησης, που παρ' όλα αυτά χαρακτηρίζεται από μια διαρκή κινητικότητα.

Σ' αυτό ακριβώς το πλαίσιο μπορούμε να τοποθετήσουμε την ιδεολογική σύγκλιση των κομμάτων, αλλά και την επανεμφάνιση της (υποτιθέμενης) όξυνσης των ιδεολογικών διαφορών τους σαν βάση της οργάνωσης και έκφρασης της πολιτικής.

Αυτή ακριβώς η πραγματικότητα αποτυπώνεται με ξεκάθαρο τρόπο στις «στιγμές» που σημαδεύουν βαθιές μεταβολές σε πολιτικό, κοινωνικό και οικονομικό επίπεδο, τόσο σε περιόδους «κρίσεων» όσο και σε περιόδους «ακμής».

Εδώ εύκολα θα διακρίνουμε και στις δύο προαναφερόμενες «φάσεις», που φυσικά συνδέονται άρρηκτα μεταξύ τους, ότι ο «κατακερματισμός» ανοίγει τον δρόμο για την «ενοποίηση», αλλά και αυτή καθαυτή η ενοποιητική διαδικασία της κυριαρχίας, που σηματοδότησε το «γκρέμισμα

Το 1992 ο Ανδρέας *Παπανδρέου* απαγόρευε στους φανατικούς οπαδούς της βάσης του Πασοκ να αποκαλούν «χούντα» την τότε κυβέρνηση της ΝΔ, που σημειωτέον τον είχε παραπέμψει στο Ειδικό Δικαστήριο μ' αφορμή το «σκάνδαλο» *Κοσκωτά*, ο «οραματισμής» *Λαλιώτης* αναζητούσε «μεγάλες ιδέες ανάτασης πέρα και έξω από τα κόμματα», ο *Γεννηματάς* είχε ήδη προ καιρού προχωρήσει στην «αυτοκριτική» του για «το χρονοντούλαπο της ιστορίας», στο οποίο θα κατέληγε η «επάρατη δεξιά», ενώ ακόμη και οι «αυριανιστές» χαμήλωναν τους τόνους, με τον Κουρή (εκδότης της εφημερίδας *Αυριανή*, που καμάρωνε ότι γκρέμισε τον «καραμανλισμό) να ζητά από τον *Κωνσταντίνο Καραμανλή* να αξιοποιήσει το κύρος του χάριν του τόπου, εξηγώντας ότι «*καραμανλισμός*» ήταν μια «*νοοτροπία που δεν υπάρχει πια*».

Οι «εξελίξεις» αυτές, που σημαδεύουν την εγχώρια πολιτική σκηνή, αποτελούν φυσικά συνέχεια της ιδεολογικής αναπροσαρμογής, έτσι όπως αυτή καταγράφεται ήδη από τα μέσα της δεκαετίας του '80, και επιβλήθηκε με τον δέοντα τρόπο, ώστε να απορροφηθεί αφ' ενός από την υπάρχουσα κομματική βάση, και αφ' ετέρου να προσελκυθούν εκείνοι οι κρίσιμοι ψηφοφόροι, οι οποίοι μετακινούνταν παραδοσιακά ανάμεσα στα δύο μεγάλα τότε κόμματα.

Ταυτόχρονα, όμως», οι «εξελίξεις» αυτές αποτελούν υποχρεωτικές κινήσεις προσαρμογής στις διεθνείς εξελίξεις.

Στις ***7 Φεβρουαρίου του 1992*** υπογράφεται στο ***Μάαστριχτ*** στις Κάτω Χώρες η Συνθήκη για την Ευρωπαϊκή Ένωση, όπου θεσπίζονται σαφείς κανόνες για το μελλοντικό κοινό νόμισμα, αλλά και για την κοινή εξωτερική πολιτική και ασφάλεια, αποφασίζεται στενότερη συνεργασία στο τομέα των εσωτερικών υποθέσεων, στον τομέα της «δικαιοσύνης».

Μ' άλλα λόγια, τα εθνικά κράτη με την ***Συνθήκη του Μάαστριχτ*** παραχωρούν περαιτέρω προνόμια και εξουσίες σε υπερεθνικούς θεσμούς, ενώ, επίσης, θεσμοθετείται η **ευρωπαϊκή ιθαγένεια**, που τηρείται μαζί με την εθνική ιθαγένεια, δίνοντας στους κατόχους το δικαίωμα να κινούνται, να διαμένουν και να εργάζονται οπουδήποτε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, αλλά και το δικαίωμα να ψηφίζουν και να θέτουν υποψηφιότητα για ευρωπαϊκά και δημοτικά αξιώματα. Η Συνθήκη του Μάαστριχτ ακολουθεί την επανένωση του γερμανικού κράτους, και γενικότερα εντάσσεται στην ευρύτερη ενοποιητική διαδικασία της κυριαρχίας, που σηματοδότησε το «γκρέμισμα

οφείλεται εν πολλοίς στην πραγματικότητα του κοινωνικού ανταγωνισμού, αλλά και στην ένταση των κοινωνικών συγκρούσεων και εν γένει στην έκφραση κοινωνικής άρνησης όσον αφορά τους εξουσιαστικούς σχεδιασμούς. Αυτή ακριβώς η «καθυστέρηση» μπορεί να δημιουργεί εμπόδια στην κυριαρχία, αλλά δυστυχώς δεν αρκεί ώστε να δημιουργηθούν οι συνθήκες οριστικής καταστροφής των εξουσιαστικών σχεδίων.

Το 2007 ο υπουργός επικρατείας Χριστόφορος Βερναδάκης (καθηγητής πολιτικών επιστημών) εκτός των άλλων «διάβαζε» ήδη την δυναμική του Συριζα, καθώς και τις αιτίες της επικείμενης ανόδου του εκτιμώντας ότι η «***τελευταία περίοδος, ωστόσο, έχει διαφοροποιήσει ριζικά την εικόνα του κόμματος. Όπως φάνηκε και από την τοπογραφία των κλιμάκων, η ιδεολογικο-πολιτική του συνοχή είναι τόσο ισχυρή που καταγράφεται πλέον αυτόνομα ως ο βασικός πόλος όλων σχεδόν των κοινωνικών αντιθέσεων, που διαπερνούν το εκλογικό σώμα. Γι' αυτόν τον λόγο και η μετεκλογική του δυναμική εκφράζεται με υψηλά ποσοστά πρόθεσης ψήφου. Η ιδεολογικοπολιτική του συνοχή προδικάζει τη μετάβασή του από ένα «μικρό προοδευτικό κόμμα» σε έναν «ισχυρό κομματικό πόλο της Αριστεράς»***.

Μπορούμε, λοιπόν, να «ψάξουμε» τις ρίζες της ενοποιητικής διαδικασίας που εξελίσσεται όσον αφορά τις κομματικές συγκλίσεις, φθάνει να έχουμε ειλικρινείς προθέσεις.

Μπορούμε εύκολα να διακρίνουμε, όχι βέβαια ως «προφήτες» ούτε ως συνωμοσιολόγοι, τους σχεδιασμούς και τις συμφωνίες, που έχουν δρομολογηθεί προ πολλού για την εδραίωση του λεγόμενου Μεγάλου Συνασπισμού που «αποκάλυψε» πρόσφατα η Ντόρα Μπακογιάννη ότι αφορούσαν την περίοδο που πρόεδρος της ΝΔ ήταν ο Ε. Μεϊμαράκης. «Αποκαλύψεις» που γίνονται, όχι για να «καεί» ένα ακόμη σενάριο, αλλά αντίθετα για να προχωρήσουν περεταίρω και μάλιστα εν μέσω προεκλογικής περιόδου.

Για αυτόν τον λόγο νομίζουμε ότι το μέγεθος της απάτης περί όξυνσης του πολιτικού κλίματος πρέπει να καταδειχθεί με κάθε τρόπο.

Γι' αυτόν και άλλους χίλιους ακόμη λόγους θεωρούμε ότι η εκλογική απεργία ως πρόταγμα, αλλά και ως έμπρακτη κοινωνική στάση άρνησης κάθε μορφής εθελοδουλείας μπορεί να συνταράξει τους εξουσιαστικούς σχεδιασμούς.

Συσπείρωση Αναρχικών

συνέχεια από τη σελ. 2

χώρα ημερίδα στη Νέα Σμύρνη με τίτλο: «**Διαπλοκή, Διαφθορά και ΜΜΕ**». Ομιλητές ήταν ο υπουργός διαστήματος Νίκος Παππάς, η έγκυρη (μην γελάτε ρε κοθώνια του Κυριάκου) δημοσιογράφος Κ. Ακριβοπούλου και ο νυν υποψήφιος ευρωβουλευτής του Συριζα Κ. Αρβανίτης. Στην πρώτη γραμμή των καθισμάτων, προφανώς επειδή συγκαταλεγόταν στα τιμώμενα πρόσωπα, εθεάθη ο επιχειρηματίας Χρήστος Καλογρίτσας. Λίγους μόλις μήνες μετά, τον Σεπτέμβριο του 2016, σύμφωνα με τους ισχυρισμούς του εφοπλιστή Β. Μαρινάκη (στην πρόσφατη συνέντευξή του στον Χατζηνικολάου) ο Νίκος Παππάς θα ζητούσε από τον Μαρινάκη να «δανείσει» περίπου 22,5 εκατομμύρια ευρώ στον Καλογρίτσα ώστε να αποκτήσει τηλεοπτική άδεια τόσο ο ίδιος όσο προφανώς και ο Συριζα.

Γιατί αυτό το πράγμα, δηλαδή ο Μαρινάκης να «δανείσει» μερικές δεκάδες εκατομμύρια τον «κόκκινο» Χρήστο Καλογρίτσα άρα και τον Συριζα; Θα τρελαθούμε τελείως δηλαδή;

Είναι ή δεν είναι αυτή η έξυπνη κίνηση, η απόλυτη απόδειξη των αγνών προθέσεων του καθεστώς Τσίπρα να κινηθεί σε μια σταθερή γραμμή εθνικής συνεννόησης; Δηλαδή, τί να κάνουν και αυτοί οι καημένοι οι κομμουνιστές, ο Τσίπρα και ο Παππάς και οι λοιποί συγγενείς;

Πήγε ο ίδιος ο Τσίπρα ξανά και ξανά στον Ψυχάρη και του ζήτησε να βάλει στον ΔΟΛ τους δικούς τους ανθρώπους, καθόταν με τις ώρες και χάιδευε την γάτα Ιμαλαΐων, ήρθαν λίγο πιο κοντά και θεώρησε ότι μπορεί να ζητήσει τον ουρανό με τα άστρα. Και το πράγμα στράβωσε. Είναι αυτό διαπλοκή; Σαν δεν ντρεπόμαστε. Μετά πήγε στον Μαρινάκη. Και τί του ζήτησε; Μερικά εκατομμύρια δανεικά και αυτός ο αχάριστος για την τιμή αυτή, επειδή φαίνεται έχει καβούρια στην τσέπη,

κόστος, πήρε την απόφαση να ψηφίσει το τρίτο μνημόνιο, το οποίο είμαστε απολύτως σίγουροι ότι ήταν αχρείαστο, διότι προέκυψε μετά τη Βαρουφακιάδα», αποκάλυψε εσχάτως η Ντόρα Μπακογιάννη προσθέτοντας: *«Τότε ο κ. Μεϊμαράκης είχε πει στον κ. Τσίπρα ξεκάθαρα ότι στηρίζουμε και αν θέλετε να περπατήσουμε μαζί, να βγάλουμε την Ελλάδα από την κρίση, θα το κάνουμε».*

Και γιατί στράβωσε η κολεγιά;

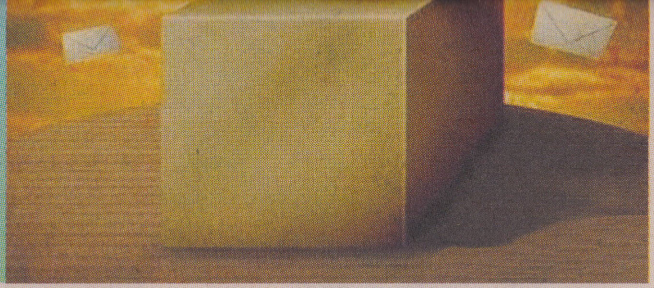
«Η απάντηση του κ. Τσίπρα ήταν, πρώτον, να τον κοροϊδέψει και να κάνει εκλογές, γιατί του είχε πει ότι δεν θα κάνει εκλογές και δεύτερον, να διαλέξει ως αξιόπιστο συνεταίρο του τους ΑΝΕΛ. Έτσι τελείωσε το θέμα του μεγάλου συνασπισμού», τόνισε η Μπακογιάννη διαβεβαιώνοντας ότι αν ο Αλέξης Τσίπρας *«δεν είχε πάει σε εκλογές, θα μπορούσε να είχε γίνει μία συζήτηση».*

πως το «φρεσκάρισμα της μνήμης» των προεκλογικών ημερών που διανύουμε και το οποίο μοιάζει πλέον με επιδημία, μετά και από τις «αποκαλύψεις» Μαρινάκη, σηματοδοτεί όχι τόσο το ξεκαθάρισμα των ενδοεξουσιαστικών λογαριασμών αλλά κυρίως βάζει και πάλι στο τραπέζι τους όρους συνδιαχείρισης της «επόμενης ημέρας»;

Μάλλον παρασοβαρέψαμε! Και όσο περνάει ο καιρός τόσο νιώθουμε την έλλειψη αυτής της μεγάλης φυσιογνωμίας της βουλευτού Μεγαλοοικονόμου, που μας διασκέδαζε με εκείνα και με τα άλλα της, τα τραγούδια της για τον Αλέξη που είναι «ομόνοια και καταπέλτης». Αλλά, κατά πως φαίνεται την έβαλαν στον γύψο αυτοί οι κομματικοί του Συριζα.

Και απομείναμε με την Νοτοπούλου την υποψήφια δήμαρχο του Συριζα, που παραπονιέται ότι την κατηγορούν επειδή

συνέχεια από τη σελ. 2

χώρα ημερίδα στη Νέα Σμύρνη με τίτλο: «***Διαπλοκή, Διαφθορά και ΜΜΕ***». Ομιλητές ήταν ο υπουργός διαστήματος Νίκος Παππάς, η έγκυρη (μην γελάτε ρε κοθώνια του Κυριάκου) δημοσιογράφος Κ. Ακριβοπούλου και ο νυν υποψήφιος ευρωβουλευτής του Συριζα Κ. Αρβανίτης. Στην πρώτη γραμμή των καθισμάτων, προφανώς επειδή συγκαταλεγόταν στα τιμώμενα πρόσωπα, εθεάθη ο επιχειρηματίας Χρήστος Καλογρίτσας. Λίγους μόλις μήνες μετά, τον Σεπτέμβριο του 2016, σύμφωνα με τους ισχυρισμούς του εφοπλιστή Β. Μαρινάκη (στην πρόσφατη συνέντευξή του στον Χατζηνικολάου) ο Νίκος Παππάς θα ζητούσε από τον Μαρινάκη να «δανείσει» περίπου 22,5 εκατομμύρια ευρώ στον Καλογρίτσα ώστε να αποκτήσει τηλεοπτική άδεια τόσο ο ίδιος όσο προφανώς και ο Συριζα.

«Δεν μπορώ να σε αλλάξω, δεν μπορώ να σε υποτάξω

Όποιο νόμο κι ας σου βάλω πάλι εσύ παρανομείς»

Ο Β. Μαρινάκης είναι το πρόσωπο που ο Συριζα χαρακτηρίζει αληθινό αρχηγό της ΝΔ και ο οποίος είναι υπόδικος τόσο για «ένταξη και συμμετοχή σε εγκληματική οργάνωση», που έστηνε ποδοσφαιρικούς αγώνες, όσο και για την υπόθεση του *Noor 1* που αφορά διακίνηση μεγάλων ποσοτήτων ηρωίνης.

Και για να εξηγούμαστε, γιατί κακώς έχουμε χαρακτηριστεί ως αντικομμουνιστές, και κατηγορούμαστε αδίκως ακόμη ότι για άγνωστο λόγο έχουμε καταληφθεί από εμπάθεια εναντίον της κομμουνιστι-

νείσει» μερικές δεκάδες εκατομμύρια τον «κόκκινο» Χρήστο Καλογρίτσα άρα και τον Συριζα; Θα τρελαθούμε τελείως δηλαδή;

Είναι ή δεν είναι αυτή η έξυπνη κίνηση, η απόλυτη απόδειξη των αγνών προθέσεων του καθεστώς Τσίπρα να κινηθεί σε μια σταθερή γραμμή εθνικής συνεννόησης; Δηλαδή, τί να κάνουν και αυτοί οι καημένοι οι κομμουνιστές, ο Τσίπρα και ο Παππάς και οι λοιποί συγγενείς;

Πήγε ο ίδιος ο Τσίπρα ξανά και ξανά στον Ψυχάρη και του ζήτησε να βάλει στον ΔΟΛ τους δικούς τους ανθρώπους, καθόταν με τις ώρες και χάιδευε την γάτα Ιμαλαΐων, ήρθαν λίγο πιο κοντά και θεώρησε ότι μπορεί να ζητήσει τον ουρανό με τα άστρα. Και το πράγμα στράβωσε. Είναι αυτό διαπλοκή; Σαν δεν ντρεπόμαστε. Μετά πήγε στον Μαρινάκη. Και τί του ζήτησε; Μερικά εκατομμύρια δανεικά και αυτός ο αχάριστος για την τιμή αυτή, επειδή φαίνεται έχει καβούρια στην τσέπη, δεν δέχθηκε και θυμήθηκε τώρα να τον ρουφιανέψει. Δηλαδή οι προηγούμενοι τι έκαναν; Ντροπή και πάλι ντροπή. Δηλαδή η «πρώτη φορά αριστερά» κυβέρνηση είναι το κορόιδο της τράπουλας; Όχι κύριοι δεν είναι έτοιμοι να δαγκώσουν για το μερτικό τους ούτε είναι πεινάλες οι κομμουνιστές για την εξουσία.

Συνεπείς είναι, και έχουν μάθει να διεκδικούν τα δικαιώματά τους...

ΣΤΗΘΗΚΕ Ο ΕΚΛΟΓΙΚΟΣ ΜΠΕΡΝΤΕΣ ΚΑΙ ΣΤΟ ΒΑΘΟΣ Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΟΣ ΣΥΡΙΖΑ-ΝΔ...

«Δεν μπορώ να σε μαλώσω,
δεν μπορώ να σου θυμώσω

κόστος, πήρε την απόφαση να ψηφίσει το τρίτο μνημόνιο, το οποίο είμαστε απολύτως σίγουροι ότι ήταν αχρείαστο, διότι προέκυψε μετά τη Βαρουφακιάδα», αποκάλυψε εσχάτως η Ντόρα Μπακογιάννη προσθέτοντας: *«Τότε ο κ. Μεϊμαράκης είχε πει στον κ. Τσίπρα ξεκάθαρα ότι στηρίζουμε και αν θέλετε να περπατήσουμε μαζί, να βγάλουμε την Ελλάδα από την κρίση, θα το κάνουμε»*.

Και γιατί στράβωσε η κολεγιά;

«Η απάντηση του κ. Τσίπρα ήταν, πρώτον, να τον κοροϊδέψει και να κάνει εκλογές, γιατί του είχε πει ότι δεν θα κάνει εκλογές και δεύτερον, να διαλέξει ως αξιόπιστο συνεταίρο του τους ΑΝΕΛ. Έτσι τελείωσε το θέμα του μεγάλου συνασπισμού», τόνισε η Μπακογιάννη διαβεβαιώνοντας ότι αν ο Αλέξης Τσίπρας *«δεν είχε πάει σε εκλογές, θα μπορούσε να είχε γίνει μία συζήτηση»*.

Ξεκαθάρισε, ωστόσο, ότι θέμα μεγάλου συνασπισμού σήμερα δεν υπάρχει και δεν μπορεί να υπάρξει. *«Σήμερα τέτοια συζήτηση για μεγάλο συνασπισμό δεν υπάρχει. Ναι, τότε θα μπορούσε να προχωρήσει ένα τέτοιο σενάριο. Εγώ από την αρχή πίστευα ότι αυτό έπρεπε να γίνει και γι' αυτό ψήφισα το πρώτο μνημόνιο και γι' αυτό διαγράφηκα από το κόμμα μου. Έλεγα κανένας μόνος του δεν μπορεί να βγάλει την Ελλάδα από την κρίση, το έλεγα, το φώναζα και τελικά το πλήρωσα με τη διαγραφή μου»*, υπογράμμισε η πρώην υπουργός Εξωτερικών και βουλευτής της Νέας Δημοκρατίας.

Αχ, Ντορίτα, Ντορίτα... Σας κορόδεψε μωρέ το Τσιπράκι; Και εσείς την πατήσα-

πως το «φρεσκάρισμα της μνήμης» των προεκλογικών ημερών που διανύουμε και το οποίο μοιάζει πλέον με επιδημία, μετά και από τις «αποκαλύψεις» Μαρινάκη, σηματοδοτεί όχι τόσο το ξεκαθάρισμα των ενδοεξουσιαστικών λογαριασμών αλλά κυρίως βάζει και πάλι στο τραπέζι τους όρους συνδιαχείρισης της «επόμενης ημέρας»;

Μάλλον παρασοβαρέψαμε! Και όσο περνάει ο καιρός τόσο νιώθουμε την έλλειψη αυτής της μεγάλης φυσιογνωμίας της βουλευτού Μεγαλοοικονόμου, που μας διασκέδαζε με εκείνα και με τα άλλα της, τα τραγούδια της για τον Αλέξη που είναι «ομόνοια και καταπέλτης». Αλλά, κατά πως φαίνεται την έβαλαν στον γύψο αυτοί οι κομματικοί του Συριζα.

Και απομείναμε με την Νοτοπούλου την υποψήφια δήμαρχο του Συριζα, που παραπονιέται ότι την κατηγορούν επειδή είναι λέει νέα και γυναίκα, δηλώνοντας επί πλέον με κατηγορηματικό τρόπο ότι *«δεν υπάρχει περίπτωση να αφήσουμε την πόλη πίσω στους Ψωμιάδηδες, τους Παπαγεωργόπουλους και το συναφτό σύστημα»*.

Αυτό το «συναφτό» πρέπει να είναι πράγματι κάτι τρομακτικά δεξιό, τι λέμε τώρα φασιστικό και αντικομμουνιστικό. Το «συναφτό» σύστημα για όσους δεν το γνωρίζετε, ούτε εμείς το γνωρίζαμε να πούμε την αμαρτία μας, είναι η μετεξέλιξη της διαπλεκόμενης σχέσης οριζόντιας και καθέτου που διέπει το παλαιό καθεστώς γι' αυτό και το λένε «συναφτό» και όχι «συρραφτό» το οποίο είναι κάτι τελείως διαφορετικό, παρ' ότι είναι δυνατόν να τέ-

Παππάς, η έγκυρη (μην γελάτε με κωδωνια του Κυριάκου) δημοσιογράφος Κ. Ακριβοπούλου και ο νυν υποψήφιος ευρωβουλευτής του Συριζα Κ. Αρβανίτης. Στην πρώτη γραμμή των καθισμάτων, προφανώς επειδή συγκαταλεγόταν στα τιμώμενα πρόσωπα, εθεάθη ο επιχειρηματίας Χρήστος Καλογρίτσας. Λίγους μόλις μήνες μετά, τον Σεπτέμβριο του 2016, σύμφωνα με τους ισχυρισμούς του εφοπλιστή Β. Μαρινάκη (στην πρόσφατη συνέντευξή του στον Χατζηνικολάου) ο Νίκος Παππάς θα ζητούσε από τον Μαρινάκη να «δανείσει» περίπου 22,5 εκατομμύρια ευρώ στον Καλογρίτσα ώστε να αποκτήσει τηλεοπτική άδεια τόσο ο ίδιος όσο προφανώς και ο Συριζα.

«Δεν μπορώ να σε αλλάξω, δεν μπορώ να σε υποτάξω

Όποιο νόμο κι ας σου βάλω πάλι εσύ παρανομείς»

Ο Β. Μαρινάκης είναι το πρόσωπο που ο Συριζα χαρακτηρίζει αληθινό αρχηγό της ΝΔ και ο οποίος είναι υπόδικος τόσο για «ένταξη και συμμετοχή σε εγκληματική οργάνωση», που έστηνε ποδοσφαιρικούς αγώνες, όσο και για την υπόθεση του *Noor 1* που αφορά διακίνηση μεγάλων ποσοτήτων ηρωίνης.

Και για να εξηγούμαστε, γιατί κακώς έχουμε χαρακτηριστεί ως αντικομμουνιστές, και κατηγορούμαστε αδίκως ακόμη ότι για άγνωστο λόγο έχουμε καταληφθεί από εμπάθεια εναντίον της κομμουνιστικής κυβέρνησης Τσίπρα κ.λπ. Εμείς όχι μόνο καταλαβαίνουμε το κομμουνιστικό σχέδιο, που αφορά την καταπολέμηση της «διαπλοκής», αλλά και το στηρίζουμε με κάθε κινηματικό και μη τρόπο.

Ποιο είναι αυτό το σχέδιο; Εφ' όσον ο Β. Μαρινάκης θεωρείται από τον Συριζα ο πραγματικός αρχηγός της ΝΔ και όχι αυτός ο αχυράνθρωπος ο Κυριάκος, τότε πού υπάρχει πρόβλημα να του ζητηθεί να «δα-

σταθερή γραμμή εθνικής συνεννόησης; Δηλαδή, τί να κάνουν και αυτοί οι καημένοι οι κομμουνιστές, ο Τσίπρα και ο Παππάς και οι λοιποί συγγενείς;

Πήγε ο ίδιος ο Τσίπρα ξανά και ξανά στον Ψυχάρη και του ζήτησε να βάλει στον ΔΟΛ τους δικούς τους ανθρώπους, καθόταν με τις ώρες και χάιδευε την γάτα Ιμαλαΐων, ήρθαν λίγο πιο κοντά και θεώρησε ότι μπορεί να ζητήσει τον ουρανό με τα άστρα. Και το πράγμα στράβωσε. Είναι αυτό διαπλοκή; Σαν δεν ντρεπόμαστε. Μετά πήγε στον Μαρινάκη. Και τί του ζήτησε; Μερικά εκατομμύρια δανεικά και αυτός ο αχάριστος για την τιμή αυτή, επειδή φαίνεται έχει καβούρια στην τσέπη, δεν δέχθηκε και θυμήθηκε τώρα να τον ρουφιανέψει. Δηλαδή οι προηγούμενοι τι έκαναν; Ντροπή και πάλι ντροπή. Δηλαδή η «πρώτη φορά αριστερά» κυβέρνηση είναι το κορόιδο της τράπουλας; Όχι κύριοι δεν είναι έτοιμοι να δαγκώσουν για το μερτικό τους ούτε είναι πεινάλες οι κομμουνιστές για την εξουσία.

Συνεπείς είναι, και έχουν μάθει να διεκδικούν τα δικαιώματά τους...

ΣΤΗΘΗΚΕ Ο ΕΚΛΟΓΙΚΟΣ ΜΠΕΡΝΤΕΣ ΚΑΙ ΣΤΟ ΒΑΘΟΣ Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΟΣ ΣΥΡΙΖΑ-ΝΔ...

«Δεν μπορώ να σε μαλώσω,
δεν μπορώ να σου θυμώσω
Όσα σφάλματα κι αν κάνεις
όλα σου τα συγχωρώ
Λέω πως δεν πάει άλλο
είσαι βάσανο μεγάλο
Και το τέλος πριν να βάλω
ξέρεις και με ηρεμείς»

«Όταν το 2015 ήρθε η μεγάλη κρίση και αρχηγός του κόμματος ήταν ο κ. Μεϊμαράκης, το σύνολο του κόμματος της Νέας Δημοκρατίας, γνωρίζοντας το πολιτικό

είχε πει στον κ. Τσίπρα ξεκάθαρα ότι στηρίζουμε και αν θέλετε να περπατήσουμε μαζί, να βγάλουμε την Ελλάδα από την κρίση, θα το κάνουμε».

Και γιατί στράβωσε η κολεγιά;

«Η απάντηση του κ. Τσίπρα ήταν, πρώτον, να τον κοροϊδέψει και να κάνει εκλογές, γιατί του είχε πει ότι δεν θα κάνει εκλογές και δεύτερον, να διαλέξει ως αξιόπιστο συνεταίρο του τους ΑΝΕΛ. Έτσι τελείωσε το θέμα του μεγάλου συνασπισμού», τόνισε η Μπακογιάννη διαβεβαιώνοντας ότι αν ο Αλέξης Τσίπρας *«δεν είχε πάει σε εκλογές, θα μπορούσε να είχε γίνει μία συζήτηση».*

Ξεκαθάρισε, ωστόσο, ότι θέμα μεγάλου συνασπισμού σήμερα δεν υπάρχει και δεν μπορεί να υπάρξει. *«Σήμερα τέτοια συζήτηση για μεγάλο συνασπισμό δεν υπάρχει. Ναι, τότε θα μπορούσε να προχωρήσει ένα τέτοιο σενάριο. Εγώ από την αρχή πίστευα ότι αυτό έπρεπε να γίνει και γι' αυτό ψήφισα το πρώτο μνημόνιο και γι' αυτό διαγράφηκα από το κόμμα μου. Έλεγα κανένας μόνος του δεν μπορεί να βγάλει την Ελλάδα από την κρίση, το έλεγα, το φώναζα και τελικά το πλήρωσα με τη διαγραφή μου»,* υπογράμμισε η πρώην υπουργός Εξωτερικών και βουλευτής της Νέας Δημοκρατίας.

Αχ, Ντορίτα, Ντορίτα... Σας κορόδεψε μωρέ το Τσιπράκι; Και εσείς την πατήσατε επειδή ήσασταν άβγαλτα μαθητούδια; Και το θυμήθηκες τώρα Ντορίτα, Ντοριτάκι;

Μήπως, όμως, το θεματάκι του λεγόμενου μεγάλου συνασπισμού υπάρχει και παρα-υπάρχει; Μήπως απλώς οι όροι του παιχνιδιού έχουν αλλάξει ευλόγως, βέβαια, καθώς το καθεστώς Τσίπρα μακροημέρευσε υπό τις ευλογίες των Δανειστών, του ΔΝΤ, των ΗΠΑ και πάει λέγοντας; Μή-

αλλά κυρίως βάζει και πάλι στο τραπέζι τους όρους συνδιαχείρισης της «επόμενης ημέρας»;

Μάλλον παρασοβαρέψαμε! Και όσο περνάει ο καιρός τόσο νιώθουμε την έλλειψη αυτής της μεγάλης φυσιογνωμίας της βουλευτού Μεγαλοοικονόμου, που μας διασκέδαζε με εκείνα και με τα άλλα της, τα τραγούδια της για τον Αλέξη που είναι «ομόνοια και καταπέλτης». Αλλά, κατά πως φαίνεται την έβαλαν στον γύψο αυτοί οι κομματικοί του Συριζα.

Και απομείναμε με την Νοτοπούλου την υποψήφια δήμαρχο του Συριζα, που παραπονιέται ότι την κατηγορούν επειδή είναι λέει νέα και γυναίκα, δηλώνοντας επί πλέον με κατηγορηματικό τρόπο ότι *«δεν υπάρχει περίπτωση να αφήσουμε την πόλη πίσω στους Ψωμιάδηδες, τους Παπαγεωργόπουλους και το συναφτό σύστημα».*

Αυτό το «συναφτό» πρέπει να είναι πράγματι κάτι τρομακτικά δεξιό, τι λέμε τώρα φασιστικό και αντικομμουνιστικό. Το «συναφτό» σύστημα για όσους δεν το γνωρίζετε, ούτε εμείς το γνωρίζαμε να πούμε την αμαρτία μας, είναι η μετεξέλιξη της διαπλεκόμενης σχέσης οριζόντιας και καθέτου που διέπει το παλαιό καθεστώς γι' αυτό και το λένε «συναφτό» και όχι «συρραφτό» το οποίο είναι κάτι τελείως διαφορετικό, παρ' ότι είναι δυνατόν να τέμνονται ορισμένες παράλληλες συνιστώσες τους...

ΤΟ ΣΚΥΛΑΚΙ (ΤΣΙΠΡΑΣ) ΤΟ ΚΑΝΙΣ ΠΟΙΟΣ ΤΟ ΔΙΕΤΑΞΕ; ΚΑΝΕΙΣ;

Μεγάλη εντύπωση έχει κάνει το νέο προεκλογικό σποτ των Ανεξάρτητων Ελλήνων.

Εμφανίζει ένα μαύρο σκυλάκι κανίς (υπονοείται ο Τσίπρας) εκπαιδευμένο και υπάκουο στις εντολές που δέχεται στα

γερμανικά από μια κυρία (υπονοείται η Μέρκελ) η οποία το διατάζει: Thanassis, έλα εδώ «σήκω», «κάτσε», «φάε ψίχουλα», «κάνε κωλοτούμπα», «φέρε λεφτά», «μπράβο, (διακρίνονται μόνο τα χέρια της και τα μανίκια ενός κίτρινου παλτού». Το κανίς λέγεται Thanassis και κατ' εντολήν της κυρίας του πηδάει με επιτυχία μια μπλε πινακίδα στην οποία αναγράφεται ευρωεκλογές 2019.

Τις πραγματικές εξηγήσεις, όμως, μάς τις δίνει ο ογκόλιθος του αντιμνημονιακού αγώνα, ο Πάνος ο Λεβέντης ο Καμμένος ο Ελληναράς.

«Ο Thanassis είναι όποιος υπακούει στη Μέρκελ. Ο Τσίπρας έχει δείξει ιδιαίτερη ευαισθησία στην και Μέρκελ και στη γερμανική πλευρά, ο δε Μητσοτάκης μάς έχει φέρει εδώ τον (υποψήφιο του ΕΛΚ για την προεδρία της Ε.Ε.) Βέμπερ. Οι ΑΝΕΛ πάντα διαχωρίζαμε τη θέση μας όταν πήγαινε προς τη γερμανική πλευρά η κυβέρνηση. Ο Τσίπρας δεν είναι της Αριστεράς, διεκδικεί το χρίσμα των ευρωσοσιαλιστικών και διεκδικεί την πράσινη Αριστερά, δηλαδή να γίνει νέο ΠΑΣΟΚ».

Ο αδερφός Αλέξης, ο καλύτερος πρωθυπουργός της χώρας, το σκυλάκι το κανίς της φράου Μέρκελ; Τα ύστερα του κόσμου. Όμως, ο άγρυπνος φρουρός του ελληνισμού, ο αντάρτης ο Πάνος ο Τσολιάς τα κατάλαβε όλα. Άργησε λίγο, αλλά δεν φταίει αυτός, τον ξεγέλασε αυτή η οχιά ο Τσίπρας, και έχουμε και εκλογές τώρα και τα θυμήθηκε όλα, είναι σαν να άνοιξαν ξαφνικά οι ουρανοί και τον κουτσούλησαν τα θεϊκά περιστέρια, που τα έστειλε δίχως άλλο ο Μαρμαρωμένος Βασιλιάς...

Ψηφίστε τους κορόιδα. Τρέξτε όλοι στις κάλπες. Αριστεροί, δεξιοί, πασόκοι, κουκέδες, χρυσαυγίτες και όλος ο συρφε-

αλήθεια, ο ίδιος ο ιερός βράχος με τον Παρθενώνα!

Σε πρώτο πλάνο ένας ειδυλλιακός δρόμος: ένα δίπατο νεοκλασικό αρχοντικό με την γερμανική αυστηρότητα των γραμμών του και ένα κόκκινο ανθρωπάκι στο μπαλκόνι, και στο επίπεδο του δρόμου δέντρα, παγκάκια και μικρούλικα κόκκινα ανθρωπάκια που αράζουν, τρέχουν και παίζουν μπάλα.

Όλα λαμπίκος, ούτε ένας μετανάστης, ούτε ένας παρείσακτος δεν χωράει σε αυτό τον παράδεισο. Θα μπορούσε κάλλιστα να είναι η Διονυσίου Αρεοπαγίτου και το νεοκλασικό η κατοικία του Άκη Τσοχατζόπουλου. Ακόμα να αναγνωρίσετε τη γειτονιά σας;

Σε δεύτερο πλάνο, εξ αριστερών, μια εμβληματική μεσοπολεμική πολυκατοικία με τα μορφολογικά κατάλοιπα του νεοκλασσικισμού και εκ δεξιών και όσο πιο διακριτικά γίνεται η σιλουέτα της γνώριμης πολυκατοικίας της αντιπαροχής με τα πολλαπλά «ρετιρέ» στους τελευταίους ορόφους.

Αυτό το μεγαλοαστικό έργο τέχνης με τους πολλαπλούς συμβολισμούς συμπληρώνεται με πολύ διακριτικές κόκκινες μουτζουρίτσες, σαν μυγάκια, σαν γλάροι και ένα κόκκινο, κάπως ξεθωριασμένο αστέρι ίσα που φαίνεται στην πολυκατοικία της αντιπαροχής. Και μπροστά και συμμετρικά χάσκει ο θυρεός της αντικαπιταλιστικής συμμαχίας, ένα τερατόμορφο πουλί κάτι μεταξύ μπούφου και τσαλαπετεινού, με ανοιγμένες τις φτερούγες.

Τί μύγα τσίμπησε τους αριστεριστές και είπαν να κάνουν σπονδή στον κλασσικισμό και στην αρχοντιά του 19ου αιώνα με το αισθητικό φίλτρο της Επταετίας; Πού είναι οι κρυμμένες «ομορφιές» της Αθή-

τη ρώσικη πρωτοπορία και φυσικά πρώτους και καλύτερους τους ρώσους καλλιτέχνες αυτού του ρεύματος...

ΠΑΡΑΜΕΝΟΥΝ ΕΚΤΕΘΕΙΜΕΝΟΙ ΟΙ ΚΑΤΟΙΚΟΙ ΣΤΟ ΜΑΤΙ ΣΤΗΝ ΜΟΛΥΝΣΗ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΜΙΑΝΤΟ

Όπως καταγγέλλουν κάτοικοι της περιοχής, *«Υπάρχουν δεκάδες σπίτια, στα οποία η συλλογή δεν έχει καν αρχίσει, ενώ αλλού, αμέτρητοι σάκοι με επικίνδυνα υλικά παραμένουν στις αυλές εκτεθειμένα».*

Υπολογίζεται ότι οι σχετικές εργασίες έχουν αποπερατωθεί σε περίπου 150 σπίτια, ενώ όπως επιβεβαιώνει ο Α. Κεντρωτάς τεχνικός διευθυντής της εταιρίας «Πλίνιος», που κλήθηκε από τις εταιρείες που έχουν αναλάβει την απομάκρυνση των επικίνδυνων υλικών και την αποξήλω-

Αλλά εδώ εξαφάνισε τους νεκρούς τις πρώτες ώρες του ολοκαυτώματος, θα δίσταζε να εξαπατήσει τους κάτοικους για το θέμα της μόλυνσης;

Θα θυμίσουμε ότι, σύμφωνα με το εισαγγελικό πόρισμα: *«Εάν είχε κατ΄ελάχιστον λειτουργήσει το σύστημα Πολιτικής Προστασίας και είχε ενεργοποιηθεί ένας μηχανισμός ενημέρωσης- προειδοποίησης των κατοίκων των περιοχών που απειλούνταν, εκείνοι θα είχαν το χρόνο να απομακρυνθούν πριν πλησιάσει η φωτιά ή ο καπνός και το θερμικό ακόμη και με ίδια μέσα και όχι απόλυτα οργανωμένα ή να λάβουν μέτρα αυτοπροστασίας έγκαιρα και έτσι να αποτραπούν οι τραγικές συνέπειες για τη ζωή τους».*

Οι κατηγορίες που αποδίδονται σε βάρος 20 ατόμων ανάμεσά τους και η Περιφειάρχης Ρένα Δούρου, σε βαθμό πλημμελήματος, αφορούν σε εμπρησμό από αμέλεια, ανθρωποκτονία 100 ανθρώπων

της κυρίας του πηδάει με επιτυχία μια μπλε πινακίδα στην οποία αναγράφεται ευρωεκλογές 2019.

Τις πραγματικές εξηγήσεις, όμως, μάς τις δίνει ο ογκόλιθος του αντιμνημονιακού αγώνα, ο Πάνος ο Λεβέντης ο Καμμένος ο Ελληναράς.

«*Ο Thanassis είναι όποιος υπακούει στη Μέρκελ. Ο Τσίπρας έχει δείξει ιδιαίτερη ευαισθησία στην κα Μέρκελ και στη γερμανική πλευρά, ο δε Μητσοτάκης μάς έχει φέρει εδώ τον (υποψήφιο του ΕΛΚ για την προεδρία της Ε.Ε.) Βέμπερ. Οι ΑΝΕΛ πάντα διαχωρίζαμε τη θέση μας όταν πήγαινε προς τη γερμανική πλευρά η κυβέρνηση. Ο Τσίπρας δεν είναι της Αριστεράς, διεκδικεί το χρίσμα των ευρωσοσιαλιστικών και διεκδικεί την πράσινη Αριστερά, δηλαδή να γίνει νέο ΠΑΣΟΚ*».

Ο αδερφός Αλέξης, ο καλύτερος πρωθυπουργός της χώρας, το σκυλάκι το κανίς της φράου Μέρκελ; Τα ύστερα του κόσμου. Όμως, ο άγρυπνος φρουρός του ελληνισμού, ο αντάρτης ο Πάνος ο Τσολιάς τα κατάλαβε όλα. Άργησε λίγο, αλλά δεν φταίει αυτός, τον ξεγέλασε αυτή η οχιά ο Τσίπρας, και έχουμε και εκλογές τώρα και τα θυμήθηκε όλα, είναι σαν να άνοιξαν ξαφνικά οι ουρανοί και τον κουτσούλησαν τα θεϊκά περιστέρια, που τα έστειλε δίχως άλλο ο Μαρμαρωμένος Βασιλιάς...

Ψηφίστε τους κορόιδα. Τρέξτε όλοι στις κάλπες. Αριστεροί, δεξιοί, πασόκοι, κουκουέδες, χρυσαυγίτες και όλος ο συρφετός σας περιμένουν με ανοικτές αγκάλες...

Η Ρώσικη πρωτοπορεία και το πνεύμα του Αβραμόπουλου...

Μέσα στην γενικότερη σάχλα των δημοτικών-περιφερειακών και των ευρωεκλογών μας κίνησε ιδιαίτερα το ενδιαφέρον η νέα αφίσα της «***αντικαπιταλιστικής ανατροπής για την Αθήνα***», δηλαδή του συνονθυλεύματος, που υπό τον σεβάσμιο Πέτρο Κωνσταντίνου διεκδικεί το δημαρχιακό θώκο.

Είναι ομολογουμένως καταπληκτική, διότι αποτελεί τομή στην αισθητική των

παγκάκια και μικρούλικα κόκκινα ανθρωπάκια που αράζουν, τρέχουν και παίζουν μπάλα.

Όλα λαμπίκος, ούτε ένας μετανάστης, ούτε ένας παρείσακτος δεν χωράει σε αυτό τον παράδεισο. Θα μπορούσε κάλλιστα να είναι η Διονυσίου Αρεοπαγίτου και το νεοκλασικό η κατοικία του Άκη Τσοχατζόπουλου. Ακόμα να αναγνωρίσετε τη γειτονιά σας;

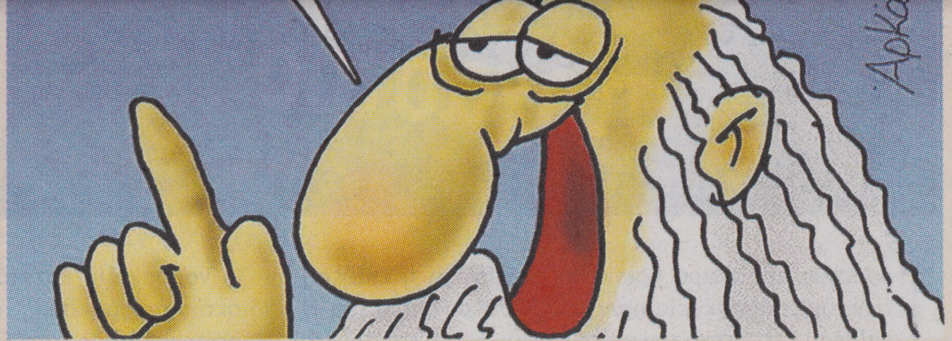
Σε δεύτερο πλάνο, εξ αριστερών, μια εμβληματική μεσοπολεμική πολυκατοικία με τα μορφολογικά κατάλοιπα του νεοκλασσικισμού και εκ δεξιών και όσο πιο διακριτικά γίνεται η σιλουέτα της γνώριμης πολυκατοικίας της αντιπαροχής με τα πολλαπλά «ρετιρέ» στους τελευταίους ορόφους.

Αυτό το μεγαλοαστικό έργο τέχνης με τους πολλαπλούς συμβολισμούς συμπληρώνεται με πολύ διακριτικές κόκκινες μουτζουρίτσες, σαν μυγάκια, σαν γλάροι και ένα κόκκινο, κάπως ξεθωριασμένο αστέρι ίσα που φαίνεται στην πολυκατοικία της αντιπαροχής. Και μπροστά και συμμετρικά χάσκει ο θυρεός της αντικαπιταλιστικής συμμαχίας, ένα τερατόμορφο πουλί κάτι μεταξύ μπούφου και τσαλαπετεινού, με ανοιγμένες τις φτερούγες.

Τί μύγα τσίμπησε τους αριστεριστές και είπαν να κάνουν σπονδή στον κλασσικισμό και στην αρχοντιά του 19ου αιώνα με το αισθητικό φίλτρο της Επταετίας; Πού είναι οι κρυμμένες «ομορφιές» της Αθήνας;

Τα κατειλημμένα ερείπια στα οποία στοιβάζονται χιλιάδες οικογένειες μεταναστών σε άθλιες συνθήκες, σύμφωνα και με την ομολογημένη τακτική του καθεστώτος Τσίπρα, που απαιτεί να συντηρείται και να παγιώνεται μια κατάσταση εξαθλίωσης ώστε αυτή, άκουσον άκουσον, να λειτουργεί αποτρεπτικά για την είσοδο νέων προσφύγων και μεταναστών στον ελλαδικό χώρο; Οι πιάτσες ναρκωτικών, όπου «λιώνουν» χιλιάδες εξαρτημένοι; Το λιγοστό και καχεκτικό πράσινο;

Εντάξει, είπαμε, διαβάζουμε και εμείς από διάφορους επαΐοντες ότι «συντη-

τη ρώσικη πρωτοπορία και φυσικά πρώτους και καλύτερους τους ρώσους καλλιτέχνες αυτού του ρεύματος...

ΠΑΡΑΜΕΝΟΥΝ ΕΚΤΕΘΕΙΜΕΝΟΙ ΟΙ ΚΑΤΟΙΚΟΙ ΣΤΟ ΜΑΤΙ ΣΤΗΝ ΜΟΛΥΝΣΗ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΜΙΑΝΤΟ

Όπως καταγγέλλουν κάτοικοι της περιοχής, «*Υπάρχουν δεκάδες σπίτια, στα οποία η συλλογή δεν έχει καν αρχίσει, ενώ αλλού, αμέτρητοι σάκοι με επικίνδυνα υλικά παραμένουν στις αυλές εκτεθειμένα*».

Υπολογίζεται ότι οι σχετικές εργασίες έχουν αποπερατωθεί σε περίπου 150 σπίτια, ενώ όπως επιβεβαιώνει ο Α. Κεντρωτάς τεχνικός διευθυντής της εταιρίας «Πλίνιος», που κλήθηκε από τις εταιρείες που έχουν αναλάβει την απομάκρυνση των επικίνδυνων υλικών και την αποξήλωση του αμιάντου από τα κατεστραμμένα σπίτια, **οι εργασίες έχουν προς το παρόν διακοπεί, καθώς οι συμβάσεις έχουν λήξει**: «*Εμείς πήραμε δείγματα από 120 σπίτια και τον περιβάλλοντα χώρο τους*». Τα σπίτια, ωστόσο, που χρήζουν ανάλογης διαχείρισης, εκτιμώνται ότι είναι τουλάχιστον διπλάσια.

«*Η λέξη απελπισία είναι λίγη για να περιγράψει το κλίμα στην περιοχή μας. Φωνάζουμε από την πρώτη στιγμή για τον αμίαντο και όμως η διαδικασία έχει σταματήσει. Βρέχει, φυσάει και μας κυριεύει η ανησυχία. Αφήνουμε τον αμίαντο κληρονομιά στα παιδιά μας*», επισημαίνει

Αλλά εδώ εξαφάνισε τους νεκρούς τις πρώτες ώρες του ολοκαυτώματος, θα δίσταζε να εξαπατήσει τους κατοίκους για το θέμα της μόλυνσης;

Θα θυμίσουμε ότι, σύμφωνα με το εισαγγελικό πόρισμα: «*Εάν είχε κατ΄ελάχιστον λειτουργήσει το σύστημα Πολιτικής Προστασίας και είχε ενεργοποιηθεί ένας μηχανισμός ενημέρωσης- προειδοποίησης των κατοίκων των περιοχών που απειλούνταν, εκείνοι θα είχαν το χρόνο να απομακρυνθούν πριν πλησιάσει η φωτιά ή ο καπνός και το θερμικό ακόμη και με ίδια μέσα και όχι απόλυτα οργανωμένα ή να λάβουν μέτρα αυτοπροστασίας έγκαιρα και έτσι να αποτραπούν οι τραγικές συνέπειες για τη ζωή τους*».

Οι κατηγορίες που αποδίδονται σε βάρος 20 ατόμων ανάμεσά τους και η Περιφειάρχης Ρένα Δούρου, σε βαθμό πλημμελήματος, αφορούν σε εμπρησμό από αμέλεια, ανθρωποκτονία 100 ανθρώπων από αμέλεια κατά συρροή και διά παραλείψεως. Σωματικές βλάβες κατά συρροή, δια παραλείψεως και από αμέλεια από υπόχρεους και μη.

Η πρόσφατη στήριξη, βέβαια, του Τσίπρα στην Δούρου αποβλέπει, εκτός των άλλων, στο να πέσει στην πλάτη της πάλαι ποτέ υποψήφιας ακόμη και διαδόχου του Τσίπρα το βάρος της ήττας στις επερχόμενες εκλογές και φυσικά η πλήρης εξάρτησή της από το κόμμα όσον αφορά την δικαστική συνέχεια της υπόθεσης.

Η δυσοσμία της πολιτικής συνηθισμένη και αναμενόμενη ακόμα και όταν υπάρχουν 100 νεκροί για τους οποίους, ακόμα

κών και διεκδικεί την πράσινη Αριστερά, δηλαδή να γίνει νέο ΠΑΣΟΚ».

Ο αδερφός Αλέξης, ο καλύτερος πρωθυπουργός της χώρας, το σκυλάκι το κανίς της φράου Μέρκελ; Τα ύστερα του κόσμου. Όμως, ο άγρυπνος φρουρός του ελληνισμού, ο αντάρτης ο Πάνος ο Τσολιάς τα κατάλαβε όλα. Άργησε λίγο, αλλά δεν φταίει αυτός, τον ξεγέλασε αυτή η οχιά ο Τσίπρας, και έχουμε και εκλογές τώρα και τα θυμήθηκε όλα, είναι σαν να άνοιξαν ξαφνικά οι ουρανοί και τον κουτσούλησαν τα θεϊκά περιστέρια, που τα έστειλε δίχως άλλο ο Μαρμαρωμένος Βασιλιάς...

Ψηφίστε τους κορόιδα. Τρέξτε όλοι στις κάλπες. Αριστεροί, δεξιοί, πασόκοι, κουκουέδες, χρυσαυγίτες και όλος ο συρφετός σας περιμένουν με ανοικτές αγκάλες...

Η Ρώσικη πρωτοπορεία και το πνεύμα του Αβραμόπουλου...

Μέσα στην γενικότερη σάχλα των δημοτικών-περιφερειακών και των ευρωεκλογών μας κίνησε ιδιαίτερα το ενδιαφέρον η νέα αφίσα της «***αντικαπιταλιστικής ανατροπής για την Αθήνα***», δηλαδή του συνονθυλεύματος, που υπό τον σεβάσμιο Πέτρο Κωνσταντίνου διεκδικεί το δημαρχιακό θώκο.

Είναι ομολογουμένως καταπληκτική, διότι αποτελεί τομή στην αισθητική των αριστεριστών και περιέχει πρωτόγνωρους, για την αριστερά, συμβολισμούς. Το όραμα τους για την Αθήνα ξεδιπλώνεται σε μια απέριττη δωρική επίπεδη σύνθεση, εντελώς συμμετρική, φτιαγμένη λες εξ ολοκλήρου με το χάρακα, φαντάζει σαν όψη νεοκλασικού κτιρίου της αθηναϊκής μπελ επόκ.

Το θέμα της είναι, βέβαια, το αστικό τοπίο της Αθήνας (μα τί πρωτοτυπία!) Στο κέντρο της και σε περίοπτη θέση απεικονίζεται, κάπως απλουστευτικά είναι η ορόφους.

Αυτό το μεγαλοαστικό έργο τέχνης με τους πολλαπλούς συμβολισμούς συμπληρώνεται με πολύ διακριτικές κόκκινες μουτζουρίτσες, σαν μυγάκια, σαν γλάροι και ένα κόκκινο, κάπως ξεθωριασμένο αστέρι ίσα που φαίνεται στην πολυκατοικία της αντιπαροχής. Και μπροστά και συμμετρικά χάσκει ο θυρεός της αντικαπιταλιστικής συμμαχίας, ένα τερατόμορφο πουλί κάτι μεταξύ μπούφου και τσαλαπετεινού, με ανοιγμένες τις φτερούγες.

Τί μύγα τσίμπησε τους αριστεριστές και είπαν να κάνουν σπονδή στον κλασσικισμό και στην αρχοντιά του 19ου αιώνα με το αισθητικό φίλτρο της Επταετίας; Πού είναι οι κρυμμένες «ομορφιές» της Αθήνας;

Τα κατειλημμένα ερείπια στα οποία στοιβάζονται χιλιάδες οικογένειες μεταναστών σε άθλιες συνθήκες, σύμφωνα και με την ομολογημένη τακτική του καθεστώτος Τσίπρα, που απαιτεί να συντηρείται και να παγιώνεται μια κατάσταση εξαθλίωσης ώστε αυτή, άκουσον άκουσον, να λειτουργεί αποτρεπτικά για την είσοδο νέων προσφύγων και μεταναστών στον ελλαδικό χώρο; Οι πιάτσες ναρκωτικών, όπου «λιώνουν» χιλιάδες εξαρτημένοι; Το λιγοστό και καχεκτικό πράσινο;

Εντάξει, είπαμε, διαβάζουμε και εμείς από διάφορους επαΐοντες ότι «συντηρητικοποιείται η κοινωνία», αλλά, έτσι όπως πάνε τα πράγματα, στην επόμενη εκδήλωσή τους οι πρωτοπόροι στο κάτω-κάτω αντικαπιταλιστές είναι ικανοί να χορέψουν βαλς στη μεγάλη αίθουσα της Βρετάνιας.

ΥΓ. Όπως καταλαβαίνετε, η ρώσικη πρωτοπορία δεν κολλάει φαινομενικά ως τίτλος, όμως και ο ίδιος ο Στάλιν έκανε στροφή στον μνημειακό νεοκλασσικισμό στη δεκαετία του '30 ξεπαστρεύοντας εντελώς

ΠΑΡΑΜΕΝΟΥΝ ΕΚΤΕΘΕΙΜΕΝΟΙ ΟΙ ΚΑΤΟΙΚΟΙ ΣΤΟ ΜΑΤΙ ΣΤΗΝ ΜΟΛΥΝΣΗ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΜΙΑΝΤΟ

Όπως καταγγέλλουν κάτοικοι της περιοχής, «*Υπάρχουν δεκάδες σπίτια, στα οποία η συλλογή δεν έχει καν αρχίσει, ενώ αλλού, αμέτρητοι σάκοι με επικίνδυνα υλικά παραμένουν στις αυλές εκτεθειμένα*».

Υπολογίζεται ότι οι σχετικές εργασίες έχουν αποπερατωθεί σε περίπου 150 σπίτια, ενώ όπως επιβεβαιώνει ο Α. Κεντρωτάς τεχνικός διευθυντής της εταιρίας «Πλίνιος», που κλήθηκε από τις εταιρείες που έχουν αναλάβει την απομάκρυνση των επικίνδυνων υλικών και την αποξήλωση του αμιάντου από τα κατεστραμμένα σπίτια, **οι εργασίες έχουν προς το παρόν διακοπεί, καθώς οι συμβάσεις έχουν λήξει**: «*Εμείς πήραμε δείγματα από 120 σπίτια και τον περιβάλλοντα χώρο τους*». Τα σπίτια, ωστόσο, που χρήζουν ανάλογης διαχείρισης, εκτιμώνται ότι είναι τουλάχιστον διπλάσια.

«*Η λέξη απελπισία είναι λίγη για να περιγράψει το κλίμα στην περιοχή μας. Φωνάζουμε από την πρώτη στιγμή για τον αμίαντο και όμως η διαδικασία έχει σταματήσει. Βρέχει, φυσάει και μας κυριεύει η ανησυχία. Αφήνουμε τον αμίαντο κληρονομιά στα παιδιά μας*», επισημαίνει στην εφημερίδα τα Νέα η Έφη Μπομπόνη, μέλος της Συντονιστικής Επιτροπής Κατοίκων (ΣΕΚΜΑ).

Θα θυμίσουμε ότι στις 30 Νοεμβρίου, όταν ο Τσίπρας επισκέφθηκε φυσικά σε ελεγχόμενες συνθήκες το Μάτι και συναντήθηκε με κατοίκους (ανάμεσα στους οποίους και η πυρόπληκτη στην οποία είπε ότι «και να έπαιρνες τα 2000 ευρώ θα τα σπατάλαγες...), είχε υποσχεθεί μεταξύ άλλων ότι αρχίζει η διαδικασία συγκομιδής του αμιάντου.

στον λειτουργήσει το σύστημα Πολιτικής Προστασίας και είχε ενεργοποιηθεί ένας μηχανισμός ενημέρωσης- προειδοποίησης των κατοίκων των περιοχών που απειλούνταν, εκείνοι θα είχαν το χρόνο να απομακρυνθούν πριν πλησιάσει η φωτιά ή ο καπνός και το θερμικό ακόμη και με ίδια μέσα και όχι απόλυτα οργανωμένα ή να λάβουν μέτρα αυτοπροστασίας έγκαιρα και έτσι να αποτραπούν οι τραγικές συνέπειες για τη ζωή τους».

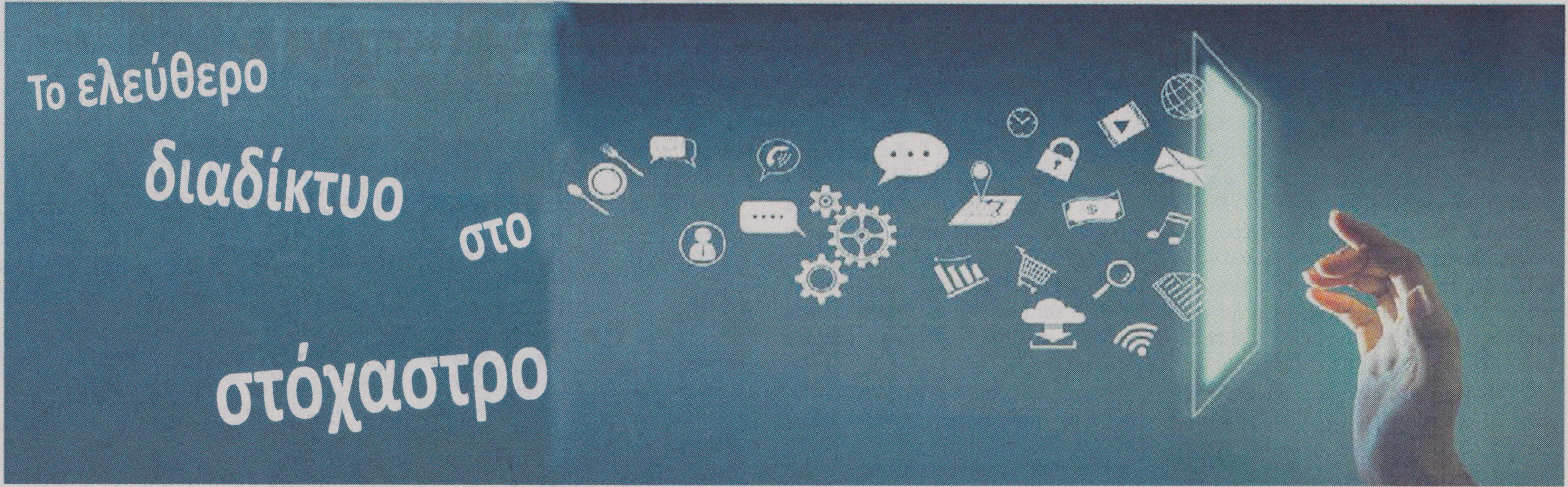
Οι κατηγορίες που αποδίδονται σε βάρος 20 ατόμων ανάμεσά τους και η Περιφειάρχης Ρένα Δούρου, σε βαθμό πλημμελήματος, αφορούν σε εμπρησμό από αμέλεια, ανθρωποκτονία 100 ανθρώπων από αμέλεια κατά συρροή και διά παραλείψεως. Σωματικές βλάβες κατά συρροή, δια παραλείψεως και από αμέλεια από υπόχρεους και μη.

Η πρόσφατη στήριξη, βέβαια, του Τσίπρα στην Δούρου αποβλέπει, εκτός των άλλων, στο να πέσει στην πλάτη της πάλαι ποτέ υποψήφιας ακόμη και διαδόχου του Τσίπρα το βάρος της ήττας στις επερχόμενες εκλογές και φυσικά η πλήρης εξάρτησή της από το κόμμα όσον αφορά την δικαστική συνέχεια της υπόθεσης.

Η δυσοσμία της πολιτικής συνηθισμένη και αναμενόμενη ακόμα και όταν υπάρχουν 100 νεκροί για τους οποίους, ακόμα και με εισαγγελική βούλα, ευθύνονται όχι μόνη η τωρινή κυβέρνηση αλλά και οι προκάτοχοί τους. Η στωικότητα των κατοίκων παραμένει τουλάχιστον για εμάς ακατανόητη. Εκτός φυσικά απροόπτου...

Λεόν

Τον τελευταίο καιρό βρίσκεται σε έξαρση η επίθεση των ευρωπαίων κυρίαρχων στο ελεύθερο διαδίκτυο. Η επίθεση έχει στόχο τον μεγαλύτερο έλεγχο και αυστηρό περιορισμό της πληροφόρησης και άποψης που υπάρχει και διακινείται. Η επίθεση, βέβαια, δεν περιορίζεται στην Ευρώπη αλλά και σε παγκόσμιο επίπεδο με διάφορες αφορμές. Η εξουσία πάντοτε είχε αλλεργία στην αλήθεια και σε ο,τιδήποτε θα μπορούσε να απελευθερώσει τον άνθρωπο από τα δεσμά της. Το διαδίκτυο μπορεί να προσφέρει πρόσβαση σε αμέτρητες πηγές και αρχεία που μπορούν να απελευθερώσουν την σκέψη του ανθρώπου και να τον βοηθήσουν να παύσει να είναι έρμαιο κάθε εξουσίας. Επίσης μπορεί να προσφέρει ενημέρωση, να γίνονται αντιληπτές οι βιαιότητες και οι κτηνωδίες της εξουσίας σε όλο τον πλανήτη. Επί πλέον, μέσω του διαδικτύου, ο καθένας μπορεί να αναδείξει και να ξεσκεπάσει ό,τι η εξουσία θέλει να κρύψει, να διαβάσει αναλύσεις και σχόλια και έτσι να μπορεί να δει ακόμα πιο καθαρά τα πράγματα γύρω του.

Τρία γεγονότα, φαινομενικά άσχετα μεταξύ τους, μέσα σε λίγες μέρες αποδεικνύουν ότι η κυριαρχία θέλει πάση θυσία να ελέγξει απόλυτα το διαδίκτυο. Στις 26 Μαρτίου ψηφίστηκε στο ευρωκοινοβούλιο ο νόμος για τα πνευματικά δικαιώματα. Στις 8 Απριλίου πέρασε από την επιτροπή LIBE του ευρωπαϊκού κοινοβουλίου ο ευρωπαϊκός τρομονόμος στο διαδίκτυο. Στόχος είναι ο νόμος να ψηφι-

Το νομοσχέδιο κατατάσσει ως προϊόντα πνευματικής ιδιοκτησίας, μουσική, ταινίες, κείμενα, ηχογραφήσεις προφορικού λόγου, σχέδια και εικαστικά έργα που μπορεί να βρίσκονται ακόμα και σε δημόσια θέα, οχήματα λόγω του εμπορικού τους logo και γενικώς οτιδήποτε που δημιουργείται από τον άνθρωπο. Σύμφωνα με το άρθρο 17 της ευρωπαϊκής οδηγίας, που είναι και το πιο αμφιλεγόμενο άρθρο, οι διαδικτυακές υπηρεσίες φιλοξενίας και δημοσίευσης περιεχομένου θα πρέπει είτε να έχουν αποκτήσει (εκ των προτέρων ή εκ των υστέρων) άδεια για να ανεβεί στο διαδικτυακό τους χώρο κάποιο περιεχόμενο που προστατεύεται από πνευματικά δικαιώματα, ή να έχουν ελεγκτικούς μηχανισμούς που να αποτρέπουν το ανέβασμα αυτού του περιεχομένου. Με λίγα λόγια, ό,τι ανεβαίνει στο διαδίκτυο, ό,τι γράφεται σε κάποιο ηλεκτρονικό ταχυδρομείο, αν σε κάποιο κείμενο παρατεθεί κάποιο άρθρο ή κάποιο κείμενο ή κάποια φωτογραφία, ο πάροχος θα υποχρεούται να παρακολουθεί μέσω ειδικών φίλτρων και να λογοκρίνει όταν αυτό είναι απαραίτητο. Επίσης, όταν κάποιος θα θέλει να μεταδώσει μια διαδήλωση ή εκδήλωση που μπορεί να ακούγονται κάποια τραγούδια, δεν θα μπορεί. Ένας δημοσιογράφος που θα θέλει να δημοσιεύσει κάποιο τεκμήριο, κάποιο αποδεικτικό έγγραφο ,δεν θα μπορεί κλπ. Συνοπτικά το άρθρο 17 περιλαμβάνει:

– Ο χρήστης παύει να είναι υπόλογος για ότι ανεβάζει και αυτομάτως υπεύθυνος για το ανέβασμα γίνεται η επι-

στήριξαν την επερχόμενη λογοκρισία. Ποιο αναλυτικά ψήφισαν:

Κατά: Ο ευρωβουλευτής της Λαϊκής Ενότητας Νίκος Χουντής και η ανεξάρτητη Σοφία Σακοράφα.

Υπέρ: Η Σπυράκη της Ν.Δ, ο χρυσαυγίτης Φουντούλης και οι πρώην χρυσαυγίτες Επιτήδειος και Συναδινός, ο ανεξάρτητος Χρυσόγονος και οι του ποταμιού Κύρκος και Γραμματικάκης.

Παρών: Ο Ανδρουλάκης της Ελιάς και ο Παπαδάκης του ΚΚΕ.

Σύσσωμη η ομάδα του Σύριζα (Παπαδημούλης, Κούλογλου και Κούνεβα) απείχε από την ψηφοφορία χρησιμοποιώντας διάφορες προφάσεις. Ο Παπαδημούλης π.χ. δήλωσε ασθένεια αλλά την ίδια ώρα της ψηφοφορίας έδινε συνέντευξη στον Alpha στην Ελλάδα. Επίσης, εκτός από την Σπυράκη όλη η ομάδα της Ν.Δ. (Κεφαλογιάννης, Κύρτσος, Βόζενμπεργκ, και Ζαγοράκης) απείχαν από την ψηφοφορία. Επίσης απείχε η Καϊλή της Ελιάς, ο ανεξάρτητος Μαριάς, και ο Ζαριανόπουλος του ΚΚΕ.

Σύσσωμος, λοιπόν, ο εγχώριος ευρωβουλευτικός συρφετός είτε με την μέθοδο της πολιτικάντικης απουσίας τους, είτε με το πολιτικάντικο παρών, είτε με την θετική ψήφο στήριξε το συγκεκριμένο πολύ σοβαρό νομοσχέδιο που ανοίγει τις πόρτες σε λογοκρισίες και απαγορεύσεις και απέδειξε ότι συνεργάζεται και λειτουργεί συντροφικά όχι μόνο εντός αλλά και εκτός συνόρων, υπηρετώντας τα

στόχαστρο

Τον τελευταίο καιρό βρίσκεται σε έξαρση η επίθεση των ευρωπαίων κυρίαρχων στο ελεύθερο διαδίκτυο. Η επίθεση έχει στόχο τον μεγαλύτερο έλεγχο και αυστηρό περιορισμό της πληροφόρησης και άποψης που υπάρχει και διακινείται. Η επίθεση, βέβαια, δεν περιορίζεται στην Ευρώπη αλλά και σε παγκόσμιο επίπεδο με διάφορες αφορμές. Η εξουσία πάντοτε είχε αλλεργία στην αλήθεια και σε ο,τιδήποτε θα μπορούσε να απελευθερώσει τον άνθρωπο από τα δεσμά της. Το διαδίκτυο μπορεί να προσφέρει πρόσβαση σε αμέτρητες πηγές και αρχεία που μπορούν να απελευθερώσουν την σκέψη του ανθρώπου και να τον βοηθήσουν να παύσει να είναι έρμαιο κάθε εξουσίας. Επίσης μπορεί να προσφέρει ενημέρωση, να γίνονται αντιληπτές οι βιαιότητες και οι κτηνωδίες της εξουσίας σε όλο τον πλανήτη. Επί πλέον, μέσω του διαδικτύου, ο καθένας μπορεί να αναδείξει και να ξεσκεπάσει ό,τι η εξουσία θέλει να κρύψει, να διαβάσει αναλύσεις και σχόλια και έτσι να μπορεί να δει ακόμα πιο καθαρά τα πράγματα γύρω του.

Τρία γεγονότα, φαινομενικά άσχετα μεταξύ τους, μέσα σε λίγες μέρες αποδεικνύουν ότι η κυριαρχία θέλει πάση θυσία να ελέγξει απόλυτα το διαδίκτυο. Στις 26 Μαρτίου ψηφίστηκε στο ευρωκοινοβούλιο ο νόμος για τα πνευματικά δικαιώματα. Στις 8 Απριλίου πέρασε από την επιτροπή LIBE του ευρωπαϊκού κοινοβουλίου ο ευρωπαϊκός τρομονόμος στο διαδίκτυο. Στόχος είναι ο νόμος να ψηφιστεί από την επόμενη ευρωβουλή. Τέλος στις 11 Απριλίου συνελήφθη ο ιδρυτής της ιστοσελίδας «Wikileaks» Τζούλιαν Ασάνζ. Τα τρία αυτά γεγονότα συνέβησαν μέσα σε διάστημα τριών εβδομάδων και μας φανερώνουν με τον πλέον ξεκάθαρο τρόπο ότι η εξουσία επιθυμεί το Μαύρο στο διαδίκτυο και ότι πάση θυσία θα κάνει τα πάντα για να το ελέγξει ολοκληρωτικά. Ας δούμε, όμως, τα τρία αυτά γεγονότα πιο αναλυτικά.

Μεταρρύθμιση για τα πνευματικά δικαιώματα

Η μεταρρύθμιση για τα πνευματικά δικαιώματα και ειδικά σε ό,τι αφορά το διαδίκτυο ψηφίστηκε στις 26/3 από 658 ευρωβουλευτές, που ήταν παρόντες. Οι 348 ψήφισαν υπέρ, οι 274 κατά και 36 απείχαν. Η συγκεκριμένη μεταρρύθμιση έχει πλασαριστεί ως προστάτης των καλλιτεχνών, των δημοσιογράφων και της ελευθερίας της έκφρασης, ενώ στην ουσία είναι το τέλος του διαδικτύου όπως

Το νομοσχέδιο κατατάσσει ως προϊόντα πνευματικής ιδιοκτησίας, μουσική, ταινίες, κείμενα, ηχογραφήσεις προφορικού λόγου, σχέδια και εικαστικά έργα που μπορεί να βρίσκονται ακόμα και σε δημόσια θέα, σχήματα λόγω του εμπορικού τους logo και γενικώς οτιδήποτε που δημιουργείται από τον άνθρωπο. Σύμφωνα με το άρθρο 17 της ευρωπαϊκής οδηγίας, που είναι και το πιο αμφιλεγόμενο άρθρο, οι διαδικτυακές υπηρεσίες φιλοξενίας και δημοσίευσης περιεχομένου θα πρέπει είτε να έχουν αποκτήσει (εκ των προτέρων ή εκ των υστέρων) άδεια για να ανεβεί στο διαδικτυακό τους χώρο κάποιο περιεχόμενο που προστατεύεται από πνευματικά δικαιώματα, ή να έχουν ελεγκτικούς μηχανισμούς που να αποτρέπουν το ανέβασμα αυτού του περιεχομένου. Με λίγα λόγια, ό,τι ανεβαίνει στο διαδίκτυο, ό,τι γράφεται σε κάποιο ηλεκτρονικό ταχυδρομείο, αν σε κάποιο κείμενο παρατεθεί κάποιο άρθρο ή κάποιο κείμενο ή κάποια φωτογραφία, ο πάροχος θα υποχρεούται να παρακολουθεί μέσω ειδικών φίλτρων και να λογοκρίνει όταν αυτό είναι απαραίτητο. Επίσης, όταν κάποιος θα θέλει να μεταδώσει μια διαδήλωση ή εκδήλωση που μπορεί να ακούγονται κάποια τραγούδια, δεν θα μπορεί. Ένας δημοσιογράφος που θα θέλει να δημοσιεύσει κάποιο τεκμήριο, κάποιο αποδεικτικό έγγραφο ,δεν θα μπορεί κλπ. Συνοπτικά το άρθρο 17 περιλαμβάνει:

– Ο χρήστης παύει να είναι υπόλογος για ότι ανεβάζει και αυτομάτως υπεύθυνος για το ανέβασμα γίνεται η επιχείρηση.

– Ο πάροχος πρέπει εκ των υστέρων να έχει αγοράσει ή εξασφαλίσει τα πνευματικά δικαιώματα από υλικό που πρόκειται να ανέβει, ακόμα και αν το υλικό που ανεβαίνει είναι πρωτότυπη δημιουργία του χρήστη. Με αυτό τον τρόπο ο πάροχος θα εγκαταστήσει φίλτρα που θα ανιχνεύουν και θα αποτρέπουν τη δημοσιευσή μη εξουσιοδοτημένου υλικού ακόμα και τον διαμοιρασμό του.

– Επειδή ένας διαμοιρασμός μπορεί να γίνει μέσω αρκετών τρόπων π.χ email ή άμεσων μηνυμάτων, υπάρχει το σενάριο, αφου ο νόμος δεν κάνει εξαιρέσεις για τον τρόπο διαμοιρασμού, τα φίλτρα να ελέγχουν τι γράφουμε ακόμα και σε ιδιωτικές συνομιλίες. Αποτέλεσμα θα είναι να μην μας επιτρέπεται να γράψουμε μια σειρά από λέξεις που πιθανότατα κάποιος σε κάποιο χρονικό παρελθοντικό χρόνο να τις έχει κατοχυρώσει ως πνευματικό του δικαίωμα.

Είναι προφανές, ότι η συγκεκριμένη μεταρρύθμιση

στήριξαν την επερχόμενη λογοκρισία. Ποιο αναλυτικά ψήφισαν:

Κατά: Ο ευρωβουλευτής της Λαϊκής Ενότητας Νίκος Χουντής και η ανεξάρτητη Σοφία Σακοράφα.

Υπέρ: Η Σπυράκη της Ν.Δ, ο χρυσαυγίτης Φουντούλης και οι πρώην χρυσαυγίτες Επιτήδειος και Συναδινός, ο ανεξάρτητος Χρυσόγονος και οι του ποταμιού Κύρκος και Γραμματικάκης.

Παρών: Ο Ανδρουλάκης της Ελιάς και ο Παπαδάκης του ΚΚΕ.

Σύσσωμη η ομάδα του Σύριζα (Παπαδημούλης, Κούλογλου και Κούνεβα) απείχε από την ψηφοφορία χρησιμοποιώντας διάφορες προφάσεις. Ο Παπαδημούλης π.χ. δήλωσε ασθένεια αλλά την ίδια ώρα της ψηφοφορίας έδινε συνέντευξη στον Alpha στην Ελλάδα. Επίσης, εκτός από την Σπυράκη όλη η ομάδα της Ν.Δ. (Κεφαλογιάννης, Κύρτσος, Βόζενμπεργκ, και Ζαγοράκης) απείχαν από την ψηφοφορία. Επίσης απείχε η Καϊλή της Ελιάς, ο ανεξάρτητος Μαριάς, και ο Ζαριανόπουλος του ΚΚΕ.

Σύσσωμος, λοιπόν, ο εγχώριος ευρωβουλευτικός συρφετός είτε με την μέθοδο της πολιτικάντικης απουσίας τους, είτε με το πολιτικάντικο παρών, είτε με την θετική ψήφο στήριξε το συγκεκριμένο πολύ σοβαρό νομοσχέδιο που ανοίγει τις πόρτες σε λογοκρισίες και απαγορεύσεις και απέδειξε ότι συνεργάζεται και λειτουργεί συντροφικά όχι μόνο εντός αλλά και εκτός συνόρων, υπηρετώντας τα συμφέροντα της κυριαρχίας και των αφεντικών τους. Να σημειώσουμε ότι το νομοσχέδιο έπρεπε, για να εγκριθεί τελειωτικά, να περάσει και από ψηφοφορία κρατών, κάτι που έγινε στις 15 Απριλίου. Η κυβέρνηση Σύριζα, μέσω του αντιπροσώπου της Σταύρου Αραχωβίτη, ψήφισε θετικά και έτσι φανέρωσε γιατί οι ευρωβουλευτές της έλειπαν από την ψηφοφορία. Δεν ήταν ούτε άρρωστοι, ούτε είχαν ανειλημμένες υποχρεώσεις, ούτε αν ήταν εκεί θα ψήφιζαν αρνητικά όπως έλεγαν, απλά εκτελούσαν τις οδηγίες των εγχώριων και των ευρωπαϊκών αφεντικών τους.

Ο αντιτρομοκρατικός νόμος του διαδικτύου

Ο αντιτρομοκρατικός νόμος στο διαδίκτυο, που στόχο έχει τον έλεγχο και την λογοκρισία, πέρασε από την επιτροπή LIBE στις 8 Απριλίου και στις 17 Απριλίου πέρασε και εγκρίθηκε από την ολομέλεια του ευρωκοινοβουλίου. Στην επόμενη ευρωβουλή, μετά από προσθήκες και επι-

να προσφέρει πρόσβαση σε αμέτρητες πηγές και αρχεία που μπορούν να απελευθερώσουν την σκέψη του ανθρώπου και να τον βοηθήσουν να παύσει να είναι έρμαιο κάθε εξουσίας. Επίσης μπορεί να προσφέρει ενημέρωση, να γίνονται αντιληπτές οι βιαιότητες και οι κτηνωδίες της εξουσίας σε όλο τον πλανήτη. Επί πλέον, μέσω του διαδικτύου, ο καθένας μπορεί να αναδείξει και να ξεσκεπάσει ό,τι η εξουσία θέλει να κρύψει, να διαβάσει αναλύσεις και σχόλια και έτσι να μπορεί να δει ακόμα πιο καθαρά τα πράγματα γύρω του.

Τρία γεγονότα, φαινομενικά άσχετα μεταξύ τους, μέσα σε λίγες μέρες αποδεικνύουν ότι η κυριαρχία θέλει πάση θυσία να ελέγξει απόλυτα το διαδίκτυο. Στις 26 Μαρτίου ψηφίστηκε στο ευρωκοινοβούλιο ο νόμος για τα πνευματικά δικαιώματα. Στις 8 Απριλίου πέρασε από την επιτροπή LIBE του ευρωπαϊκού κοινοβουλίου ο ευρωπαϊκός τρομονόμος στο διαδίκτυο. Στόχος είναι ο νόμος να ψηφιστεί από την επόμενη ευρωβουλή. Τέλος στις 11 Απριλίου συνελήφθη ο ιδρυτής της ιστοσελίδας «Wikileaks» Τζούλιαν Ασάνζ. Τα τρία αυτά γεγονότα συνέβησαν μέσα σε διάστημα τριών εβδομάδων και μας φανερώνουν με τον πλέον ξεκάθαρο τρόπο ότι η εξουσία επιθυμεί το Μαύρο στο διαδίκτυο και ότι πάση θυσία θα κάνει τα πάντα για να το ελέγξει ολοκληρωτικά. Ας δούμε, όμως, τα τρία αυτά γεγονότα πιο αναλυτικά.

Μεταρρύθμιση για τα πνευματικά δικαιώματα

Η μεταρρύθμιση για τα πνευματικά δικαιώματα και ειδικά σε ό,τι αφορά το διαδίκτυο ψηφίστηκε στις 26/3 από 658 ευρωβουλευτές, που ήταν παρόντες. Οι 348 ψήφισαν υπέρ, οι 274 κατά και 36 απείχαν. Η συγκεκριμένη μεταρρύθμιση έχει πλασαριστεί ως προστάτης των καλλιτεχνών, των δημοσιογράφων και της ελευθερίας της έκφρασης, ενώ στην ουσία είναι το τέλος του διαδικτύου όπως το γνωρίζαμε και η αρχή μιας αυτοματοποιημένης, μέσω ειδικών φίλτρων, λογοκρισίας. Το κράτος που έτρεξε την συγκεκριμένη ευρωπαϊκή οδηγία και απαίτησε την προώθηση των φίλτρων της λογοκρισίας στο διαδίκτυο ήταν η Γαλλία. Το κράτος της Γαλλίας φαίνεται πως παζάρεψε τις ατομικές ελευθερίες στο διαδίκτυο με την Γερμανία. Σύμφωνα με την αποκάλυψη της γερμανικής εφημερίδας *Frankfurter Allgemeine Zeitung*, το κράτος της Γερμανίας στήριξε τον ευρωπαϊκό νόμο για τα πνευματικά δικαιώματα με αντάλλαγμα την στήριξη της Γαλλίας στο ζήτημα του αγωγού Nord Stream 2.

(εκ των προτέρων ή εκ των υστέρων) άδεια για να ανεβεί στο διαδικτυακό τους χώρο κάποιο περιεχόμενο που προστατεύεται από πνευματικά δικαιώματα, ή να έχουν ελεγκτικούς μηχανισμούς που να αποτρέπουν το ανέβασμα αυτού του περιεχομένου. Με λίγα λόγια, ό,τι ανεβαίνει στο διαδίκτυο, ό,τι γράφεται σε κάποιο ηλεκτρονικό ταχυδρομείο, αν σε κάποιο κείμενο παρατεθεί κάποιο άρθρο ή κάποιο κείμενο ή κάποια φωτογραφία, ο πάροχος θα υποχρεούται να παρακολουθεί μέσω ειδικών φίλτρων και να λογοκρίνει όταν αυτό είναι απαραίτητο. Επίσης, όταν κάποιος θα θέλει να μεταδώσει μια διαδήλωση ή εκδήλωση που μπορεί να ακούγονται κάποια τραγούδια, δεν θα μπορεί. Ένας δημοσιογράφος που θα θέλει να δημοσιεύσει κάποιο τεκμήριο, κάποιο αποδεικτικό έγγραφο ,δεν θα μπορεί κλπ. Συνοπτικά το άρθρο 17 περιλαμβάνει:

– Ο χρήστης παύει να είναι υπόλογος για ότι ανεβάζει και αυτομάτως υπεύθυνος για το ανέβασμα γίνεται η επιχείρηση.

– Ο πάροχος πρέπει εκ των υστέρων να έχει αγοράσει ή εξασφαλίσει τα πνευματικά δικαιώματα από υλικό που πρόκειται να ανέβει, ακόμα και αν το υλικό που ανεβαίνει είναι πρωτότυπη δημιουργία του χρήστη. Με αυτό τον τρόπο ο πάροχος θα εγκαταστήσει φίλτρα που θα ανιχνεύουν και θα αποτρέπουν τη δημοσίευση μη εξουσιοδοτημένου υλικού ακόμα και τον διαμοιρασμό του.

– Επειδή ένας διαμοιρασμός μπορεί να γίνει μέσω αρκετών τρόπων π.χ email ή άμεσων μηνυμάτων, υπάρχει το σενάριο, αφου ο νόμος δεν κάνει εξαιρέσεις για τον τρόπο διαμοιρασμού, τα φίλτρα να ελέγχουν τι γράφουμε ακόμα και σε ιδιωτικές συνομιλίες. Αποτέλεσμα θα είναι να μην μας επιτρέπεται να γράψουμε μια σειρά από λέξεις που πιθανότατα κάποιος σε κάποιο χρονικό παρελθοντικό χρόνο να τις έχει κατοχυρώσει ως πνευματικό του δικαίωμα.

Είναι προφανές, ότι η συγκεκριμένη μεταρρύθμιση απαιτεί την λειτουργία ισχυρών «έξυπνων» φίλτρων, ίσως ακόμα και με την βοήθεια της αναπτυσσόμενης τεχνητής νοημοσύνης. Τα παραπάνω φίλτρα θα δοκιμάζονται σιγά σιγά μέχρι να φτάσουν σ' ένα επιθυμητό στάδιο το 2021, όπου η μεταρρύθμιση θα πρέπει να εφαρμοστεί από όλη την Ε.Ε. Τα φίλτρα αυτά ήδη αναπτύσσονται από την Google και το Facebook και από εκεί θα πωλούνται στους εκάστοτε παρόχους για να τα εγκαταστήσουν στο δίκτυό τους.

Σ' αυτή, λοιπόν, την ψήφιση του νομοσχεδίου στις 26/3 οι έλληνες βουλευτές, εκτός από δύο που ψήφισαν κατά

ΚΚΕ.

Σύσσωμη η ομάδα του Σύριζα (Παπαδημούλης, Κούλογλου και Κούνεβα) απείχε από την ψηφοφορία χρησιμοποιώντας διάφορες προφάσεις. Ο Παπαδημούλης π.χ. δήλωσε ασθένεια αλλά την ίδια ώρα της ψηφοφορίας έδινε συνέντευξη στον Alpha στην Ελλάδα. Επίσης, εκτός από την Σπυράκη όλη η ομάδα της Ν.Δ. (Κεφαλογιάννης, Κύρτσος, Βόζενμπεργκ, και Ζαγοράκης) απείχαν από την ψηφοφορία. Επίσης απείχε η Καϊλή της Ελιάς, ο ανεξάρτητος Μαριάς, και ο Ζαριανόπουλος του ΚΚΕ.

Σύσσωμος, λοιπόν, ο εγχώριος ευρωβουλευτικός συρφετός είτε με την μέθοδο της πολιτικάντικης απουσίας τους, είτε με το πολιτικάντικο παρών, είτε με την θετική ψήφο στήριξε το συγκεκριμένο πολύ σοβαρό νομοσχέδιο που ανοίγει τις πόρτες σε λογοκρισίες και απαγορεύσεις και απέδειξε ότι συνεργάζεται και λειτουργεί συντροφικά όχι μόνο εντός αλλά και εκτός συνόρων, υπηρετώντας τα συμφέροντα της κυριαρχίας και των αφεντικών τους. Να σημειώσουμε ότι το νομοσχέδιο έπρεπε, για να εγκριθεί τελειωτικά, να περάσει και από ψηφοφορία κρατών, κάτι που έγινε στις 15 Απριλίου. Η κυβέρνηση Σύριζα, μέσω του αντιπροσώπου της Σταύρου Αραχωβίτη, ψήφισε θετικά και έτσι φανέρωσε γιατί οι ευρωβουλευτές της έλειπαν από την ψηφοφορία. Δεν ήταν ούτε άρρωστοι, ούτε είχαν ανειλημμένες υποχρεώσεις, ούτε αν ήταν εκεί θα ψήφιζαν αρνητικά όπως έλεγαν, απλά εκτελούσαν τις οδηγίες των εγχώριων και των ευρωπαϊκών αφεντικών τους.

Ο αντιτρομοκρατικός νόμος του διαδικτύου

Ο αντιτρομοκρατικός νόμος στο διαδίκτυο, που στόχο έχει τον έλεγχο και την λογοκρισία, πέρασε από την επιτροπή LIBE στις 8 Απριλίου και στις 17 Απριλίου πέρασε και εγκρίθηκε από την ολομέλεια του ευρωκοινοβουλίου. Στην επόμενη ευρωβουλή, μετά από προσθήκες και επιτροπές, θα αποτελέσει ευρωπαϊκό νόμο. Τί περιλαμβάνει μέχρι στιγμής; Οποιοδήποτε υλικό που θα ανεβαίνει στο διαδίκτυο θα περνάει μέσα από αυτοματοποιημένα φίλτρα λογοκρισίας που θα έχουν εγκατασταθεί στους παρόχους υπηρεσιών διαδικτύου (ISP) και έτσι είτε θα μπλοκάρεται ή θα περνάει. Επίσης ότι υλικό θεωρείται ότι είναι τρομοκρατικό ή προωθεί την τρομοκρατία θα πρέπει να κατέβει μέσα σε μια ώρα από την στιγμή κλήσης από την αστυνομία ή άλλου ελεγκτικού μηχανισμού.

Με αφορμή τον ISIS και την διασπορά της προπαγάνδας του μέσω του διαδικτύου, προωθείται μια ολοκληρω-

τική λογοκρισία σε ευρύτερους κοινωνικούς χώρους. Το εν λόγω περιεχόμενο είναι επίτηδες, για άλλη μια φορά, ασαφές καθώς κάτω από τους χαρακτηρισμούς «τρομοκρατικό» και «εξτρεμιστικό» θα μπορεί να χωρέσει ο,τιδήποτε η εξουσία θέλει να λογοκρίνει. Έτσι, θα εξισώνονται αναρχικές, ελευθεριακές και ριζοσπαστικές απόψεις και ιδέες με εκείνες των ρατσιστών της ISIS καθώς και των επίσης ρατσιστών σταυροφόρων.

Πιο συγκεκριμένα, ο νόμος θα αναγκάζει διαδικτυακά μέσα ενημέρωσης, blog, φόρουμ, social media, εφαρμογές αποστολής προσωπικών μηνυμάτων, παρόχων διαμοιρασμού οπτικοακουστικού υλικού, να κατεβάζουν μέσα σε μια ώρα οποιαδήποτε ανάρτηση θεωρείται ότι περιέχει τρομοκρατικό και εξτρεμιστικό περιεχόμενο. Το κομμένο υλικό θα είναι διαθέσιμο για έξι μήνες ώστε η αστυνομία να μπορεί να το ερευνήσει περαιτέρω αν χρειαστεί. Ελάχιστοι φορείς θα έχουν την δυνατότητα να τηρήσουν τα αυστηρά κριτήρια του νόμου και να ελέγχουν τις αναρτήσεις τους, καθώς από τεχνική και οικονομική άποψη κάτι τέτοιο θα είναι απίστευτα δύσκολο, αφού, εκτός του ότι θα χρειάζεται κάποιος για 24 ώρες το 24ωρο να είναι διαθέσιμος και να ελέγχει ο,τιδήποτε ανεβαίνει, θα πρέπει και κάποιος να είναι έτοιμος ανά πάσα στιγμή να δεχθεί κλήση από την αστυνομία ή κάποιον άλλο ελεγκτικό φορέα για το κατέβασμα κάποιας επίμαχης ανάρτησης μέσα σε μια ώρα. Έτσι, σχεδόν όλοι οι διαδικτυακοί φορείς, για να μην κλείσουν, θα αναγκαστούν να εισάγουν αυτόματα φίλτρα που είδη αναπτύσσονται από την Google και Facebook που θα μπλοκάρουν ό,τι υλικό θεωρείται τρομοκρατικό ή προάγει την τρομοκρατία. Για τυχόν παραβάσεις ο νόμος ορίζει χρηματικά πρόστιμα στους ιδιοκτήτες πάροχους. Εφ' όσον ο αντιτρομοκρατικός νόμος ψηφιστεί θα πρέπει να εφαρμοστεί εντός είκοσι ημερών από όλες τις χώρες της Ε.Ε.

Μην περιμένουμε διαφορετική στάση από αυτήν που κράτησαν οι έλληνες ευρωβουλευτές στην πρόσφατη ψήφιση του νομοσχεδίου για τα πνευματικά δικαιώματα· άλλοι θα υπερψηφίσουν, λίγοι θα καταψηφίσουν (εκ του ασφαλούς πάντα), άλλοι θα είναι παρών και άλλοι θα έχουν πάει για ...γκαζόζα, άλλα όλοι με τον ένα ή τον άλλο τρόπο θα έχουν συμμετάσχει και νομιμοποιήσει μια λογοκρισία που θα ζήλευε ακόμα και ο Στάλιν, έτσι όλοι τους θα στηρίξουν το χέρι που τους ταΐζει. Ήδη, ο Αβραμόπουλος με έγγραφο του ζητάει την επίσπευση των

μύρια βιβλία και κείμενα, 4,5 εκατομμύρια ηχογραφήσεις (συμπεριλαμβανομένων 180.000 ζωντανών συναυλιών), 4 εκατομμύρια βίντεο (συμπεριλαμβανομένων 1,6 εκατομμυρίων τηλεοπτικών ειδησεογραφικών προγραμμάτων), 3 εκατομμύρια εικόνες και 200.000 προγράμματα λογισμικού, ενώ καθημερινά προστίθενται και άλλα αρχεία και σαρώνονται 1.000 βιβλία απ' όλο τον κόσμο. Σε όλο αυτό το υλικό μπορεί να έχει πρόσβαση ελεύθερα ο καθένας χωρίς κανένα χρηματικό αντίτιμο. Σ' αυτήν την ιστοσελίδα, λοιπόν, το γαλλικό κράτος στις 10 Απριλίου, μέσω της Europol απαιτεί να κατεβάσει 550 link, όπου σύμφωνα με αυτό, οδηγούν σε «τρομοκρατικό υλικό». Τα συγκεκριμένα link έχουν υψηλή επισκεψιμότητα και κάθε άλλο από τρομοκρατικά είναι, καθώς περιλαμβάνουν υλικό με υψηλή ακαδημαϊκή και ερευνητική αξία.

Η σύλληψη του Τζούλιαν Ασάνζ

Στις 11 Απριλίου συλλαμβάνεται ο Τζούλιαν Ασάνζ ο οποίος από το 2012 βρισκόταν στο κτήριο της πρεσβείας του Ισημερινού στο Λονδίνο. Ο Ασάνζ κατηγορήθηκε για βιασμό στη Σουηδία, κατηγορία που αρχικά είχε απορριφθεί από τον εισαγγελέα, αλλά λίγο καιρό αργότερα επανήλθε. Εξ αιτίας της παραπάνω κατηγορίας ο Ασάνζ είχε ζητήσει άσυλο από την πρεσβεία του Ισημερινού για να αποφύγει την σύλληψή του και την έκδοση του στη Σουηδία και από εκεί στις ΗΠΑ, όπου κατηγορείται για δημοσιοποίηση απόρρητων κυβερνητικών και στρατιωτικών εγγράφων. Οι Σουηδικές αρχές απέρριψαν πρόταση μέσω των δικηγόρων του Ασάνζ για την εμφάνισή του στο δικαστήριο με την προϋπόθεση να μην εκδοθεί στις ΗΠΑ.

Ο Ασάνζ μέσω της ιστοσελίδας του (wikileaks) είχε κάνει γνωστά πολλά εγκλήματα των ΗΠΑ στους πολέμους στο Αφγανιστάν και στο Ιράκ, μέσω βίντεο αλλά και 500.000 απορρήτων εγγράφων. Στα έγγραφα αυτά περιγράφονται όλες οι επιθέσεις και όλοι οι θάνατοι που έγιναν στους πολέμους με αποτέλεσμα να αποκαλυφθούν 15.000 θά-

κε να καταθέσει εις βάρος του Ασάνζ και της ιστοσελίδας Wikileaks.

Επίσης, το Wikileaks είχε αποκαλύψει έγγραφα από τις φυλακές Γκουαντάναμο και Αμπού Γκράιμπ αποκαλύπτοντας τις κολασμένες συνθήκες που βρίσκονται οι έγκλειστοι σ' αυτές τις φυλακές. Είχε αποκαλύψει την τεράστια περιβαλλοντική μόλυνση που προξένησε η ευρωπαϊκή πετρελαϊκή εταιρεία Trafigura, στην Ακτή του Ελεφαντοστού όταν ξεφορτώθηκε βιομηχανικά απόβλητα. Μετά την δημοσιοποίηση τού εγκλήματος η εταιρεία αναγκάστηκε, ύστερα από δικαστική απόφαση, να αποζημιώσει με 46 εκ. δολάρια τα θύματα της καταστροφής. Επίσης, εξ αιτίας της δημοσίευσης 250.000 απόρρητων εγγράφων, δημιουργείται το σκάνδαλο Cablegate στις ΗΠΑ. Μέσα από τα παραπάνω έγγραφα αποκαλύπτεται και η πολύ στενή σχέση του τότε υπουργού ΠροΠο Μιχάλη Χρυσοχοΐδη με τις ΗΠΑ. Ακόμα, δημοσιοποιεί 5 εκατομμύρια emails από την εκδοτική εταιρεία Stratfor και αποκαλύπτει ότι παρέχει εμπιστευτικές πληροφορίες σε μεγάλες εταιρείες και κυβερνητικές υπηρεσίες. Οι πληροφορίες έχουν να κάνουν με διάφορες οργανώσεις ακτιβιστών, πολιτικά και οικονομικά πρόσωπα, πολιτικές κρατών, αλλά και ανθρώπους σε διάφορες χώρες που πληρώνονται για να

μέσα ενημέρωσης, blog, φόρουμ, social media, εφαρμογές αποστολής προσωπικών μηνυμάτων, παρόχων διαμοιρασμού οπτικοακουστικού υλικού, να κατεβάζουν μέσα σε μια ώρα οποιαδήποτε ανάρτηση θεωρείται ότι περιέχει τρομοκρατικό και εξτρεμιστικό περιεχόμενο. Το κομμένο υλικό θα είναι διαθέσιμο για έξι μήνες ώστε η αστυνομία να μπορεί να το ερευνήσει περαιτέρω αν χρειαστεί. Ελάχιστοι φορείς θα έχουν την δυνατότητα να τηρήσουν τα αυστηρά κριτήρια του νόμου και να ελέγχουν τις αναρτήσεις τους, καθώς από τεχνική και οικονομική άποψη κάτι τέτοιο θα είναι απίστευτα δύσκολο, αφού, εκτός του ότι θα χρειάζεται κάποιος για 24 ώρες το 24ωρο να είναι διαθέσιμος και να ελέγχει ο,τιδήποτε ανεβαίνει, θα πρέπει και κάποιος να είναι έτοιμος ανά πάσα στιγμή να δεχθεί κλήση από την αστυνομία ή κάποιον άλλο ελεγκτικό φορέα για το κατέβασμα κάποιας επίμαχης ανάρτησης μέσα σε μια ώρα. Έτσι, σχεδόν όλοι οι διαδικτυακοί φορείς, για να μην κλείσουν, θα αναγκαστούν να εισάγουν αυτόματα φίλτρα που είδη αναπτύσσονται από την Google και Facebook που θα μπλοκάρουν ό,τι υλικό θεωρείται τρομοκρατικό ή προάγει την τρομοκρατία. Για τυχόν παραβάσεις ο νόμος ορίζει χρηματικά πρόστιμα στους ιδιοκτήτες πάροχους. Εφ' όσον ο αντιτρομοκρατικός νόμος ψηφιστεί θα πρέπει να εφαρμοστεί εντός είκοσι ημερών από όλες τις χώρες της Ε.Ε.

Μην περιμένουμε διαφορετική στάση από αυτήν που κράτησαν οι έλληνες ευρωβουλευτές στην πρόσφατη ψήφιση του νομοσχεδίου για τα πνευματικά δικαιώματα· άλλοι θα υπερψηφίσουν, λίγοι θα καταψηφίσουν (εκ του ασφαλούς πάντα), άλλοι θα είναι παρών και άλλοι θα έχουν πάει για ...γκαζόζα, άλλα όλοι με τον ένα ή τον άλλο τρόπο θα έχουν συμμετάσχει και νομιμοποιήσει μια λογοκρισία που θα ζήλευε ακόμα και ο Στάλιν, έτσι όλοι τους θα στηρίξουν το χέρι που τους ταΐζει. Ήδη, ο Αβραμόπουλος με έγγραφο του ζητάει την επίσπευση των διαδικασιών και τονίζει την επικινδυνότητα του ακροδεξιού εξτρεμισμού, καθώς και άλλων ακραίων ιδεολογιών, χωρίς να ξεκαθαρίζει ποιες είναι αυτές οι «άλλες ακραίες ιδεολογίες» και ποιος θα τις κρίνει.

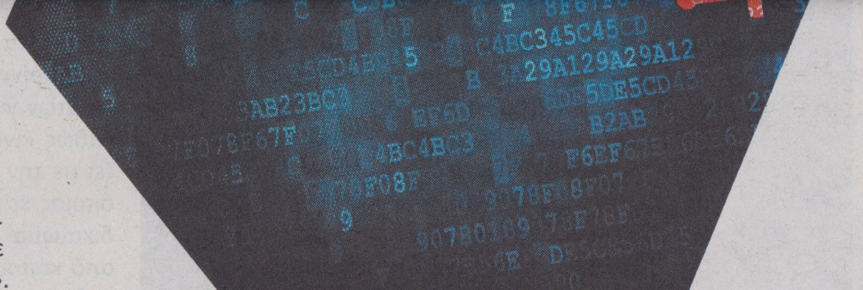
Μια ιδέα για το τί οι κυρίαρχοι θεωρούν «ακραία ιδεολογία» μπορούμε να πάρουμε από την απαγόρευση 550 ηλεκτρονικών διευθύνσεων που φιλοξενούνται στο διαδικτυακό τόπο archive.org. Ο εν λόγω διαδικτυακός τόπος φιλοξενεί 330 δισεκατομμύρια ιστοσελίδες, 20 εκατομ-

νται και άλλα αρχεία και σαρώνονται 1.000 βιβλία απ' όλο τον κόσμο. Σε όλο αυτό το υλικό μπορεί να έχει πρόσβαση ελεύθερα ο καθένας χωρίς κανένα χρηματικό αντίτιμο. Σ' αυτήν την ιστοσελίδα, λοιπόν, το γαλλικό κράτος στις 10 Απριλίου, μέσω της Europol απαιτεί να κατεβάσει 550 link, όπου σύμφωνα με αυτό, οδηγούν σε «τρομοκρατικό υλικό». Τα συγκεκριμένα link έχουν υψηλή επισκεψιμότητα και κάθε άλλο από τρομοκρατικά είναι, καθώς περιλαμβάνουν υλικό με υψηλή ακαδημαϊκή και ερευνητική αξία.

Η σύλληψη του Τζούλιαν Ασάνζ

Στις 11 Απριλίου συλλαμβάνεται ο Τζούλιαν Ασάνζ ο οποίος από το 2012 βρισκόταν στο κτήριο της πρεσβείας του Ισημερινού στο Λονδίνο. Ο Ασάνζ κατηγορήθηκε για βιασμό στη Σουηδία, κατηγορία που αρχικά είχε απορριφθεί από τον εισαγγελέα, αλλά λίγο καιρό αργότερα επανήλθε. Εξ αιτίας της παραπάνω κατηγορίας ο Ασάνζ είχε ζητήσει άσυλο από την πρεσβεία του Ισημερινού για να αποφύγει την σύλληψή του και την έκδοση του στη Σουηδία και από εκεί στις ΗΠΑ, όπου κατηγορείται για δημοσιοποίηση απόρρητων κυβερνητικών και στρατιωτικών εγγράφων. Οι Σουηδικές αρχές απέρριψαν πρόταση μέσω των δικηγόρων του Ασάνζ για την εμφάνισή του στο δικαστήριο με την προϋπόθεση να μην εκδοθεί στις ΗΠΑ.

Ο Ασάνζ μέσω της ιστοσελίδας του (wikileaks) είχε κάνει γνωστά πολλά εγκλήματα των ΗΠΑ στους πολέμους στο Αφγανιστάν και στο Ιράκ, μέσω βίντεο αλλά και 500.000 απορρήτων εγγράφων. Στα έγγραφα αυτά περιγράφονται όλες οι επιθέσεις και όλοι οι θάνατοι που έγιναν στους πολέμους με αποτέλεσμα να αποκαλυφθούν 15.000 θάνατοι που οι ΗΠΑ τους κρατούσαν κρυφούς. Μάλιστα σε απόρρητο βίντεο έγινε γνωστή η επίθεση ελικοπτέρου Apachi σε δεκαπέντε αμάχους στο Ιράκ. Τα παραπάνω στοιχεία τα είχε στείλει στην ιστοσελίδα Wikileaks η στρατιώτης των ΗΠΑ Τσέλσι Μάνινγκ, η οποία και φυλακίστηκε τον Μάιο του 2010 και καταδικάστηκε το 2013 σε 35 χρόνια κάθειρξη. Η Μάνιγκ αποφυλακίστηκε τον Μάιο του 2017 με χάρη του Ομπάμα, αλλά σήμερα βρίσκεται και πάλι στην φυλακή, όταν τον Μάρτιο του 2019 αρνήθη-

κε να καταθέσει εις βάρος του Ασάνζ και της ιστοσελίδας Wikileaks.

Επίσης, το Wikileaks είχε αποκαλύψει έγγραφα από τις φυλακές Γκουαντάναμο και Αμπού Γκράιμπ αποκαλύπτοντας τις κολασμένες συνθήκες που βρίσκονται οι έγκλειστοι σ' αυτές τις φυλακές. Είχε αποκαλύψει την τεράστια περιβαλλοντική μόλυνση που προξένησε η ευρωπαϊκή πετρελαϊκή εταιρεία Trafigura, στην Ακτή του Ελεφαντοστού όταν ξεφορτώθηκε βιομηχανικά απόβλητα. Μετά την δημοσιοποίηση τού εγκλήματος η εταιρεία αναγκάστηκε, ύστερα από δικαστική απόφαση, να αποζημιώσει με 46 εκ. δολάρια τα θύματα της καταστροφής. Επίσης, εξ αιτίας της δημοσίευσης 250.000 απόρρητων εγγράφων, δημιουργείται το σκάνδαλο Cablegate στις ΗΠΑ. Μέσα από τα παραπάνω έγγραφα αποκαλύπτεται και η πολύ στενή σχέση του τότε υπουργού ΠροΠο Μιχάλη Χρυσοχοΐδη με τις ΗΠΑ. Ακόμα, δημοσιοποιεί 5 εκατομμύρια emails από την εκδοτική εταιρεία Stratfor και αποκαλύπτει ότι παρέχει εμπιστευτικές πληροφορίες σε μεγάλες εταιρείες και κυβερνητικές υπηρεσίες. Οι πληροφορίες έχουν να κάνουν με διάφορες οργανώσεις ακτιβιστών, πολιτικά και οικονομικά πρόσωπα, πολιτικές κρατών, αλλά και ανθρώπους σε διάφορες χώρες που πληρώνονται για να παρέχουν πληροφορίες σε αυτή την «εκδοτική» εταιρεία. Δημοσιοποιεί 2,3 εκατομμύρια emails που αφορούν τη Συρία ακόμα και του Άσαντ, στα οποία αποκαλύπτονται πώς κάποιες δυτικές εταιρείες επωφελούνται από τον πόλεμο στη Συρία. Αποκαλύπτει έγγραφα από την NSA (Εθνική Υπηρεσία Ασφαλείας), η οποία κατασκοπεύει όχι μόνο πολίτες που βρίσκονται στο στόχαστρο, αλλά την Άνγκελα Μέρκελ, τον Μπαν Κι Μουν, τον Μπερλουσκόνι και τους τρεις τελευταίους Γάλλους προέδρους.

Μέσα, λοιπόν, σ' αυτή την χρονική στιγμή ο Ασάνζ συλλαμβάνεται. Μάλιστα τρεις μέρες πριν (8 Απριλίου) το ΔΝΤ εγκρίνει δάνειο στο Εκουαδόρ ύψους 4,2 δις δολαρίων. Μέσα στα ανταλλάγματα προφανώς θα ήταν και η σύλληψη του Άσανζ.

Οι κυρίαρχοι έχουν βάλει στο στόχαστρο την γνώση και την επικοινωνία που υπάρχει στο ελεύθερο διαδίκτυο.

κτυακοί φορείς, για να μην κλείσουν, θα αναγκαστούν να εισάγουν αυτόματα φίλτρα που είδη αναπτύσσονται από την Google και Facebook που θα μπλοκάρουν ό,τι υλικό θεωρείται τρομοκρατικό ή προάγει την τρομοκρατία. Για τυχόν παραβάσεις ο νόμος ορίζει χρηματικά πρόστιμα στους ιδιοκτήτες πάροχους. Εφ' όσον ο αντιτρομοκρατικός νόμος ψηφιστεί θα πρέπει να εφαρμοστεί εντός είκοσι ημερών από όλες τις χώρες της Ε.Ε.

Μην περιμένουμε διαφορετική στάση από αυτήν που κράτησαν οι έλληνες ευρωβουλευτές στην πρόσφατη ψήφιση του νομοσχεδίου για τα πνευματικά δικαιώματα· άλλοι θα υπερψηφίσουν, λίγοι θα καταψηφίσουν (εκ του ασφαλούς πάντα), άλλοι θα είναι παρών και άλλοι θα έχουν πάει για ...γκαζόζα, άλλα όλοι με τον ένα ή τον άλλο τρόπο θα έχουν συμμετάσχει και νομιμοποιήσει μια λογοκρισία που θα ζήλευε ακόμα και ο Στάλιν, έτσι όλοι τους θα στηρίξουν το χέρι που τους ταΐζει. Ήδη, ο Αβραμόπουλος με έγγραφο του ζητάει την επίσπευση των διαδικασιών και τονίζει την επικινδυνότητα του ακροδεξιού εξτρεμισμού, καθώς και άλλων ακραίων ιδεολογιών, χωρίς να ξεκαθαρίζει ποιες είναι αυτές οι «άλλες ακραίες ιδεολογίες» και ποιος θα τις κρίνει.

Μια ιδέα για το τί οι κυρίαρχοι θεωρούν «ακραία ιδεολογία» μπορούμε να πάρουμε από την απαγόρευση 550 ηλεκτρονικών διευθύνσεων που φιλοξενούνται στο διαδικτυακό τόπο archive.org. Ο εν λόγω διαδικτυακός τόπος φιλοξενεί 330 δισεκατομμύρια ιστοσελίδες, 20 εκατομ-

κτως από το 2012 βρίσκεται στο κτήριο της πρεσβείας του Ισημερινού στο Λονδίνο. Ο Ασάνζ κατηγορήθηκε για βιασμό στη Σουηδία, κατηγορία που αρχικά είχε απορριφθεί από τον εισαγγελέα, αλλά λίγο καιρό αργότερα επανήλθε. Εξ αιτίας της παραπάνω κατηγορίας ο Ασάνζ είχε ζητήσει άσυλο από την πρεσβεία του Ισημερινού για να αποφύγει την σύλληψή του και την έκδοση του στη Σουηδία και από εκεί στις ΗΠΑ, όπου κατηγορείται για δημοσιοποίηση απόρρητων κυβερνητικών και στρατιωτικών εγγράφων. Οι Σουηδικές αρχές απέρριψαν πρόταση μέσω των δικηγόρων του Ασάνζ για την εμφάνισή του στο δικαστήριο με την προϋπόθεση να μην εκδοθεί στις ΗΠΑ.

Ο Ασάνζ μέσω της ιστοσελίδας του (wikileaks) είχε κάνει γνωστά πολλά εγκλήματα των ΗΠΑ στους πολέμους στο Αφγανιστάν και στο Ιράκ, μέσω βίντεο αλλά και 500.000 απορρήτων εγγράφων. Στα έγγραφα αυτά περιγράφονται όλες οι επιθέσεις και όλοι οι θάνατοι που έγιναν στους πολέμους με αποτέλεσμα να αποκαλυφθούν 15.000 θάνατοι που οι ΗΠΑ τους κρατούσαν κρυφούς. Μάλιστα σε απόρρητο βίντεο έγινε γνωστή η επίθεση ελικοπτέρου Apachi σε δεκαπέντε αμάχους στο Ιράκ. Τα παραπάνω στοιχεία τα είχε στείλει στην ιστοσελίδα Wikileaks η στρατιώτης των ΗΠΑ Τσέλσι Μάνινγκ, η οποία και φυλακίστηκε τον Μάιο του 2010 και καταδικάστηκε το 2013 σε 35 χρόνια κάθειρξη. Η Μάνιγκ αποφυλακίστηκε τον Μάιο του 2017 με χάρη του Ομπάμα, αλλά σήμερα βρίσκεται και πάλι στην φυλακή, όταν τον Μάρτιο του 2019 αρνήθη-

στο σ' αυτές τις φυλακές. Είχε αποκαλύψει την τεράστια περιβαλλοντική μόλυνση που προξένησε η ευρωπαϊκή πετρελαϊκή εταιρεία Trafigura, στην Ακτή του Ελεφαντοστού όταν ξεφορτώθηκε βιομηχανικά απόβλητα. Μετά την δημοσιοποίηση τού εγκλήματος η εταιρεία αναγκάστηκε, ύστερα από δικαστική απόφαση, να αποζημιώσει με 46 εκ. δολάρια τα θύματα της καταστροφής. Επίσης, εξ αιτίας της δημοσίευσης 250.000 απόρρητων εγγράφων, δημιουργείται το σκάνδαλο Cablegate στις ΗΠΑ. Μέσα από τα παραπάνω έγγραφα αποκαλύπτεται και η πολύ στενή σχέση του τότε υπουργού ΠροΠο Μιχάλη Χρυσοχοΐδη με τις ΗΠΑ. Ακόμα, δημοσιοποιεί 5 εκατομμύρια emails από την εκδοτική εταιρεία Stratfor και αποκαλύπτει ότι παρέχει εμπιστευτικές πληροφορίες σε μεγάλες εταιρείες και κυβερνητικές υπηρεσίες. Οι πληροφορίες έχουν να κάνουν με διάφορες οργανώσεις ακτιβιστών, πολιτικά και οικονομικά πρόσωπα, πολιτικές κρατών, αλλά και ανθρώπους σε διάφορες χώρες που πληρώνονται για να παρέχουν πληροφορίες σε αυτή την «εκδοτική» εταιρεία. Δημοσιοποιεί 2,3 εκατομμύρια emails που αφορούν τη Συρία ακόμα και του Άσαντ, στα οποία αποκαλύπτονται πώς κάποιες δυτικές εταιρείες επωφελούνται από τον πόλεμο στη Συρία. Αποκαλύπτει έγγραφα από την NSA (Εθνική Υπηρεσία Ασφαλείας), η οποία κατασκοπεύει όχι μόνο πολίτες που βρίσκονται στο στόχαστρο, αλλά την Άνγκελα Μέρκελ, τον Μπαν Κι Μουν, τον Μπερλουσκόνι και τους τρεις τελευταίους Γάλλους προέδρους.

Μέσα, λοιπόν, σ' αυτή την χρονική στιγμή ο Ασάνζ συλλαμβάνεται. Μάλιστα τρεις μέρες πριν (8 Απριλίου) το ΔΝΤ εγκρίνει δάνειο στο Εκουαδόρ ύψους 4,2 δις δολαρίων. Μέσα στα ανταλλάγματα προφανώς θα ήταν και η σύλληψη του Άσανζ.

Οι κυρίαρχοι έχουν βάλει στο στόχαστρο την γνώση και την επικοινωνία που υπάρχει στο ελεύθερο διαδίκτυο. Σίγουρα ζηλεύουν το αντίστοιχο καθεστώς που έχουν επιβάλει εξουσιαστές στο διαδίκτυο σε κράτη όπως η Βόρεια Κορέα, αλλά όσο και να προσπαθήσουν το ποτάμι δεν γυρίζει πίσω και όσα εμπόδια και αν παρουσιαστούν απλά θα παρακαμφθούν δημιουργώντας νέους πόρους και νέους διαύλους.

Ελευθερόκοκκος

Διαδικτυακές πηγές:
https://alonghardlook.wordpress.com
https://www.techdirt.com
@dromografos

Χρειάζεται η φύση της προστασία μας;

Διαβάζοντας το ενδιαφέρον άρθρο της Anna Grear, καθηγήτριας Νομικής, «It's wrongheaded to protect nature with human-style rights», στο περιοδικό Aeon, προκύπτουν σίγουρα κάποια ουσιαστικά ερωτήματα αναφορικά με την ανθρώπινη παρεμβατικότητα στη φύση, σε σημείο μάλιστα προχωρημένου παραλογισμού, και πιο συγκεκριμένα με το νομικό πλαίσιο μέσα από το οποίο αυτή λαμβάνει χώρα.

Ασφαλώς, η κατ' αρχήν διαφωνία μας με το εν λόγω άρθρο, όπως και με κάθε γραπτή ή προφορική άποψη που υπερασπίζεται τον νόμο, με τον έναν ή τον άλλον τρόπο, είναι δεδομένη. Παρ' όλα αυτά, θεωρούμε πως οφείλουμε να

αξίζει να σωθεί, αν αφαιρεθεί το «ανθρώπινο» από το «δικαίωμα», εφ' όσον θεωρήσουμε τους εαυτούς μας μπερδεμένους «εταίρους» και μερικές φορές συμπάσχοντες με τα μη ανθρώπινα όντα και συστήματα σε έναν κόσμο «πάνω από το ανθρώπινο».

Επιπροσθέτως, καθώς στη νομική ορολογία υπάρχει παράλληλα και η λέξη «πρόσωπο» που μπορεί να εκπροσωπεί μια εταιρεία, ένα «ανθρώπινο δικαίωμα» μπορεί να αντιμετωπιστεί και με όρους «πνευματικών δικαιωμάτων».

Διακρίνει κινδύνους στην χρήση ανθρωπίνων δικαιωμάτων για την αντιμετώπιση μη ανθρώπινων όντων, καθώς κινδυνεύουμε να σεβόμαστε μόνον ό,τι μοιάζει με την ανθρώπινη εμπειρία. Έτσι, για παράδειγμα, όποιος κατέχει την πατέντα για ένα φάρμακο, έχει το δικαίωμα να το διαθέτει όπως επιθυμεί, στερώντας από κάποιους τη δυνατότητα πρόσβασης σε αυτό. Το ανθρώπινο δικαίωμα στην υγεία μπορεί να καλουπωθεί ως υποπροϊόν μιας μεγάλης φαρμακοβιομηχανίας, που «προστατεύει» μονοπώλια πνευματικής ιδιοκτησίας. Ή, επίσης, το δικαίωμα στην τροφή μπορεί να παρουσιαστεί ως δικαιολογία για τις εταιρείες αγροτικών προϊόντων, ώστε να κυριαρχούν στις παγκόσμιες προμήθειες τροφίμων.

Υπήρχαν ήδη τρόποι σκέψης για «δικαιώματα» ευαίσθητα σε διάφορα όντα και συστήματα. Το 1972 ο νομικός Christopher Stone έθεσε το ερώτημα αν θα μπορούσε κάποιος να απονείμει δικαιώματα δέντρου στα δέντρα, ποταμιού στα ποτάμια κοκ. Ωστόσο, η Grear υποστηρίζει ότι πρέπει να πάμε πέρα από αυτό και να αναγνωρίσουμε την πολυπλοκότητα και τη ζωντάνια των μη ανθρώπινων όντων, παραδεχόμενοι τα δικά μας όρια. Υπερβάλλουμε, όταν πιστεύουμε αποκλειστικώς στη δική μας ιδιαιτερότητα. Επί πλέον, προσδίδοντας δικαιώματα στη φύση την μετατρέπουμε σε παθητικό φορέα «δικαιωμάτων» που εμείς της δώσαμε. Έπειτα, υποστηρίζει ότι ο νόμος πρέπει να αναπτύξει ένα νέο πλαίσιο, διαφορετικής λογικής. Με λίγα λόγια, θεωρεί ότι ένας τέτοιος νόμος θα πρέπει να λαμβάνει υπ' όψη τις διαφορετικές αλληλεπιδράσεις που συνθέτουν τη δυναμική και τις σχέσεις μεταξύ των εν λόγω οντοτήτων και να διέπεται από μια πιο ριζοσπαστική ματιά.

Ωστόσο, θα μπορούσε να τεθεί κι ένα άλλου είδους ερώτη-

Ένα από τα συνηθέστερα προβλήματα που συναντώνται σήμερα στα παιδιά σχολικής και εφηβικής ηλικίας είναι ο εθισμός στα ηλεκτρονικά παιχνίδια και γενικά στην υπερβολική χρήση οθονών. Είναι ένας τρόπος ενασχόλησης ή απασχόλησης του παιδιού που προστίθεται στην συχνά έντονη δραστηριοποίησή του σε πολλά αθλήματα, μαθήματα και λοιπές **δραστηριότητες**. Στις περιπτώσεις που τα **παιδιά** εντάσσονται σε ομάδες ή τμήματα διαφόρων δραστηριοτήτων βρίσκονται **υπό συνεχή έλεγχο, επιτήρηση** και **καθοδήγηση ενός προπονητή/εκπαιδευτή.** Με την πάροδο των χρόνων μπορεί κάποιος γονιός να διαπιστώσει ότι το παιδί του έχει παίξει ελάχιστα αυτόβουλα και χωρίς την παρουσία ενηλίκων, για τις περιπτώσεις φυσικά που δεν έχει γίνει χρήση οθονών. Διαπιστώνει, λοιπόν, ότι για τα παιδιά στους «κλειστούς» παιδότοπους υπάρχουν επιτηρητές, στα αθλήματα υπάρχουν προπονητές-καθοδηγητές, στις λοιπές δραστηριότητες εκπαιδευτές. Δεν είναι κατ' ανάγκη κακή η παρουσία δασκάλων και προπονητών, αλλά αρνητική είναι η μονομερής και απόλυτη παρουσία ενηλίκων, σε οτιδήποτε κάνει το παιδί. Δηλαδή τα παιδιά αυτά έχουν ελάχιστο ή μηδενικό χρόνο για να βρεθούν μόνα τους με τους φίλους τους και να παίξουν ό,τι θέλουν και όπως θέλουν, ώστε θα διαχειριστούν μόνα τους τις καταστάσεις που θα τους εμφανίζονται **χωρίς τη «βοήθεια» ενήλικα διαιτητή·** ώστε θα μαλώσουν και θα τσακωθούν αλλά θα τα «ξαναβρούν» γιατί θέλουν να παίξουν. Όσοι μελετούν τις συμπεριφορές των παιδιών προσχολικής-σχολικής ηλικίας διαπιστώνουν ότι η επίδραση τόσο των ηλεκτρονικών παιχνιδιών όσο και οι «καθοδηγητικές» δραστηριότητες των παιδιών επηρεάζουν αρνητικά ή ανασταλτικά την «κοινωνικοποίησή» τους. Με λίγα λόγια, όσο λιγότερο παίζουν με τους φίλους τους σε αυλές, πλατείες και αλλού και όσο περισσότερο απασχολούνται με οθόνες και εξωσχολικές «εμπορευματικές» δραστηριότητες, τόσο περισσότερο έχουν προβλήματα ομαδικής και συλλογικής συνύπαρξης. Εδώ έχουμε ακόμη μια παράμετρο που είναι η

Διαβάζοντας το ενδιαφέρον άρθρο της Anna Grear, καθηγήτριας Νομικής, «It's wrongheaded to protect nature with human-style rights», στο περιοδικό Aeon, προκύπτουν σίγουρα κάποια ουσιαστικά ερωτήματα αναφορικά με την ανθρώπινη παρεμβατικότητα στη φύση, σε σημείο μάλιστα προχωρημένου παραλογισμού, και πιο συγκεκριμένα με το νομικό πλαίσιο μέσα από το οποίο αυτή λαμβάνει χώρα.

Ασφαλώς, η κατ' αρχήν διαφωνία μας με το εν λόγω άρθρο, όπως και με κάθε γραπτή ή προφορική άποψη που υπερασπίζεται τον νόμο, με τον έναν ή τον άλλον τρόπο, είναι δεδομένη. Παρ' όλα αυτά, θεωρούμε πως οφείλουμε να προσεγγίζουμε τα πάντα με ευρύ πνεύμα και καθαρό νου, καθώς μόνον με τον τρόπο αυτόν μπορούν να συλλεχθούν οι άπειρες, κατακερματισμένες ψηφίδες της αντικειμενικότητας, που αποτελεί άλλως τε και τον μοναδικό μπούσουλα για όσους αναζητούν ανυστερόβουλα την αλήθεια.

Αρχικώς, λοιπόν, θέτει το εξής ερώτημα: «με ποιον τρόπο είναι δυνατόν ο νόμος να υπολογίσει την αξία σύνθετων, μη-ανθρώπινων οντοτήτων, όπως τα ποτάμια, οι λίμνες, τα δάση και τα οικοσυστήματα;», που, ασφαλώς, φανερώνει και τον βαθμό στον οποίον έχει προχωρήσει η ανθρωποκεντρική προσέγγιση προς τη φύση. Άλλως τε, πολλοί νομικοί υποστηρίζουν ότι είναι μια λογική κι επαρκής εξέλιξη να προεκταθούν τα λεγόμενα ανθρώπινα δικαιώματα και σε άλλες μη ανθρώπινες οντότητες. Ωστόσο, όπως η ίδια υποστηρίζει, ακόμη και τα «ανθρώπινα δικαιώματα» δεν αφορούν όλους τους ανθρώπους, αλλά προστατεύουν κατά κανόνα «ειδικές κατηγορίες». Στην πραγματικότητα και επί της ουσίας, η λέξη

δικαιωμάτων».

Διακρίνει κινδύνους στην χρήση ανθρωπίνων δικαιωμάτων για την αντιμετώπιση μη ανθρώπινων όντων, καθώς κινδυνεύουμε να σεβόμαστε μόνον ό,τι μοιάζει με την ανθρώπινη εμπειρία. Έτσι, για παράδειγμα, όποιος κατέχει την πατέντα για ένα φάρμακο, έχει το δικαίωμα να το διαθέτει όπως επιθυμεί, στερώντας από κάποιους τη δυνατότητα πρόσβασης σε αυτό. Το ανθρώπινο δικαίωμα στην υγεία μπορεί να καλουπωθεί ως υποπροϊόν μιας μεγάλης φαρμακοβιομηχανίας, που «προστατεύει» μονοπώλια πνευματικής ιδιοκτησίας. Ή, επίσης, το δικαίωμα στην τροφή μπορεί να παρουσιαστεί ως δικαιολογία για τις εταιρείες αγροτικών προϊόντων, ώστε να κυριαρχούν στις παγκόσμιες προμήθειες τροφίμων.

Υπήρχαν ήδη τρόποι σκέψης για «δικαιώματα» ευαίσθητα σε διάφορα όντα και συστήματα. Το 1972 ο νομικός Christopher Stone έθεσε το ερώτημα αν θα μπορούσε κάποιος να απονείμει δικαιώματα δέντρου στα δέντρα, ποταμιού στα ποτάμια κοκ. Ωστόσο, η Grear υποστηρίζει ότι πρέπει να πάμε πέρα από αυτό και να αναγνωρίσουμε την πολυπλοκότητα και τη ζωντάνια των μη ανθρώπινων όντων, παραδεχόμενοι τα δικά μας όρια. Υπερβάλλουμε, όταν πιστεύουμε αποκλειστικώς στη δική μας ιδιαιτερότητα. Επί πλέον, προσδίδοντας δικαιώματα στη φύση την μετατρέπουμε σε παθητικό φορέα «δικαιωμάτων» που εμείς της δώσαμε. Έπειτα, υποστηρίζει ότι ο νόμος πρέπει να αναπτύξει ένα νέο πλαίσιο, διαφορετικής λογικής. Με λίγα λόγια, θεωρεί ότι ένας τέτοιος νόμος θα πρέπει να λαμβάνει υπ' όψη τις διαφορετικές αλληλεπιδράσεις που συνθέτουν τη δυναμική και τις σχέσεις μεταξύ των εν λόγω οντοτήτων και να διέπεται από μια πιο ριζοσπαστική ματιά.

Ωστόσο, θα μπορούσε να τεθεί κι ένα άλλου είδους ερώτημα: από ποιον μπορεί ο άνθρωπος να προστατέψει τη φύση μέσα από την χρήση νόμων σχετικών με τα ανθρώπινα δικαιώματα; Αρχικά, φαίνεται να προκύπτει μια παραδοξότητα. Στην πραγματικότητα, όμως, δεν πρόκειται για παράδοξο. Η Grear, ως νομικός, δεν είναι σε θέση να διατυπώσει το ερώτημα σχετικά με την χρησιμότητα των νόμων, ιδιαίτερα για τέτοιου είδους ζητήματα.

Η αναφορά στη φύση με όρους προστασίας, μάς οδηγεί αυτομάτως σε μια έντονη πλάνη. Πού βρισκόμαστε εμείς και πού η φύση; Αν θέλουμε να προστατεύσουμε τη φύση, μια τόσο πολυδιάστατη οντότητα, χρειάζεται να προστατεύσουμε εμάς. Ωστόσο, για να προστατεύσουμε τον εαυτό μας, χρειάζεται να τον αναγνωρίζουμε σε ό,τι κάνουμε. Η ουσία της ύπαρξής μας είναι φυσική, όσο κι αν μας αρέσει να το ξεχνάμε. Είμαστε συνδεδεμένοι σε μια ενότητα, όσο κι αν μας είναι αόρατοι αυτοί οι δεσμοί. Είμαστε μια αντανάκλαση του σύμπαντος, όπως κάθε τι που υπάρχει.

σε ομάδες ή τμήματα διαφόρων δραστηριοτήτων βρίσκονται **υπό συνεχή έλεγχο, επιτήρηση** και **καθοδήγηση ενός προπονητή/εκπαιδευτή.** Με την πάροδο των χρόνων μπορεί κάποιος γονιός να διαπιστώσει ότι το παιδί του έχει παίξει ελάχιστα αυτόβουλα και χωρίς την παρουσία ενηλίκων, για τις περιπτώσεις φυσικά που δεν έχει γίνει χρήση οθονών. Διαπιστώνει, λοιπόν, ότι για τα παιδιά στους «κλειστούς» παιδότοπους υπάρχουν επιτηρητές, στα αθλήματα υπάρχουν προπονητές-καθοδηγητές, στις λοιπές δραστηριότητες εκπαιδευτές. Δεν είναι κατ' ανάγκη κακή η παρουσία δασκάλων και προπονητών, αλλά αρνητική είναι η μονομερής και απόλυτη παρουσία ενηλίκων, σε οτιδήποτε κάνει το παιδί. Δηλαδή τα παιδιά αυτά έχουν ελάχιστο ή μηδενικό χρόνο για να βρεθούν μόνα τους με τους φίλους τους και να παίξουν ό,τι θέλουν και όπως θέλουν, ώστε θα διαχειριστούν μόνα τους τις καταστάσεις που θα τους εμφανίζονται **χωρίς τη «βοήθεια» ενήλικα διαιτητή·** ώστε θα μαλώσουν και θα τσακωθούν αλλά θα τα «ξαναβρούν» γιατί θέλουν να παίξουν. Όσοι μελετούν τις συμπεριφορές των παιδιών προσχολικής-σχολικής ηλικίας διαπιστώνουν ότι η επίδραση τόσο των ηλεκτρονικών παιχνιδιών όσο και οι «καθοδηγητικές» δραστηριότητες των παιδιών επηρεάζουν αρνητικά ή ανασταλτικά την «κοινωνικοποίησή» τους. Με λίγα λόγια, όσο λιγότερο παίζουν με τους φίλους τους σε αυλές, πλατείες και αλλού και όσο περισσότερο απασχολούνται με οθόνες και εξωσχολικές «εμπορευματικές» δραστηριότητες, τόσο περισσότερο έχουν προβλήματα ομαδικής και συλλογικής συνύπαρξης. Εδώ έχουμε ακόμη μια παράμετρο που είναι η «εμπορευματοποίηση» του παιχνιδιού και των δραστηριοτήτων των παιδιών. Ένα σημαντικό κόστος έχει προστεθεί στους γονεϊκούς προϋπολογισμούς και αφορά αυτή την επιλογή, αφού παιδιά 4-5 ετών πηγαίνουν στις ακαδημίες, για παράδειγμα, για να παίξουν ποδόσφαιρο υπό την επιτήρηση του προπονητή και συχνά-πυκνά και του γονέα. Η συγκεκριμένη επιλογή δεν προσφέρει τίποτα στο παιδί στις μικρές ηλικίες, αλλά γίνεται επειδή ο γονέας θεωρεί ότι το παιδί το «ασφαλίζει» και βρίσκεται στις τύχες του «ειδικού», ενώ οι ακαδημίες αναπτύσσουν μια νέα επιχειρηματική σχέση όπου οι γονείς τη χρηματοδοτούν. Στην εύλογη απορία κάποιου «μα πού θα παίξουν τα παιδιά; Δεν υπάρχουν χώροι», θα πούμε αυτό που βλέπουμε να γίνεται στις περισσότερες πόλεις. Δεν δημιουργούνται κατάλληλοι δημόσιοι χώροι

Διαβάζοντας το ενδιαφέρον άρθρο της Anna Grear, καθηγήτριας Νομικής, «It's wrongheaded to protect nature with human-style rights», στο περιοδικό Aeon, προκύπτουν σίγουρα κάποια ουσιαστικά ερωτήματα αναφορικά με την ανθρώπινη παρεμβατικότητα στη φύση, σε σημείο μάλιστα προχωρημένου παραλογισμού, και πιο συγκεκριμένα με το νομικό πλαίσιο μέσα από το οποίο αυτή λαμβάνει χώρα.

Ασφαλώς, η κατ' αρχήν διαφωνία μας με το εν λόγω άρθρο, όπως και με κάθε γραπτή ή προφορική άποψη που υπερασπίζεται τον νόμο, με τον έναν ή τον άλλον τρόπο, είναι δεδομένη. Παρ' όλα αυτά, θεωρούμε πως οφείλουμε να προσεγγίζουμε τα πάντα με ευρύ πνεύμα και καθαρό νου, καθώς μόνον με τον τρόπο αυτόν μπορούν να συλλεχθούν οι άπειρες, κατακερματισμένες ψηφίδες της αντικειμενικότητας, που αποτελεί άλλως τε και τον μοναδικό μπούσουλα για όσους αναζητούν ανυστερόβουλα την αλήθεια.

Αρχικώς, λοιπόν, θέτει το εξής ερώτημα: «με ποιον τρόπο είναι δυνατόν ο νόμος να υπολογίσει την αξία σύνθετων, μη-ανθρώπινων οντοτήτων, όπως τα ποτάμια, οι λίμνες, τα δάση και τα οικοσυστήματα;», που, ασφαλώς, φανερώνει και τον βαθμό στον οποίον έχει προχωρήσει η ανθρωποκεντρική προσέγγιση προς τη φύση. Άλλως τε, πολλοί νομικοί υποστηρίζουν ότι είναι μια λογική κι επαρκής εξέλιξη να προεκταθούν τα λεγόμενα ανθρώπινα δικαιώματα και σε άλλες μη ανθρώπινες οντότητες. Ωστόσο, όπως η ίδια υποστηρίζει, ακόμη και τα «ανθρώπινα δικαιώματα» δεν αφορούν όλους τους ανθρώπους, αλλά προστατεύουν κατά κανόνα «ειδικές κατηγορίες». Στην πραγματικότητα και επί της ουσίας, η λέξη «άνθρωπος» αφορά ακραιφνώς τον λευκό ευρωπαίο άνδρα ιδιοκτήτη, αντιμετωπίζοντας ως μειονότητες κατά καιρούς όλες τις υπόλοιπες κατηγορίες (γυναίκες, παιδιά, ιθαγενείς, LGBT άνθρωποι, εργάτες κλπ.) ως μειονότητες που περιθωριοποιούνται από την αφηρημένη ιδέα του «ανθρώπινου» της Παγκόσμιας Διακήρυξης των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων. Ωστόσο, στην πράξη αυτού του είδους η κατηγοριοποίηση αποδείχτηκε Δούρειος Ίππος για αυτό που μπορούμε να ονομάσουμε ως πολιτική εισβολής σε μη δυτικές χώρες, στο όνομα των ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Η ίδια τείνει προς την άποψη ότι ίσως υπάρχει κάτι που

μικός Christopher Stone έθεσε το ερώτημα αν θα μπορούσε κάποιος να απονείμει δικαιώματα δέντρου στα δέντρα, ποταμιού στα ποτάμια κοκ. Ωστόσο, η Grear υποστηρίζει ότι πρέπει να πάμε πέρα από αυτό και να αναγνωρίσουμε την πολυπλοκότητα και τη ζωντάνια των μη ανθρώπινων όντων, παραδεχόμενοι τα δικά μας όρια. Υπερβάλλουμε, όταν πιστεύουμε αποκλειστικώς στη δική μας ιδιαιτερότητα. Επί πλέον, προσδίδοντας δικαιώματα στη φύση την μετατρέπουμε σε παθητικό φορέα «δικαιωμάτων» που εμείς της δώσαμε. Έπειτα, υποστηρίζει ότι ο νόμος πρέπει να αναπτύξει ένα νέο πλαίσιο, διαφορετικής λογικής. Με λίγα λόγια, θεωρεί ότι ένας τέτοιος νόμος θα πρέπει να λαμβάνει υπ' όψη τις διαφορετικές αλληλεπιδράσεις που συνθέτουν τη δυναμική και τις σχέσεις μεταξύ των εν λόγω οντοτήτων και να διέπεται από μια πιο ριζοσπαστική ματιά.

Ωστόσο, θα μπορούσε να τεθεί κι ένα άλλου είδους ερώτημα: από ποιον μπορεί ο άνθρωπος να προστατέψει τη φύση μέσα από την χρήση νόμων σχετικών με τα ανθρώπινα δικαιώματα; Αρχικά, φαίνεται να προκύπτει μια παραδοξότητα. Στην πραγματικότητα, όμως, δεν πρόκειται για παράδοξο. Η Grear, ως νομικός, δεν είναι σε θέση να διατυπώσει το ερώτημα σχετικά με την χρησιμότητα των νόμων, ιδιαίτερα για τέτοιου είδους ζητήματα.

Η αναφορά στη φύση με όρους προστασίας, μάς οδηγεί αυτομάτως σε μια έντονη πλάνη. Πού βρισκόμαστε εμείς και πού η φύση; Αν θέλουμε να προστατεύσουμε τη φύση, μια τόσο πολυδιάστατη οντότητα, χρειάζεται να προστατεύσουμε εμάς. Ωστόσο, για να προστατεύσουμε τον εαυτό μας, χρειάζεται να τον αναγνωρίζουμε σε ό,τι κάνουμε. Η ουσία της ύπαρξής μας είναι φυσική, όσο κι αν μας αρέσει να το ξεχνάμε. Είμαστε συνδεδεμένοι σε μια ενότητα, όσο κι αν μας είναι αόρατοι αυτοί οι δεσμοί. Είμαστε μια αντανάκλαση του σύμπαντος, όπως κάθε τι που υπάρχει.

Επιστρέφουμε, όμως, στο ερώτημά μας. Πώς είναι δυνατόν εμείς ως φορείς καταστροφής της φύσης, μέσα στην οποία υπάρχουμε ως κομμάτι, να θεσπίζουμε εαυτούς σωτήρες της; Προσπαθούμε, δηλαδή, να προστατέψουμε την φύση από την παρουσία μας. Αν η φύση είχε ένα ενιαίο πρόσωπο, θα είχε ασφαλώς ξεκαρδιστεί μέχρι δακρύων.

σύντροφοι για την ***Αναρχική απελευθερωτική δράση***

Σχετικές πηγές:

https://aeon.co/ideas/its-wrongheaded-to-protect-nature-with-human-style-rights

θέλουν και όπως θέλουν, ώστε θα διαχειριστούν μόνα τους τις καταστάσεις που θα τους εμφανίζονται **χωρίς τη «βοήθεια» ενήλικα διαιτητή·** ώστε θα μαλώσουν και θα τσακωθούν αλλά θα τα «ξαναβρούν» γιατί θέλουν να παίξουν. Όσοι μελετούν τις συμπεριφορές των παιδιών προσχολικής-σχολικής ηλικίας διαπιστώνουν ότι η επίδραση τόσο των ηλεκτρονικών παιχνιδιών όσο και οι «καθοδηγητικές» δραστηριότητες των παιδιών επηρεάζουν αρνητικά ή ανασταλτικά την «κοινωνικοποίησή» τους. Με λίγα λόγια, όσο λιγότερο παίζουν με τους φίλους τους σε αυλές, πλατείες και αλλού και όσο περισσότερο απασχολούνται με οθόνες και εξωσχολικές «εμπορευματικές» δραστηριότητες, τόσο περισσότερο έχουν προβλήματα ομαδικής και συλλογικής συνύπαρξης. Εδώ έχουμε ακόμη μια παράμετρο που είναι η «εμπορευματοποίηση» του παιχνιδιού και των δραστηριοτήτων των παιδιών. Ένα σημαντικό κόστος έχει προστεθεί στους γονεϊκούς προϋπολογισμούς και αφορά αυτή την επιλογή, αφού παιδιά 4-5 ετών πηγαίνουν στις ακαδημίες, για παράδειγμα, για να παίξουν ποδόσφαιρο υπό την επιτήρηση του προπονητή και συχνά-πυκνά και του γονέα. Η συγκεκριμένη επιλογή δεν προσφέρει τίποτα στο παιδί στις μικρές ηλικίες, αλλά γίνεται επειδή ο γονέας θεωρεί ότι το παιδί το «ασφαλίζει» και βρίσκεται στις τύχες του «ειδικού», ενώ οι ακαδημίες αναπτύσσουν μια νέα επιχειρηματική σχέση όπου οι γονείς τη χρηματοδοτούν. Στην εύλογη απορία κάποιου «μα πού θα παίξουν τα παιδιά; Δεν υπάρχουν χώροι», θα πούμε αυτό που βλέπουμε να γίνεται στις περισσότερες πόλεις. Δεν δημιουργούνται κατάλληλοι δημόσιοι χώροι, προς παιδικές αθλητικές δραστηριότητες, επειδή πρέπει να πριμοδοτηθούν οι «ιδιωτικές» ακαδημίες και επιπλέον όταν αυτοί οι συγκεκριμένοι χώροι δημιουργούνται αφήνονται εσκεμμένα στην εγκατάλειψη. Οπότε ένα «έξυπνο» μοντέλο και για το σύστημα και για τους προπονητές-επιχειρηματίες είναι: φτιάχνει το Δημόσιο τους χώρους και μετά οι ιδιωτικές-ακαδημίες κάνουν χρήση αυτών των χώρων με μηδενική ή σχεδόν μηδενική παροχή ενοικίου. Αλλά όπως είπαμε και προηγούμενα, το χειρότερο είναι η από πολύ μικρή ηλικία

ανάπτυξη σχέσεων επιτήρησης και καθοδήγησης που επιβάλλεται στα παιδιά επειδή έτσι «βολεύει» ο σύγχρονος και πιεστικός τρόπος «ζωής».

«Το παιχνίδι και ο πολιτισμός συνδέουν το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον. Η πολιτιστική εμπειρία αρχίζει με την δημιουργική ζωή που πρωτοεκδηλώνεται στο παιχνίδι. Για να υπάρξει όμως το παιχνίδι πρέπει να υπάρξει ο ενδιάμεσος χώρος» για τον οποίο έχει μιλήσει ο Donald Winnicott. *«Όταν το παιδί παίζει βρίσκεται στον ενδιάμεσο χώρο και έτσι χάνεται μεταξύ φαντασίας και πραγματικότητας με σκοπό να ανακουφιστεί από την πίεση που δημιουργεί η αποδοχή της πραγματικότητας. Μέσα από το παιχνίδι δημιουργεί ένα φανταστικό κόσμο σε μία προσπάθεια να κατανοήσει τον πραγματικό του κόσμο».* Για τον Βίνικοτ και ο ενήλικας «παίζει» σε αυτή την ενδιάμεση περιοχή με τις τέχνες, τη θρησκεία, το δημιουργικό επιστημονικό έργο. *«Το ιδιαίτερο **στοιχείο του παιχνιδιού** είναι πάντοτε **η αβεβαιότητα**, που έχει να κάνει με την αλληλενέργεια της ατομικής-υποκειμενικής ψυχικής πραγματικότητας και της εμπειρίας της αντίληψης και του ελέγχου πραγματικών αντικειμένων. Αυτή είναι η αβεβαιότητα της ίδιας της μαγείας, της μαγείας που εμφανίζεται στην οικειότητα μιας σχέσης η οποία διαπιστώνεται ότι είναι αξιόπιστη. Για να συλλάβουμε την ιδέα του παίζειν, είναι χρήσιμο να σκεφτούμε την απασχόληση που χαρακτηρίζει το παίξιμο ενός μικρού παιδιού. Το περιεχόμενο δεν ενδιαφέρει. Αυτό που ενδιαφέρει, είναι η κατάσταση της σχεδόν **απόσυρσης**, που συγγενεύει με τη συγκέντρωση των μεγαλύτερων παιδιών και των ενηλίκων. Το παιδί που παίζει κατέχει ένα χώρο, τον οποίο δεν μπορεί εύκολα να εγκαταλείψει, ούτε και μπορεί εύκολα να δεχτεί εισβολές σε αυτόν. Αυτή η περιοχή του παιχνιδιού δεν είναι εσωτερική ψυχική πραγματικότητα, αλλά ούτε και εξωτερικός κόσμος.*

Το σπουδαίο στοιχείο του παιχνιδιού είναι ότι στο παίξιμο, και ίσως μόνο σε αυτό, το παιδί ή ο ενήλικας είναι ελεύθερος να είναι δημιουργικός και να χρησιμοποιεί όλη του την προσωπικότητα, και το άτομο ανακαλύπτει τον

νουν ότι σε παιδιά και εφήβους που παίζουν πολλές ώρες βίαια παιχνίδια έχει παρατηρηθεί μείωση των περιοχών του εγκεφάλου που ευθύνονται για την **αυτορρύθμιση της συμπεριφοράς** και τη **συγκέντρωση προσοχής**.

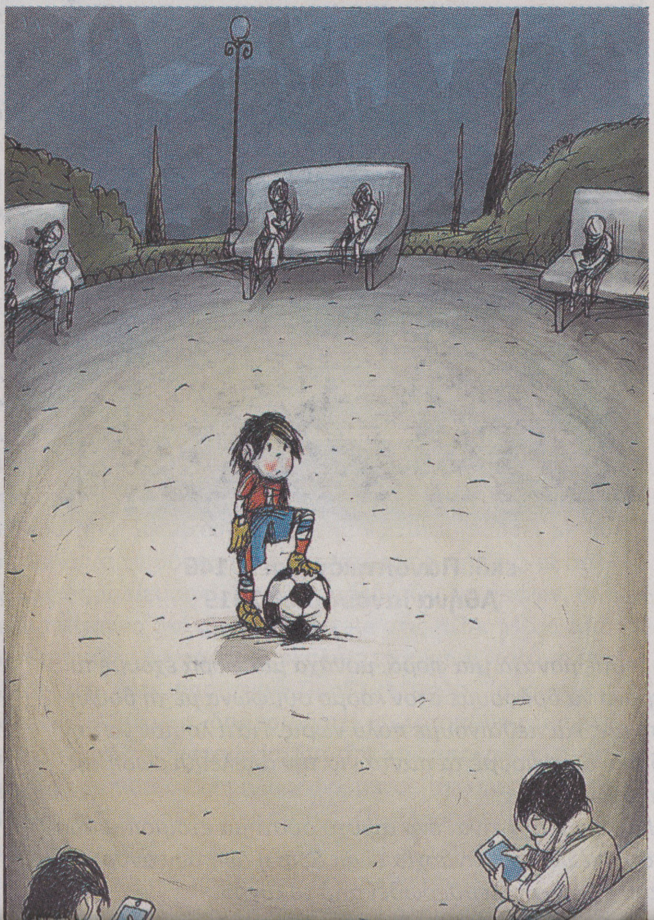
Σε ένα πείραμα που έγινε πριν από χρόνια στο Πανεπιστήμιο της Ιντιανάπολης, επιστήμονες χώρισαν σε δύο ομάδες 44 εφήβους και τους έβαλαν να παίζουν ηλεκτρονικά παιχνίδια. Στη μία ομάδα έδωσαν παιχνίδια με βίαιο περιεχόμενο και στην άλλη μη βίαιο περιεχόμενο.

(ΠΟΥ), αναγνώρισε τον εθισμό στα video games ως ψυχική διαταραχή, συμπεριλαμβάνοντάς τον στον επίσημο κατάλογο όλων των ασθενειών με την ονομασία «διαταραχή λόγω ηλεκτρονικού παιχνιδιού» (Gaming Disorder). Πολλά παιδιά εγκαταλείπουν το σχολείο λόγω του εθισμού, ενώ χαρακτηριστικό είναι ότι και μετέπειτα ένας στους δέκα φοιτητές δεν προχωρούν τις σπουδές τους λόγω των video games.

Σύμφωνα με έρευνα της Ελληνικής Εταιρείας Μελέτης

Παιχνίδι: *Από το χώμα στον πλαστικό τάπητα και από εκεί στις οθόνες*

Παιχνίδι: *Από το χώμα στον πλαστικό τάπητα και από εκεί στις οθόνες*

Winnicott. *«Όταν το παιδί παίζει βρίσκεται στον ενδιά-μεσο χώρο και έτσι χάνεται μεταξύ φαντασίας και πραγματικότητας με σκοπό να ανακουφιστεί από την πίεση που δημιουργεί η αποδοχή της πραγματικότητας. Μέσα από το παιχνίδι δημιουργεί ένα φανταστικό κόσμο σε μία προσπάθεια να κατανοήσει τον πραγματικό του κόσμο».* Για τον Βίνικοτ και ο ενήλικας «παίζει» σε αυτή την ενδιάμεση περιοχή με τις τέχνες, τη θρησκεία, το δημιουργικό επιστημονικό έργο. *«Το ιδιαίτερο **στοιχείο του παιχνιδιού** είναι πάντοτε **η αβεβαιότητα**, που έχει να κάνει με την αλληλενέργεια της ατομικής-υποκειμενικής ψυχικής πραγματικότητας και της εμπειρίας της αντίληψης και του ελέγχου πραγματικών αντικειμένων. Αυτή είναι η αβεβαιότητα της ίδιας της μαγείας, της μαγείας που εμφανίζεται στην οικειότητα μιας σχέσης η οποία διαπιστώνεται ότι είναι αξιόπιστη. Για να συλλάβουμε την ιδέα του παίζειν, είναι χρήσιμο να σκεφτούμε την απασχόληση που χαρακτηρίζει το παίξιμο ενός μικρού παιδιού. Το περιεχόμενο δεν ενδιαφέρει. Αυτό που ενδιαφέρει, είναι η κατάσταση της σχεδόν **απόσυρσης**, που συγγενεύει με τη συγκέντρωση των μεγαλύτερων παιδιών και των ενηλίκων. Το παιδί που παίζει κατέχει ένα χώρο, τον οποίο δεν μπορεί εύκολα να εγκαταλείψει, ούτε και μπορεί εύκολα να δεχτεί εισβολές σε αυτόν. Αυτή η περιοχή του παιχνιδιού δεν είναι εσωτερική ψυχική πραγματικότητα, αλλά ούτε και εξωτερικός κόσμος.*

*Το σπουδαίο στοιχείο του παιχνιδιού είναι ότι στο παίξιμο, και ίσως μόνο σε αυτό, το παιδί ή ο ενήλικας είναι ελεύθερος να είναι δημιουργικός και να χρησιμοποιεί όλη του την προσωπικότητα· και το άτομο ανακαλύπτει τον εαυτό του, μόνον όταν είναι δημιουργικό. Άμεσα συνδεδεμένο με αυτό, είναι και το γεγονός **ότι μόνο στο παίξιμο είναι δυνατή η επικοινωνία**».* Donald Winnicott, *Το παιδί, το παιχνίδι και η πραγματικότητα* (εκδ. Καστανιώτης, 1979).

Λίγες δεκαετίες από τότε που ο Βίνικοτ ανέλυε τη καθοριστική σημασία του παιχνιδιού και της επικοινωνίας στην ανάπτυξη του ανθρώπου παρακολουθούμε την αυξητική τάση της χρήσης ηλεκτρονικών παιχνιδιών από ανήλικους αλλά και ενήλικες. Έτσι, η επικοινωνία χάνεται κάπου στη μοναχικότητα του χρήστη του παιχνιδιού ή σε μια εικονική ηλεκτρονική επικοινωνία μέσω charts. Αρκετοί αναλυτές έχουν επιστήσει τη προσοχή σε διάφορα βίαια παιχνίδια που καταφέρνουν να γίνονται δημοφιλή

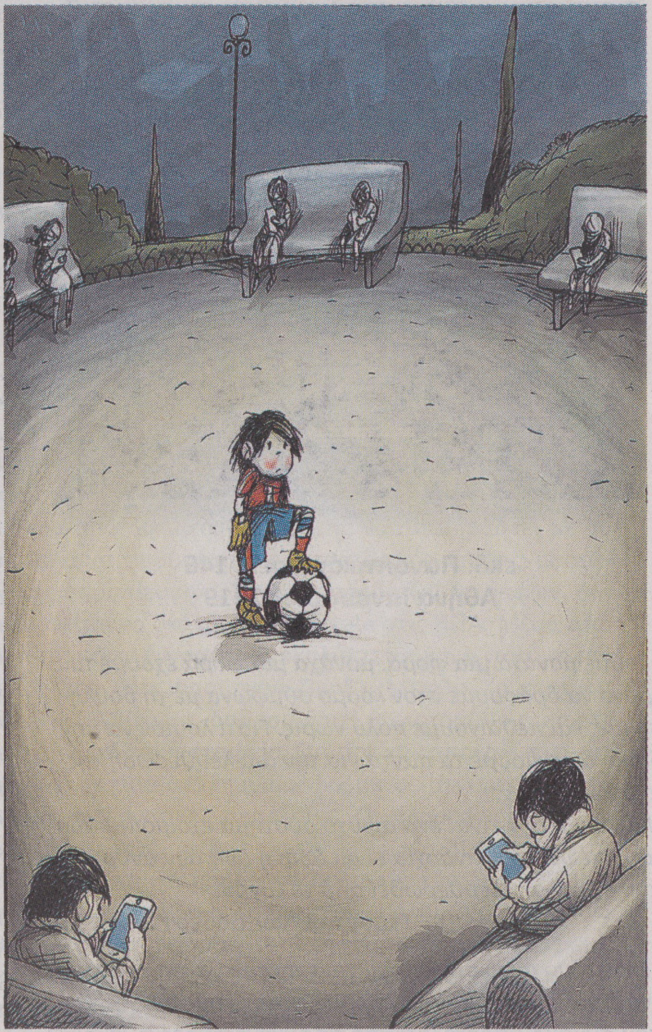
περιεχόμενο και στην άλλη μη βίαιο περιεχόμενο.

Τα παιδιά έπρεπε να παίξουν για μισή ώρα και οι ειδικοί, με τη χρήση τη μαγνητικής τομογραφίας μελετούσαν-κατέγραφαν τη λειτουργικότητα του εγκεφάλου τους. Τα αποτελέσματα έδειξαν ότι οι έφηβοι που έπαιξαν με τα ηλεκτρονικά παιχνίδια με βίαιο περιεχόμενο είχαν σημαντική μείωση της ενεργοποίησης των περιοχών του εγκεφάλου τους που είναι υπεύθυνες για τον αυτοέλεγχο, τη συγκέντρωση, τη **συναισθηματική διέγερση** και τις **αναστολές**. Αντίθετα, στους εφήβους χωρίς βίαιο περιεχόμενο παιχνιδιών, οι επιστήμονες παρατήρησαν ότι δεν υπήρχαν αλλαγές στις δομές του εγκεφάλου τους που ελέγχουν τον αυτοέλεγχο, τις αναστολές, τη συναισθηματική διέγερση και τη συγκέντρωση.

Σύμφωνα με τους επιστήμονες, **ενδεχομένως αυτές οι επιδράσεις στον εγκέφαλο μπορεί να προκαλούν**

Σύμφωνα με έρευνα της Ελληνικής Εταιρείας Μελέτης

της Διαταραχής Εθισμού στο Διαδίκτυο, στην Ελλάδα η εμμονή με τα ηλεκτρονικά παιχνίδια και ειδικά με το **Fortnite** ευθύνεται σε ποσοστό 72,1% για την πτώση της σχολικής επίδοσης μεταξύ των εφήβων.

Γιατί, όμως, τα παιδιά έλκονται τόσο πολύ από τα videogames; *«Πρόκειται για ένα βιο-ψυχο-κοινωνικό πρόβλημα»*, επισημαίνει ο κ. Σιώμος και σημειώνει: *«η αλληλεπίδραση είναι πολύ ισχυρή, ανεβαίνει η **ντοπαμίνη** που απελευθερώνεται στον εγκέφαλο και μπορεί να διαρκέσει μέχρι και 15 λεπτά, αφότου κλείσεις το λάπτοπ και σταματήσεις την δραστηριότητα».*

*ψης και του ελέγχου πραγματικών αντικειμένων. Αυτή είναι η αβεβαιότητα της ίδιας της μαγείας, της μαγείας που εμφανίζεται στην οικειότητα μιας σχέσης η οποία διαπιστώνεται ότι είναι αξιόπιστη. Για να συλλάβουμε την ιδέα του παίζειν, είναι χρήσιμο να σκεφτούμε την απασχόληση που χαρακτηρίζει το παίξιμο ενός μικρού παιδιού. Το περιεχόμενο δεν ενδιαφέρει. Αυτό που ενδιαφέρει, είναι η κατάσταση της σχεδόν **απόσυρσης**, που συγγενεύει με τη συγκέντρωση των μεγαλύτερων παιδιών και των ενηλίκων. Το παιδί που παίζει κατέχει ένα χώρο, τον οποίο δεν μπορεί εύκολα να εγκαταλείψει, ούτε και μπορεί εύκολα να δεχτεί εισβολές σε αυτόν. Αυτή η περιοχή του παιχνιδιού δεν είναι εσωτερική ψυχική πραγματικότητα, αλλά ούτε και εξωτερικός κόσμος.*

*Το σπουδαίο στοιχείο του παιχνιδιού είναι ότι στο παίξιμο, και ίσως μόνο σε αυτό, το παιδί ή ο ενήλικας είναι ελεύθερος να είναι δημιουργικός και να χρησιμοποιεί όλη του την προσωπικότητα· και το άτομο ανακαλύπτει τον εαυτό του, μόνον όταν είναι δημιουργικό. Άμεσα συνδεδεμένο με αυτό, είναι και το γεγονός **ότι μόνο στο παίξιμο είναι δυνατή η επικοινωνία**».* Donald Winnicott, *Το παιδί, το παιχνίδι και η πραγματικότητα* (εκδ. Καστανιώτης, 1979).

Λίγες δεκαετίες από τότε που ο Βίνικοτ ανέλυε τη καθοριστική σημασία του παιχνιδιού και της επικοινωνίας στην ανάπτυξη του ανθρώπου παρακολουθούμε την αυξητική τάση της χρήσης ηλεκτρονικών παιχνιδιών από ανήλικους αλλά και ενήλικες. Έτσι, η επικοινωνία χάνεται κάπου στη μοναχικότητα του χρήστη του παιχνιδιού ή σε μια εικονική ηλεκτρονική επικοινωνία μέσω charts. Αρκετοί αναλυτές έχουν επιστήσει τη προσοχή σε διάφορα βίαια παιχνίδια που καταφέρνουν να γίνονται δημοφιλή και ταυτόχρονα να μεταφέρουν την ένταση του παιχνιδιού σε πραγματικές καταστάσεις. Πρέπει, όμως, να αναγνωρίσουμε ότι **το βίαιο παιχνίδι πάντα υπήρχε με τα στρατιωτάκια, τα όπλα και τα σπαθιά και ταυτόχρονα τα βίαια παιχνίδια μπορούν να αποτελέσουν μια θαυμάσια διέξοδο για έκφραση του θυμού και της επιθετικότητας**. Αυτό που κάνει τη διαφορά είναι το περιεχόμενο της βίας. Διαφορετική είναι η βίαιη σύγκρουση δύο –επί ίσοις όροις– αντιμαχόμενων στρατών από έναν «ήρωα» που χρησιμοποιεί αδικαιολόγητη ποσότητα βίας και ο παίκτης έχει τη δυνατότητα να βασανίζει ή να σκοτώνει χωρίς κανένα ουσιαστικό λόγο και ταυτόχρονα να επιβραβεύεται μέσω bonus γι' αυτό. Επιστημονικές μελέτες επιβεβαιώ-

Τα παιδιά έπρεπε να παίξουν για μισή ώρα και οι ειδικοί, με τη χρήση τη μαγνητικής τομογραφίας μελετούσαν-κατέγραφαν τη λειτουργικότητα του εγκεφάλου τους. Τα αποτελέσματα έδειξαν ότι οι έφηβοι που έπαιξαν με τα ηλεκτρονικά παιχνίδια με βίαιο περιεχόμενο είχαν σημαντική μείωση της ενεργοποίησης των περιοχών του εγκεφάλου τους που είναι υπεύθυνες για τον αυτοέλεγχο, τη συγκέντρωση, τη **συναισθηματική διέγερση** και τις **αναστολές**. Αντίθετα, στους εφήβους χωρίς βίαιο περιεχόμενο παιχνιδιών, οι επιστήμονες παρατήρησαν ότι δεν υπήρχαν αλλαγές στις δομές του εγκεφάλου τους που ελέγχουν τον αυτοέλεγχο, τις αναστολές, τη συναισθηματική διέγερση και τη συγκέντρωση.

Σύμφωνα με τους επιστήμονες, **ενδεχομένως αυτές οι επιδράσεις στον εγκέφαλο μπορεί να προκαλούν μόνιμες αλλαγές στο χαρακτήρα των παιδιών**. Σύμφωνα με δηλώσεις του ψυχιάτρου Κ. Σιώμου (CNN Greece-Απρίλιος 2019): *«Ολοένα και περισσότερα μικρά παιδιά και έφηβοι επιλέγουν σήμερα **να μένουν στο σπίτι προκειμένου να παίξουν αυτά τα παιχνίδια στο Διαδίκτυο,** τα οποία παρέχονται δωρεάν. Και μπορεί να ονομάζονται παιχνίδια, δεν είναι, όμως, καθόλου αθώα, αφού σε πολλές περιπτώσεις προκαλούν εξάρτηση, εγείροντας ανησυχία σε γονείς, εκπαιδευτικούς, αλλά και τους ειδικούς ψυχικής υγείας. **Μάλιστα, ενώ οι γονείς βάζουν όρια, ο εθισμός αυξάνεται,** ενώ **το φαινόμενο δεν έχει ακόμα κορυφωθεί».***

Τον Ιούνιο του 2018, ο Παγκόσμιος Οργανισμός Υγείας

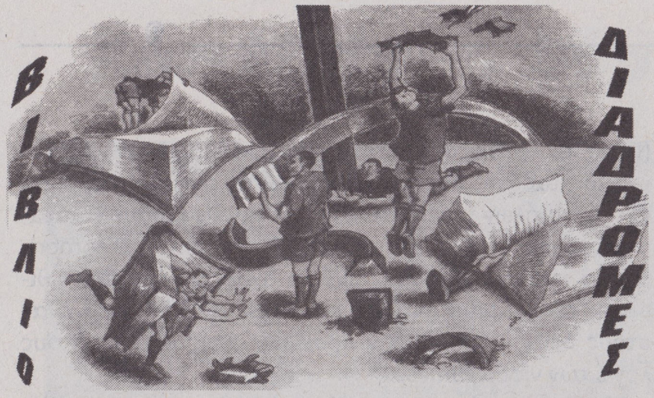

της Διαταραχής Εθισμού στο Διαδίκτυο, στην Ελλάδα η εμμονή με τα ηλεκτρονικά παιχνίδια και ειδικά με το **Fortnite** ευθύνεται σε ποσοστό 72,1% για την πτώση της σχολικής επίδοσης μεταξύ των εφήβων.

Γιατί, όμως, τα παιδιά έλκονται τόσο πολύ από τα videogames; *«Πρόκειται για ένα βιο-ψυχο-κοινωνικό πρόβλημα»*, επισημαίνει ο κ. Σιώμος και σημειώνει: *«η αλληλεπίδραση είναι πολύ ισχυρή, ανεβαίνει η **ντοπαμίνη** που απελευθερώνεται στον εγκέφαλο και μπορεί να διαρκέσει μέχρι και 15 λεπτά, αφότου κλείσεις το λάπτοπ και σταματήσεις την δραστηριότητα».*

Ντόπα, λοιπόν, και στα παιδιά, όπως και στους «μεγάλους» που χορηγείται με επιτυχία μέσω του τζόγου και άλλων εξαρτήσεων, ώστε το κυρίαρχο σύστημα να μακροημερεύει με τις λιγότερες δυνατές απώλειες, όταν αποχαυνωμένοι ψηφιακοί χρήστες βιώνουν την εικονική πραγματικότητά τους. Παραείναι εφιαλτικό για να είναι αληθινό, πιστεύουμε. Ας φροντίσουμε να μην παίξουμε το παιχνίδι τους και μάλιστα... στη δική τους πίστα. Ας χαρίσουμε όλοι/ες την πραγματική ελευθερία και δημιουργία του παιχνιδιού που αξίζει στους εαυτούς μας και στα παιδιά, χωρίς περιστροφές και αναστολές.

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

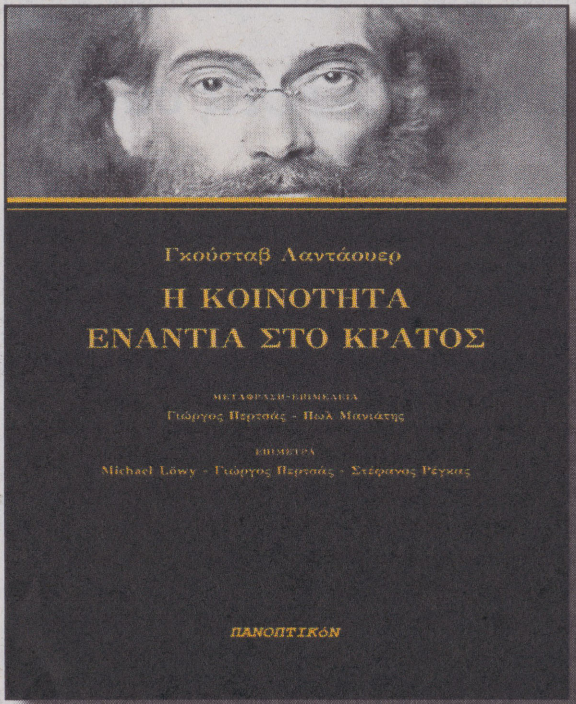

Η ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ

Γκουστάβ Λαντάουερ

Επίμετρα:

Michel Lowy- Γιώργος Περτσάς-Στέφανος Ρέγκας

εκδ. Πανοπτικόν / σελ. 146
Αθήνα Ιανουάριος 2019

«Ζούμε μονάχα μια φορά, μονάχα μια φορά έχουμε το χρόνο να δράσουμε στον κόσμο σύμφωνα με τη βούλησή μας και πεθαίνουμε πολύ νωρίς. Γιατί λοιπόν να μην διακινδυνέψουμε τα πάντα για την απελευθέρωση της ανθρωπότητας;
Η αναρχία δεν είναι ένα άψυχο σύστημα ετοιμοπαράδοτων σκέψεων. Η αναρχία είναι ζωή· η ζωή των ανθρώπων που έχουν απελευθερωθεί από το ζυγό».

ένας τρόπος με τον οποίο οι άνθρωποι συμπεριφέρονται ο ένας απέναντι στον άλλο».

Το δεύτερο άρθρο τιτλοφορείται *Αναρχισμός-Σοσιαλισμός* και δημοσιεύθηκε στην εφημερίδα ***Ο Σοσιαλιστής*** στις 7 Σεμπτεμβρίου 1895, και στο οποίο μεταξύ άλλων αναφέρει: «*Υπάρχουν καθόλου κοινά συμφέροντα στο εσωτερικό ενός έθνους; Υπάρχουν μερικά: η γλώσσα, η λογοτεχνία, οι τέχνες, τα έθιμα και τα τελετουργικά, όλα τους φέρουν σαφή εθνικά γνωρίσματα. Παρ' όλα αυτά, σε έναν κόσμο χωρίς κυριαρχία, δεν θα υπάρχουν πια προσαρτημένες επικράτειες ούτε και η έννοια της «εθνικής γης»· γη την οποία πρέπει κανείς να υπερασπιστεί σθεναρά ή να την επεκτείνει*».

Το τρίτο άρθρο έχει τον τίτλο *Ο Σοσιαλιστικός τρόπος* και δημοσιεύθηκε για πρώτη φορά στον ***Σοσιαλιστή*** την 1η Ιουλίου του 1909.

Το επόμενο άρθρο με τον τίτλο *Λίγα λόγια για τον Αναρχισμό* συμπεριλαμβάνεται σε μια σειρά άρθρων του Γκούσταβ Λαντάουερ με γενικό τίτλο ***Τα Κόμματα με δικά τους λόγια*** που δημοσιεύτηκαν στην φιλελεύθερη εβδομαδιαία εφημερίδα *Ο Κόσμος **την Δευτέρα*** και αναδημοσιεύτηκε στην εφημερίδα ***Σοσιαλιστής*** στις 10 Ιουλίου 1897. Εδώ, μεταξύ άλλων, ο Λαντάουερ αναφέρει: «*Είναι σπάνιο να συναντώνται στο ίδιο άτομο η στοχαστικότητα και η λογική με τη ζώσα ενέργεια και τη ζέση. Το γαλήνιο φως και η φλόγα που δε σβήνει σπανίως συνυπάρχουν σε μια προσωπικότητα. Η γαλήνη και η λογική εκφράζονται από ανθρώπους όπως ο Γάλλος Ελιζέ Ρεκλύ, ο Ρώσος Κροπότκιν, ο Αυστριακός Ladislaus Gumplowicz· η εξεγερτικότητα και η ανυποταξία της Γαλλίδας Λουίζ Μισέλ και το νοτιο-Γερμανό Γιόχαν Μοστ (συχνά παρεξηγημένος επειδή είναι σχεδόν άγνωστος· ένας συγγραφέας υψηλότατου επιπέδου, ένα αναγεννημένο πνεύμα, απολύτως αυθεντικός)*».

Στην συνέχεια διαβάζουμε ένα από τα πιο γνωστά κεί-

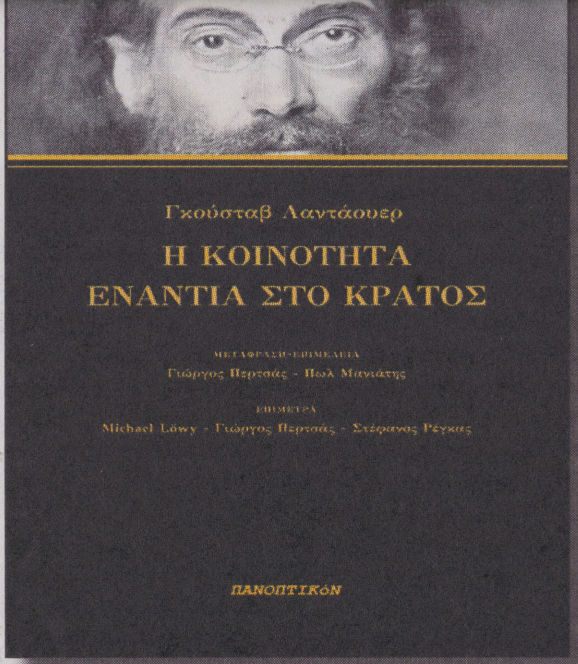
υπεύθυνη για την απουσία της ενότητάς τους. Η ανεκρίζωτη, η πραγματική διαφορά υπάρχει όχι μόνο ανάμεσα στους λαούς, αλλά και ανάμεσα στους μεμονωμένους ανθρώπους. Κάθε άνθρωπος μιλά, σκέπτεται, αισθάνεται διαφορετικά απ' ότι οι άλλοι. Οι άνθρωποι καταλαβαίνουν ο ένας τον άλλον και μπορούν να συνεννοούνται επειδή είναι ανόμοιοι. Αν ήταν ίδιοι, τότε θα μισούσαν ο ένας τον άλλον και θα ένιωθαν αηδία εκατέρωθεν και κάθε ένας για τον εαυτό του. Μια τέτοια φαντασίωση ομοιομορφίας είναι όχι μόνο αδύνατη, αλλά και απεχθής».

Ακολουθεί επιστολή του Λαντάουερ στον αναρχικό ιστορικό ***Μαξ Νετλώ***, που γράφτηκε στις 7 Ιουνίου 1911 στο Χέρμσνορφ κοντά στο Βερολίνο, και μια επιστολή του Λαντάουερ στον Τζούλιους Μπαμπ, θεατρικό δραματουργό, μια επιστολή που γράφτηκε στις 15 Σεπτεμβρίου 1904, απάντηση στις συγκρίσεις μεταξύ μποέμ και αναρχικού που έκανε ο Μπαμπ.

Έπεται επιστολή του Λαντάουερ στον Λούντβιχ Μπερντλ επιμελητή, συγγραφέα, μεταφραστή και φίλο του, στην οποία εκφράζεται η βαθιά θλίψη του εν μέσω της Πρώτης Μεγάλης ανθρωποσφαγής, αλλά και οι ελπίδες του: «*Η ελπίδα μας πρέπει να είναι η αγνότητα του ίδιου μας τον εαυτού. Αν είμαστε αγνοί, και αν γνωρίζουμε ότι οι άνθρωποι θα συμπεριφέρονταν διαφορετικά ο ένας στον άλλον αν ήταν αυτό που παραμένει ζωντανό μέσα μας μπορεί να είναι εξίσου ζωντανό και στους άλλους. Σε κανέναν δεν λείπει η ικανότητα, η προδιάθεση και η δυνατότητα. Όλοι οι άνθρωποι είναι ίσοι. Αν το μόνο που βλέπουμε γύρω μας είναι ενοχή –ενοχή της πράξης, αλλά και ενοχή της αποδοχής– τότε αυτό μας υπενθυμίζει το τεράστιο καθήκον που έχουμε μπροστά μας. Οπότε ας βιώσουμε όλοι αυτόν τον τρόμο, ας αφήσουμε τις καρδιές μας να γεμίσουν με θλίψη και ας φθάσουμε στο χείλος της απόγνωσης. Ας μην απελπιστούμε όμως. Ας νικήσουμε την απελπισία μέσα από την πράξη! Αυτός είναι ο δρόμος του πολεμιστή· και πρέπει όλοι μας να γίνουμε πολεμιστές*».

Το Επίμετρο 1 του *Γ. Πέρτσα* χωρίζεται σε τρία μέρη: ***α) Το Κράτος ως σχέση, β) Το όλο στο μέρος, το έξω στο μέσα, και γ) Πολιτική του εαυτού, πράξη, κοινότητα***.

Το Επίμετρο 2 του *Σ. Ρέγκα* τιτλοφορείται **Αντιφιλιστα-**

εκδ. Πανοπτικόν / σελ. 146
Αθήνα Ιανουάριος 2019

«Ζούμε μονάχα μια φορά, μονάχα μια φορά έχουμε το χρόνο να δράσουμε στον κόσμο σύμφωνα με τη βούλησή μας και πεθαίνουμε πολύ νωρίς. Γιατί λοιπόν να μην διακινδυνέψουμε τα πάντα για την απελευθέρωση της ανθρωπότητας;
Η αναρχία δεν είναι ένα άψυχο σύστημα ετοιμοπαράδοτων σκέψεων. Η αναρχία είναι ζωή· η ζωή των ανθρώπων που έχουν απελευθερωθεί από το ζυγό».

Γκούσταβ Λαντάουερ (1870-1919)

«Στον τόμο αυτό συγκεντρώνονται κείμενα και επιστολές ενός από τους σημαντικότερους αναρχικούς στοχαστές που συνάμα υπήρξε μια από τις ευγενέστερες φυσιογνωμίες αυτής της πολιτικής παράδοσης.
Πολυμαθής, στοχαστικός, με ευρύτητα πνεύματος, έλαβε μέρος ενεργά στα πολιτικά πράγματα του καιρού του, υπήρξε ένας από τους πρωταγωνιστές της σύντομης «Δημοκρατίας των εργατικών συμβουλίων» της Βαυαρίας του 1919, φυλακίστηκε από το σοσιαλδημοκρατικό καθεστώς και δολοφονήθηκε από τους ακροδεξιούς παραστρατιωτικούς των freikorps.
*Όπως το συνόψισε ο φίλος του **Μάρτιν Μπούμπερκ**: «Ο Λαντάουερ πέθανε τίμια όπως έζησε. Το κράτος και το κόμμα, οι δυο εξουσίες ενάντια στις οποίες ο Λαντάουερ αγωνίστηκε σε όλη του τη ζωή, συνεργάστηκαν για να καταπατήσουν το τελευταίο αβέβαιο τρεμοφέγγισμα της ο ένας απέναντι στον άλλο».*

Το δεύτερο άρθρο τιτλοφορείται *Αναρχισμός-Σοσιαλισμός* και δημοσιεύθηκε στην εφημερίδα ***Ο Σοσιαλιστής*** στις 7 Σεμπτεμβρίου 1895, και στο οποίο μεταξύ άλλων αναφέρει: «*Υπάρχουν καθόλου κοινά συμφέροντα στο εσωτερικό ενός έθνους; Υπάρχουν μερικά: η γλώσσα, η λογοτεχνία, οι τέχνες, τα έθιμα και τα τελετουργικά, όλα τους φέρουν σαφή εθνικά γνωρίσματα. Παρ' όλα αυτά, σε έναν κόσμο χωρίς κυριαρχία, δεν θα υπάρχουν πια προσαρτημένες επικράτειες ούτε και η έννοια της «εθνικής γης»· γη την οποία πρέπει κανείς να υπερασπιστεί σθεναρά ή να την επεκτείνει*».

Το τρίτο άρθρο έχει τον τίτλο *Ο Σοσιαλιστικός τρόπος* και δημοσιεύθηκε για πρώτη φορά στον **Σοσιαλιστή** την $1^{η}$ Ιουλίου του 1909.

Το επόμενο άρθρο με τον τίτλο *Λίγα λόγια για τον Αναρχισμό* συμπεριλαμβάνεται σε μια σειρά άρθρων του Γκούσταβ Λαντάουερ με γενικό τίτλο ***Τα Κόμματα με δικά τους λόγια*** που δημοσιεύτηκαν στην φιλελεύθερη εβδομαδιαία εφημερίδα *Ο Κόσμος* ***την Δευτέρα*** και αναδημοσιεύτηκε στην εφημερίδα ***Σοσιαλιστής*** στις 10 Ιουλίου 1897. Εδώ, μεταξύ άλλων, ο Λαντάουερ αναφέρει: «*Είναι σπάνιο να συναντώνται στο ίδιο άτομο η στοχαστικότητα και η λογική με τη ζώσα ενέργεια και τη ζέση. Το γαλήνιο φως και η φλόγα που δε σβήνει σπανίως συνυπάρχουν σε μια προσωπικότητα. Η γαλήνη και η λογική εκφράζονται από ανθρώπους όπως ο Γάλλος Ελιζέ Ρεκλύ, ο Ρώσος Κροπότκιν, ο Αυστριακός Ladislaus Gumplowicz· η εξεγερτικότητα και η ανυποταξία της Γαλλίδας Λουίζ Μισέλ και το νοτιο-Γερμανό Γιόχαν Μοστ (συχνά παρεξηγημένος επειδή είναι σχεδόν άγνωστος· ένας συγγραφέας υψηλότατου επιπέδου, ένα αναγεννημένο πνεύμα, απολύτως αυθεντικός)*».

Στην συνέχεια διαβάζουμε ένα από τα πιο γνωστά κείμενα του Λαντάουερ, που δημοσιεύθηκε για πρώτη φορά στην εφημερίδα *Ο Σοσιαλιστής*, την $1^{η}$ Σεπτεμβρίου 1909 με το τίτλο *Σοσιαλιστικό Ξεκίνημα* και το οποίο αρχίζει ως εξής: «*Τα μέσα και οι σκοποί δεν πρέπει να διακρίνονται αν κάποιος επιδιώκει μια αληθινή ζωή, η οποία έγκειται στην πραγματοποίηση της σκέψης. Είναι κλασικό λάθος να επιβάλλουμε ένα επινοημένο ιδανικό, μια φαντασίωση που τυφλώνει, όπως και να καθορίζουμε έναν στόχο και ακολούθως να διερωτώμαστε γεμάτοι εγκαρτέρηση «Τι μπορούμε να κάνουμε για να τον πετύχουμε;» Οι στόχοι που έχουν βαρύνουσα σημασία ποτέ δεν βρίσκονται μπροστά μας σε κάποιο μακρινό μέλλον, αλλά πίσω μας και μας ωθούν προς τα μπρος· είναι οδηγός μας και κινητήρια δύναμή μας*».

Το επόμενο άρθρο τιτλοφορείται ***Τι θέλει η Σοσιαλιστική Ένωση;*** και το οποίο διαδέχεται το άρθρο με τον τίτλο ***Μην μάθετε την Εσπεράντο*** που αποτελεί τη συμβολή του Λαντάουερ στη διαμάχη στο εσωτερικό των ευρω-

του. Μια τέτοια φαντασίωση ομοιομορφίας είναι όχι μόνο αδύνατη, αλλά και απεχθής».

Ακολουθεί επιστολή του Λαντάουερ στον αναρχικό ιστορικό ***Μαξ Νετλώ***, που γράφτηκε στις 7 Ιουνίου 1911 στο Χέρμσνορφ κοντά στο Βερολίνο, και μια επιστολή του Λαντάουερ στον Τζούλιους Μπαμπ, θεατρικό δραματουργό, μια επιστολή που γράφτηκε στις 15 Σεπτεμβρίου 1904, απάντηση στις συγκρίσεις μεταξύ μποέμ και αναρχικού που έκανε ο Μπαμπ.

Έπεται επιστολή του Λαντάουερ στον Λούντβιχ Μπερντλ επιμελητή, συγγραφέα, μεταφραστή και φίλο του, στην οποία εκφράζεται η βαθιά θλίψη του εν μέσω της Πρώτης Μεγάλης ανθρωποσφαγής, αλλά και οι ελπίδες του: «*Η ελπίδα μας πρέπει να είναι η αγνότητα του ίδιου μας τον εαυτού. Αν είμαστε αγνοί, και αν γνωρίζουμε ότι οι άνθρωποι θα συμπεριφέρονταν διαφορετικά ο ένας στον άλλον αν ήταν αυτό που παραμένει ζωντανό μέσα μας μπορεί να είναι εξίσου ζωντανό και στους άλλους. Σε κανέναν δεν λείπει η ικανότητα, η προδιάθεση και η δυνατότητα. Όλοι οι άνθρωποι είναι ίσοι. Αν το μόνο που βλέπουμε γύρω μας είναι ενοχή –ενοχή της πράξης, αλλά και ενοχή της αποδοχής– τότε αυτό μας υπενθυμίζει το τεράστιο καθήκον που έχουμε μπροστά μας. Οπότε ας βιώσουμε όλοι αυτόν τον τρόμο, ας αφήσουμε τις καρδιές μας να γεμίσουν με θλίψη και ας φθάσουμε στο χείλος της απόγνωσης. Ας μην απελπιστούμε όμως. Ας νικήσουμε την απελπισία μέσα από την πράξη! Αυτός είναι ο δρόμος του πολεμιστή· και πρέπει όλοι μας να γίνουμε πολεμιστές*».

Το Επίμετρο 1 του Γ. Πέρτσα χωρίζεται σε τρία μέρη: ***α) Το Κράτος ως σχέση, β) Το όλο στο μέρος, το έξω στο μέσα, και γ) Πολιτική του εαυτού, πράξη, κοινότητα***.

Το Επίμετρο 2 του Σ. Ρέγκα τιτλοφορείται ***Αντιφιλισταϊσμός: Διευκρινήσεις για τη φιλοσοφία του Γκούσταβ Λαντάουερ***.

Το Επίμετρο 3 του ***Michael Löwy*** τιτλοφορείται ***Ο Ρομαντικός Σοσιαλισμός του Γκαουστάβ Λαντάουερ***.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ:
Η παρουσίαση των εκάστοτε βιβλίων γίνεται στην βάση επιλογών του Κύκλου Σύνταξης της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, χωρίς κάποια συνεννόηση με τον συγγραφέα ή τον εκδοτικό οίκο. Η επιλογή των βιβλίων αφορά την συμβολή στον εμπλουτισμό, τον προβληματισμό και

εκδ. Πανοπτικόν / σελ. 146
Αθήνα Ιανουάριος 2019

«Ζούμε μονάχα μια φορά, μονάχα μια φορά έχουμε το χρόνο να δράσουμε στον κόσμο σύμφωνα με τη βούλησή μας και πεθαίνουμε πολύ νωρίς. Γιατί λοιπόν να μην διακινδυνέψουμε τα πάντα για την απελευθέρωση της ανθρωπότητας;
Η αναρχία δεν είναι ένα άψυχο σύστημα ετοιμοπαράδοτων σκέψεων. Η αναρχία είναι ζωή· η ζωή των ανθρώπων που έχουν απελευθερωθεί από το ζυγό».
Γκούσταβ Λαντάουερ (1870-1919)

«Στον τόμο αυτό συγκεντρώνονται κείμενα και επιστολές ενός από τους σημαντικότερους αναρχικούς στοχαστές που συνάμα υπήρξε μια από τις ευγενέστερες φυσιογνωμίες αυτής της πολιτικής παράδοσης.
Πολυμαθής, στοχαστικός, με ευρύτητα πνεύματος, έλαβε μέρος ενεργά στα πολιτικά πράγματα του καιρού του, υπήρξε ένας από τους πρωταγωνιστές της σύντομης «Δημοκρατίας των εργατικών συμβουλίων» της Βαυαρίας του 1919, φυλακίστηκε από το σοσιαλδημοκρατικό καθεστώς και δολοφονήθηκε από τους ακροδεξιούς παραστρατιωτικούς των freikorps.
*Όπως το συνόψισε ο φίλος του **Μάρτιν Μπούμπερκ**: «Ο Λαντάουερ πέθανε τίμια όπως έζησε. Το κράτος και το κόμμα, οι δυο εξουσίες ενάντια στις οποίες ο Λαντάουερ αγωνίστηκε σε όλη του τη ζωή, συνεργάστηκαν για να καταπατήσουν το τελευταίο αβέβαιο τρεμοφέγγισμα της επανάστασης».*
(Από το οπισθόφυλλο της έκδοσης)

Το πρώτο άρθρο του *Γκούσταβ Λαντάουερ* που παρατίθεται στην έκδοση τιτλοφορείται *Αδύναμοι κρατικοί αξιωματούχοι, ακόμη πιο αδύναμος λαός*. Πρόκειται για ένα μικρό άρθρο το οποίο δημοσιεύθηκε για πρώτη φορά στην εφημερίδα *Ο Σοσιαλιστής*, του εξέδιδε ο ίδιος, στις 15 Ιουνίου 1910 και στο οποίο καταγράφεται ο ορισμός του *Λαντάουερ* για το κράτος: «*Το κράτος είναι μια σχέση, ένας τρόπος σύνδεσης μεταξύ των ανθρώπων, είναι* χίσιμο συμπεριλαμβάνεται σε μια σειρά άρθρων του *Γκούσταβ Λαντάουερ* με γενικό τίτλο ***Τα Κόμματα με δικά τους λόγια*** που δημοσιεύτηκαν στην φιλελεύθερη εβδομαδιαία εφημερίδα *Ο Κόσμος* ***την Δευτέρα*** και αναδημοσιεύτηκε στην εφημερίδα ***Σοσιαλιστής*** στις 10 Ιουλίου 1897. Εδώ, μεταξύ άλλων, ο *Λαντάουερ* αναφέρει: «*Είναι σπάνιο να συναντώνται στο ίδιο άτομο η στοχαστικότητα και η λογική με τη ζώσα ενέργεια και τη ζέση. Το γαλήνιο φως και η φλόγα που δε σβήνει σπανίως συνυπάρχουν σε μια προσωπικότητα. Η γαλήνη και η λογική εκφράζονται από ανθρώπους όπως ο Γάλλος Ελιζέ Ρεκλύ, ο Ρώσος Κροπότκιν, ο Αυστριακός Ladislaus Gumplowicz· η εξεγερτικότητα και η ανυποταξία της Γαλλίδας Λουίζ Μισέλ και το νοτιο-Γερμανό Γιόχαν Μοστ (συχνά παρεξηγημένος επειδή είναι σχεδόν άγνωστος· ένας συγγραφέας υψηλότατου επιπέδου, ένα αναγεννημένο πνεύμα, απολύτως αυθεντικός)*».

Στην συνέχεια διαβάζουμε ένα από τα πιο γνωστά κείμενα του *Λαντάουερ*, που δημοσιεύθηκε για πρώτη φορά στην εφημερίδα *Ο Σοσιαλιστής*, την 1η Σεπτεμβρίου 1909 με το τίτλο *Σοσιαλιστικό Ξεκίνημα* και το οποίο αρχίζει ως εξής: «*Τα μέσα και οι σκοποί δεν πρέπει να διακρίνονται αν κάποιος επιδιώκει μια αληθινή ζωή, η οποία έγκειται στην πραγματοποίηση της σκέψης. Είναι κλασικό λάθος να επιβάλλουμε ένα επινοημένο ιδανικό, μια φαντασίωση που τυφλώνει, όπως και να καθορίζουμε έναν στόχο και ακολούθως να διερωτώμαστε γεμάτοι εγκαρτέρηση «Τι μπορούμε να κάνουμε για να τον πετύχουμε;» Οι στόχοι που έχουν βαρύνουσα σημασία ποτέ δεν βρίσκονται μπροστά μας σε κάποιο μακρινό μέλλον, αλλά πίσω μας και μας ωθούν προς τα μπρος· είναι οδηγός μας και κινητήρια δύναμή μας*».

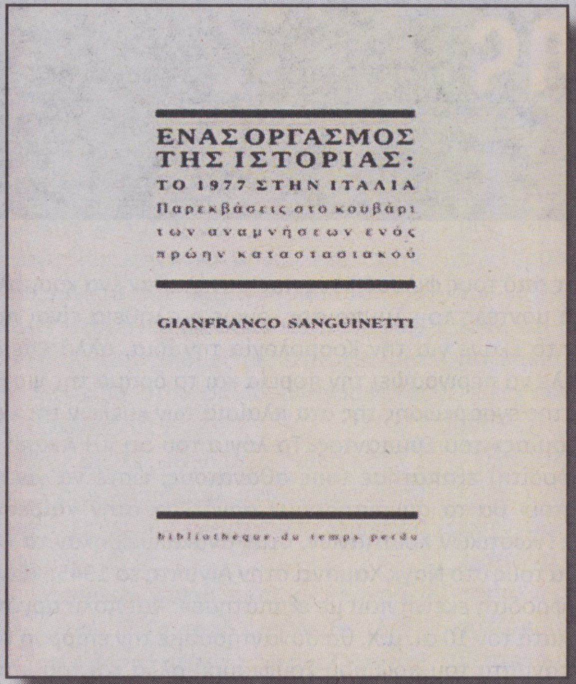
Το επόμενο άρθρο τιτλοφορείται ***Τι θέλει η Σοσιαλιστική Ένωση;*** και το οποίο διαδέχεται το άρθρο με τον τίτλο ***Μην μάθετε την Εσπεράντο*** που αποτελεί τη συμβολή του *Λαντάουερ* στη διαμάχη στο εσωτερικό των ευρωπαίων σοσιαλιστών για την τεχνητή γλώσσα Εσπεράντο και δημοσιεύθηκε τον Νοέμβριο του 1907 στην επιθεώρηση *Η Ελεύθερη Γενιά*, που επιμελούνταν ο αναρχικός *Pierre Ramous*, υπέρμαχος της χρήσης της, αντίθετα με τον *Λαντάουερ*, ο οποίος παρέμεινε σταθερά ενάντια στην κατασκευή και την εκμάθηση τεχνητών γλωσσών. Εδώ ο *Λαντάουερ*, μεταξύ άλλων, υποστηρίζει ότι «*Είναι λυπηρό που οι γλώσσες των λαών λειτουργούν συχνά ως πρόφαση στις εχθροπραξίες ανάμεσα στα έθνη-κράτη. Όμως θα ήταν ακόμα πιο λυπηρό εάν οι άνθρωποι πίστευαν ότι η ανομοιότητα ως προς τη γλώσσα είναι* ένας στον άλλον αν ήταν αυτό που παραμένει ζωντανό μέσα μας μπορεί να είναι εξίσου ζωντανό και στους άλλους. Σε κανέναν δεν λείπει η ικανότητα, η προδιάθεση και η δυνατότητα. Όλοι οι άνθρωποι είναι ίσοι. Αν το μόνο που βλέπουμε γύρω μας είναι ενοχή –ενοχή της πράξης, αλλά και ενοχή της αποδοχής– τότε αυτό μας υπενθυμίζει το τεράστιο καθήκον που έχουμε μπροστά μας. Οπότε ας βιώσουμε όλοι αυτόν τον τρόμο, ας αφήσουμε τις καρδιές μας να γεμίσουν με θλίψη και ας φθάσουμε στο χείλος της απόγνωσης. Ας μην απελπιστούμε όμως. Ας νικήσουμε την απελπισία μέσα από την πράξη! Αυτός είναι ο δρόμος του πολεμιστή· και πρέπει όλοι μας να γίνουμε πολεμιστές*».

Το Επίμετρο 1 του *Γ. Πέρτσα* χωρίζεται σε τρία μέρη: ***α) Το Κράτος ως σχέση, β) Το όλο στο μέρος, το έξω στο μέσα, και γ) Πολιτική του εαυτού, πράξη, κοινότητα***.

Το Επίμετρο 2 του *Σ. Ρέγκα* τιτλοφορείται ***Αντιφιλισταϊσμός: Διευκρινήσεις για τη φιλοσοφία του Γκούσταβ Λαντάουερ***.

Το Επίμετρο 3 του ***Michael Löwy*** τιτλοφορείται ***Ο Ρομαντικός Σοσιαλισμός του Γκαουστάβ Λαντάουερ***.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ:
Η παρουσίαση των εκάστοτε βιβλίων γίνεται στην βάση επιλογών του Κύκλου Σύνταξης της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, χωρίς κάποια συνεννόηση με τον συγγραφέα ή τον εκδοτικό οίκο. Η επιλογή των βιβλίων αφορά την συμβολή στον εμπλουτισμό, τον προβληματισμό και την ανάπτυξη και εξέλιξη των απελευθερωτικών ιδεών. Είναι προφανές ότι τα βιβλία αυτά μπορεί να τα προμηθεύεται κάποιος, εφ' όσον το επιθυμεί, από τους εκδοτικούς οίκους και τα βιβλιοπωλεία και ΟΧΙ από την ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ, όπου διατίθενται ΜΟΝΟΝ ΟΙ ΔΙΚΕΣ ΜΑΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ.

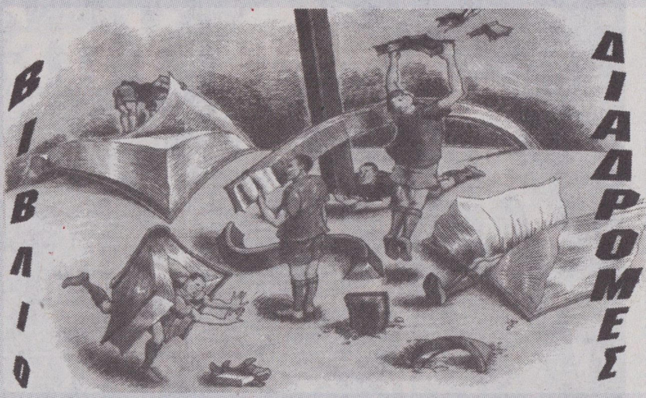

σελ. 69 / Εκδ. Bibliothèque de temps perdu
Νοέμβριος 2018 Αθήνα

ΕΝΑΣ ΟΡΓΑΣΜΟΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΟ 1977 ΣΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑ

Παρεκβάσεις στο κουβάρι των αναμνήσεων ενός πρώην καταστατικού

GIANFRANCO SANGUINETI

Ο Σανγκουινέτι σ' αυτήν την ιδιαίτερα επιμελημένη έκδοση της *Bibliothèque de temps perdu*, εκρηκτικός, ευθύς, διεισδυτικός προχωρά σε μια ανατομία του '77, που πρώτα απ' όλα σηματοδότησε, όπως τονίζει την άρνηση των ιδεολογιών, μια απρόσμενη έκρηξη μέσα σ' ένα ειδεχθές και ερημωμένο τοπίο συντριβής της σκέψης, «*το οποίο δημιούργησαν στην Ιταλία ιδεολογίες ηγεμονικές, δογματικές και αλαζονικές στην υπηρεσία της αριστεράς και της άκρας αριστεράς, στις οποίες εντάσσονταν όλοι οι διανοούμενοι*».

Σ' αυτήν την εξέγερση του '77, σ' αυτήν την έκρηξη δημιουργικότητας και φαντασίας, ανοιχτή, όπως θυμίζει ο Σανγκουινέτι, σε κάθε καλλιτεχνική επιμόλυνση, ένα από τα συστατικά της και μάλιστα το πιο γνήσιο ανατρεπτικά ήταν η ριζική άρνηση της εθελοδουλείας που επέβαλλε η οποιαδήποτε ιδεολογία, ήταν ακόμη η άρνηση του μιλιταντισμού, αλλά και της πολιτικής, της αντιπροσώπευσης, της ιεραρχίας, του κάθε συμβιβασμού.

Το Κράτος, όπως επισημαίνει, ο Σανγκουινέτι για να καταστείλει χρησιμοποιεί την τρομοκρατία, την ανεργία, τα ναρκωτικά, την εξαθλίωση, την αστυνομία, τα δικαστήρια, την φυλακή. Θυμίζει ακόμη, ότι τότε «*ζούσαμε κάθε μέρα σαν να ήταν η τελευταία, και για πολλούς η τελευταία μέρα ήρθε νωρίς. Όμως τουλάχιστον είχαμε πολεμήσει*». Ο συγγραφέας παραθέτει, επίσης, τις απόψεις που είχε δημοσιοποιήσει τον Σεπτέμβρη εκείνης της χρονιάς στο Διεθνές Συνέδριο της Μπολόνια:

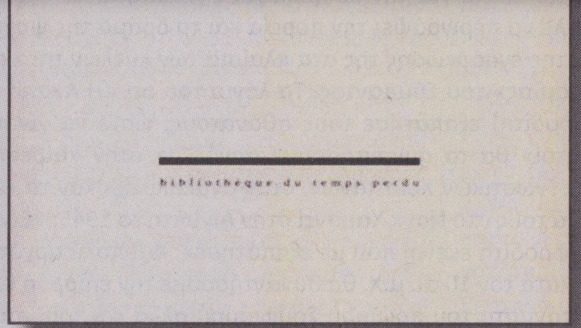
«*Μέχρι τώρα κανένα μέτρο καταστολής, από το μικρότερο μέχρι το μεγαλύτερο, από τη συκοφαντία μέχρι τα τανκς, δεν ωφέλησε την εξουσία, μιας και δεν κατάφερε να εμποδίσει το παραμικρό από ότι έγινε. Μα δεν πρέπει ποτέ να ξεχνάμε πως το πιο μικρό λάθος του κινήματος μπορεί να μας βλάψει ανεπανόρθωτα. Η ανεπαρκής θεωρητικο-πρακτική διαύγεια σε σχέση μ' ένα στρατηγικό ζήτημα, όπως εκείνο των όπλων, κινδυνεύει να προκαλέσει σοβαρότατο αποτελέσματα... Τα όπλα χρησιμοποιούνται όταν είναι όλοι έτοιμοι να τα χρησιμοποιήσουν. Και όλοι θα 'ναι έτοιμοι να τα χρησιμοποιήσουν όταν η χρήση τους θα είναι απαραίτητη. Το ζήτημα είναι στρατηγικό όχι τακτικό. Όποιος παίζει σήμερα με τα όπλα, παίζει με την εξουσία, που είναι πιο οπλισμένη από εμάς· και με την εξουσία δεν πρέπει να παίζουμε, πρέπει να την καταστρέψουμε... Από πρακτική άποψη, η χρησιμοποίηση όπλων σε μια διαδήλωση είκοσι χιλιάδων ατόμων, όπου μόνο εκατό είναι οπλισμένα, δεν είναι μόνο ανώφελη αλλά και επιζήμια: εκτίθενται στα πυρά της αστυνομίας χιλιάδες σύντροφοι που δεν μπορούν να αμυνθούν... Από θεωρητική άποψη, οι λίγοι που κατεβαίνουν οπλισμένοι στις διαδηλώσεις θέλουν να αποτελούν, και αποτελούν εκ των πραγμάτων μια νέα διαχωρισμένη εξουσία στο εσωτερικό του επαναστατικού κινήματος, που πολεμάει ακριβώς ενάντια σε κάθε διαχωρισμένη εξουσία*».

«*Καταλαβαίνουμε καλά*», καταλήγει ο Σανγκουινέτι, «*για πόσους και ποιους λόγους το '77, αυτή η καθοριστική και κρίσιμη χρονιά, αποσιωπήθηκε και αποκόπηκε από τη συλλογική συνείδηση, ακριβώς όπως χρόνια τώρα λογοκρίνονται ξεδιάντροπα οι αδάμαστες εξεγέρσεις του ελληνικού λαού ενάντια στην επιβολή του δεσποτισμού της Ευρωπαϊκής Ένωσης: σήμερα είναι η Ελλάδα που έχει μετατραπεί σε ένα πειραματικό εργαστήρι του δυτικού δεσποτισμού, εν μέσω παγκόσμιας αδιαφορίας*».

Ο Σανγκουινέτι, κλείνοντας, αναφέρει για την τερατώδη, όπως την χαρακτηρίζει υλοποίηση του «ιστορικού συμβιβασμού»:

«*Η Κίνα αποτελεί σήμερα την τερατώδη, αλλά παραδειγματική υλοποίηση του «ιστορικού συμβιβασμού» μεταξύ κομμουνισμού και καπιταλισμού, τον οποίο είχαν επινοήσει οι πολυμήχανοι και δολιότατοι ιταλοί κομμουνιστές ηγέτες. Αυτό το εγχείρημα, που ενοποιεί το χειρότερο κομμάτι των δυο ολοκληρωτικών συστημάτων και ήδη αποτυπώνει την πορεία και το γίγνεσθαι του κόσμου, καθορίζει επίσης και ποιοι θα είναι οι θεμέλιοι λίθοι του νέου δεσποτισμού, ο οποίος εγκαθιδρύεται παντού. Απόλυτη ελευθερία για απαλλοτρίωση οι πλούσιοι και απόλυτη σκλαβιά οι φτωχοί*».

Συσπείρωση Αναρχικών

σελ. 69 / Εκδ. Bibliothèque de temps perdu
Νοέμβριος 2018 Αθήνα

Ο Σανγκουινέτι σ' αυτήν την ιδιαίτερα επιμελημένη έκδοση της *Bibliothèque de temps perdu*, εκρηκτικός, ευθύς, διεισδυτικός προχωρά σε μια ανατομία του '77, που πρώτα απ' όλα σηματοδότησε, όπως τονίζει την άρνηση των ιδεολογιών, μια απρόσμενη έκρηξη μέσα σ' ένα ειδεχθές και ερημωμένο τοπίο συντριβής της σκέψης, «*το οποίο δημιούργησαν στην Ιταλία ιδεολογίες ηγεμονικές, δογματικές και αλαζονικές στην υπηρεσία της αριστεράς και της άκρας αριστεράς, στις οποίες εντάσσονταν όλοι οι διανοούμενοι*».

Σ' αυτήν την εξέγερση του '77, σ' αυτήν την έκρηξη δημιουργικότητας και φαντασίας, ανοιχτή, όπως θυμίζει ο Σανγκουινέτι, σε κάθε καλλιτεχνική επιμόλυνση, ένα από τα συστατικά της και μάλιστα το πιο γνήσιο ανατρεπτικό ήταν η ριζική άρνηση της εθελοδουλείας που επέβαλλε

Το Κράτος, όπως επισημαίνει, ο Σανγκουινέτι για να καταστείλει χρησιμοποιεί την τρομοκρατία, την ανεργία, τα ναρκωτικά, την εξαθλίωση, την αστυνομία, τα δικαστήρια, την φυλακή. Θυμίζει ακόμη, ότι τότε «*ζούσαμε κάθε μέρα σαν να ήταν η τελευταία, και για πολλούς η τελευταία μέρα ήρθε νωρίς. Όμως τουλάχιστον είχαμε πολεμήσει*». Ο συγγραφέας παραθέτει, επίσης, τις απόψεις που είχε δημοσιοποιήσει τον Σεπτέμβρη εκείνης της χρονιάς στο Διεθνές Συνέδριο της Μπολόνια:

«*Μέχρι τώρα κανένα μέτρο καταστολής, από το μικρότερο μέχρι το μεγαλύτερο, από τη συκοφαντία μέχρι τα τανκς, δεν ωφέλησε την εξουσία, μιας και δεν κατάφερε να εμποδίσει το παραμικρό από ότι έγινε. Μα δεν πρέπει ποτέ να ξεχνάμε πως το πιο μικρό λάθος του κινήματος μπορεί να μας βλάψει ανεπανόρθωτα. Η ανεπαρκής θεωρητικο-πρακτική διαύγεια σε σχέση μ' ένα στρατηγικό ζήτημα, όπως εκείνο των όπλων, κινδυνεύει να προκαλέσει σοβαρότατο αποτελέσματα... Τα όπλα χρησιμοποιούνται όταν είναι όλοι έτοιμοι να τα χρησιμοποιήσουν. Και όλοι θα 'ναι έτοιμοι να τα χρησιμοποιήσουν όταν η χρήση τους θα είναι απαραίτητη. Το ζήτημα είναι στρατηγικό όχι τακτικό. Όποιος παίζει σήμερα με τα όπλα, παίζει με την εξουσία, που είναι πιο οπλισμένη από εμάς· και με την εξουσία δεν πρέπει να παίζουμε, πρέπει να την καταστρέψουμε... Από πρακτική άποψη, η χρησιμοποίηση όπλων σε μια διαδήλωση είκοσι χιλιάδων ατόμων, όπου μόνο εκατό είναι οπλισμένα, δεν είναι μόνο ανώφελη αλλά και επιζήμια: εκτίθενται στα πυρά της αστυνομίας χιλιάδες σύντροφοι που δεν μπορούν να αμυνθούν... Από θεωρητική άποψη, οι λίγοι που κατεβαίνουν οπλισμένοι*

στις διαδηλώσεις θέλουν να αποτελούν, και αποτελούν εκ των πραγμάτων μια νέα διαχωρισμένη εξουσία στο εσωτερικό του επαναστατικού κινήματος, που πολεμάει ακριβώς ενάντια σε κάθε διαχωρισμένη εξουσία».

«*Καταλαβαίνουμε καλά*», καταλήγει ο Σανγκουινέτι, «*για πόσους και ποιους λόγους το '77, αυτή η καθοριστική και κρίσιμη χρονιά, αποσιωπήθηκε και αποκόπηκε από τη συλλογική συνείδηση, ακριβώς όπως χρόνια τώρα λογοκρίνονται ξεδιάντροπα οι αδάμαστες εξεγέρσεις του ελληνικού λαού ενάντια στην επιβολή του δεσποτισμού της Ευρωπαϊκής Ένωσης: σήμερα είναι η Ελλάδα που έχει μετατραπεί σε ένα πειραματικό εργαστήρι του δυτικού δεσποτισμού, εν μέσω παγκόσμιας αδιαφορίας*».

Ο Σανγκουινέτι, κλείνοντας, αναφέρει για την τερατώδη, όπως την χαρακτηρίζει υλοποίηση του «ιστορικού συμβιβασμού»:

«*Η Κίνα αποτελεί σήμερα την τερατώδη, αλλά παραδειγματική υλοποίηση του «ιστορικού συμβιβασμού» μεταξύ κομμουνισμού και καπιταλισμού, τον οποίο είχαν επινοήσει οι πολυμήχανοι και δολιότατοι ιταλοί κομμουνιστές ηγέτες. Αυτό το εγχείρημα, που ενοποιεί το χειρότερο κομμάτι των δυο ολοκληρωτικών συστημάτων και ήδη αποτυπώνει την πορεία και το γίγνεσθαι του κόσμου, καθορίζει επίσης και ποιοι θα είναι οι θεμέλιοι λίθοι του νέου δεσποτισμού, ο οποίος εγκαθιδρύεται παντού. Απόλυτη ελευθερία για απαλλοτρίωση οι πλούσιοι και απόλυτη σκλαβιά οι φτωχοί*».

Συσπείρωση Αναρχικών

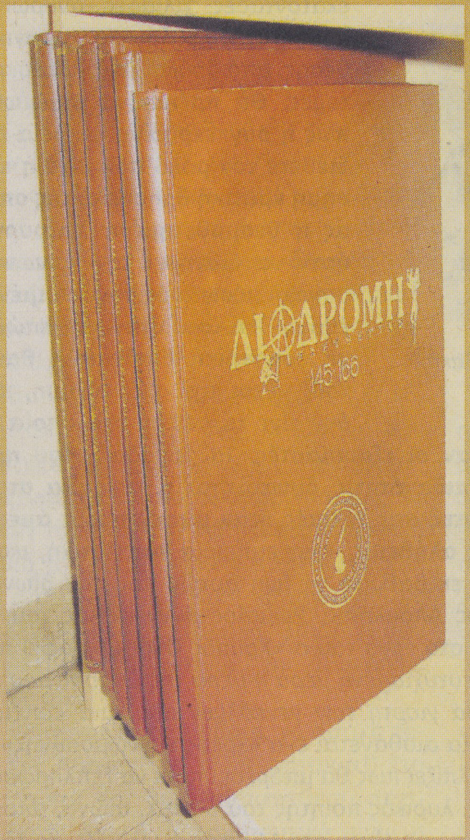
θύς, διεισδυτικός προχωρά σε μια ανατομία του '77, που πρώτα απ' όλα σηματοδότησε, όπως τονίζει την άρνηση των ιδεολογιών, μια απρόσμενη έκρηξη μέσα σ' ένα ειδεχθές και ερημωμένο τοπίο συντριβής της σκέψης, *«το οποίο δημιούργησαν στην Ιταλία ιδεολογίες ηγεμονικές, δογματικές και αλαζονικές στην υπηρεσία της αριστεράς και της άκρας αριστεράς, στις οποίες εντάσσονταν όλοι οι διανοούμενοι»*.

Σ' αυτήν την εξέγερση του '77, σ' αυτήν την έκρηξη δημιουργικότητας και φαντασίας, ανοιχτή, όπως θυμίζει ο Σανγκουινέτι, σε κάθε καλλιτεχνική επιμόλυνση, ένα από τα συστατικά της και μάλιστα το πιο γνήσιο ανατρεπτικά ήταν η ριζική άρνηση της εθελοδουλείας που επέβαλλε *σει σοβαρότατο αποτελέσματα... Τα όπλα χρησιμοποιούνται όταν είναι όλοι έτοιμοι να τα χρησιμοποιήσουν. Και όλοι θα 'ναι έτοιμοι να τα χρησιμοποιήσουν όταν η χρήση τους θα είναι απαραίτητη. Το ζήτημα είναι στρατηγικό όχι τακτικό. Όποιος παίζει σήμερα με τα όπλα, παίζει με την εξουσία, που είναι πιο οπλισμένη από εμάς· και με την εξουσία δεν πρέπει να παίζουμε, πρέπει να την καταστρέψουμε... Από πρακτική άποψη, η χρησιμοποίηση όπλων σε μια διαδήλωση είκοσι χιλιάδων ατόμων, όπου μόνο εκατό είναι οπλισμένα, δεν είναι μόνο ανώφελη αλλά και επιζήμια: εκτίθενται στα πυρά της αστυνομίας χιλιάδες σύντροφοι που δεν μπορούν να αμυνθούν... Από θεωρητική άποψη, οι λίγοι που κατεβαίνουν οπλισμένοι*

«Η Κίνα αποτελεί σήμερα την τερατώδη, αλλά παραδειγματική υλοποίηση του «ιστορικού συμβιβασμού» μεταξύ κομμουνισμού και καπιταλισμού, τον οποίο είχαν επινοήσει οι πολυμήχανοι και δολιότατοι ιταλοί κομμουνιστές ηγέτες. Αυτό το εγχείρημα, που ενοποιεί το χειρότερο κομμάτι των δυο ολοκληρωτικών συστημάτων και ήδη αποτυπώνει την πορεία και το γίγνεσθαι του κόσμου, καθορίζει επίσης και ποιοι θα είναι οι θεμέλιοι λίθοι του νέου δεσποτισμού, ο οποίος εγκαθιδρύεται παντού. Απόλυτη ελευθερία για απαλλοτρίωση οι πλούσιοι και απόλυτη σκλαβιά οι φτωχοί».

Συσπείρωση Αναρχικών

Η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΙ ΕΝΔΕΔΥΜΕΝΗ:

Ως γνωστόν η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ κυκλοφορεί και σε τόμους.
Με τα φύλλα 145-166 συμπληρώθηκε ο 7ος τόμος (έτη 2015-2016) και διατίθεται βιβλιοδετημένος, όπως και οι προηγούμενοι.

Οι προηγούμενοι τόμοι:

1ος τόμος (φύλλα 01-25),
2ος » (φύλλα 26-50),
3ος » (φύλλα 51-75),
4ος » (φύλλα 76-100)
5ος » (φύλλα 101-122)
6ος » (φύλλα 123-144)

***

Όσοι/ες επιθυμούν να αποκτήσουν κάποιον από αυτούς τους τόμους θα πρέπει να τηλεφωνήσουν στο 69 73 799 207 ή να επικοινωνήσουν με την Αναρχική Αρχειοθήκη Αθήνας.

Υπέρ της ανάστασης των «νεκρών»

Όπως έχουν τα πράγματα, ο νους είναι αποτέλεσμα πολλών χιλιάδων χρόνων επιρροής -βιολογικής, κοινωνιολογικής, περιβαλλοντικής, κλιματικής, διατροφικής και λοιπά. [...] Αν ο νους δεν έχει ελευθερία, δεν μπορεί να ανακαλύψει τί είναι αλήθεια και τί όχι· και το να έχει ελευθερία σημαίνει να είναι απαλλαγμένος από κάθε επιρροή.

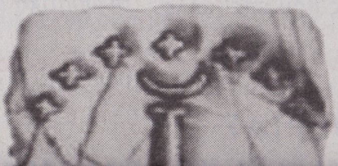
Τζίντου Κρισναμούρτι

Οι θνήσκοντες και ανασταινόμενοι θεοί

Στον αρχαίο κόσμο, αιώνες πριν την εμφάνιση του Χριστιανισμού, υπήρχε μια ευρέως διαδεδομένη θρησκευτική μυθολογική αφήγηση σε όλη την περιοχή της ανατολικής Μεσογείου και στον Ελλαδικό χώρο. Ο μύθος, σε κάθε περίπτωση, αναφερόταν σε έναν θεό, ο οποίος πέθαινε μαρτυρικά και στη συνέχεια ανασταινόταν.

Ο κάθε τόπος διέθετε τη δική του εκδοχή του μύθου και απέδιδε στον θεό αυτόν διαφορετικές ονομασίες. Στην ίδια λίμνη οι Αιγύπτιοι τελούν κατά τη διάρκεια της νύχτας τα Μυστήρια, το Πάθος αυτής της ύπαρξης το όνομα της οποίας δεν μπορώ να εκστομίσω». Και στη συνέχεια: «Όλες οι λεπτομέρειες αυτών των τελετών ήταν γνωστές σε εμένα αλλά δεν θα πω τίποτε περισσότερο». Ο Ηρόδοτος ουσιαστικά παρέχει την απόδειξη της ομοιότητας των Αιγυπτιακών και των Ελληνικών Μυστηρίων στα οποία φαίνεται πως ήταν μυημένος εφ' όσον τα γνώριζε. Είναι γνωστό πως οι μυημένοι στις τελετουργίες των Μυστηρίων έπαιρναν όρκο σιωπής για τα τεκταινόμενα σ' αυτές· ως εκ τούτου ο Ηρόδοτος δεν μας παρέχει περισσότερες λεπτομέρειες. Στον Ελλαδικό χώρο, η μυστηριακή λατρεία εισήχθη σταδιακά τον $6^{ο}$ αι. π.Χ.[1] και διόλου τυχαία συνέπεσε χρονικά με τη ραγδαία ανάπτυξη της φιλοσοφικής σκέψης. Τον $6^{ο}$ και $5^{ο}$ αι. π.Χ. οι πιο διεισδυτικοί Έλληνες στοχαστές προχώρησαν σε μια κριτική της ίδιας της παράδοσής τους, όπως αυτή διασωζόταν στα Ομηρικά έπη, χωρίς φυσικά να την απορρίψουν, θεωρώντας τη μυστηριακή λατρεία ως εκφραστή ενός βαθύτερου και ανώτερου οντολογικού νοήματος. Στηλίτευαν δε την δεισιδαιμονία, η οποία εκφραζόταν συχνά στη λαϊκή θρησκεία της εποχής. Τα λεγόμενα «Μυστήρια» διαμορφώθηκαν από τη θρησκευτική κίνηση του Ορφισμού και του Πυθαγορισμού και είναι γνωστό πως ο Πυθαγόρας μαθήτευσε τόσο στην Αίγυπτο, όσο και στη Βαβυλώνα. Οι Πυθαγόρειοι θεωρούνται αυτοί οι οποίοι ανέδειξαν τον Διόνυσο –ο οποίος μέχρι τότε ήταν μια κατώτερη θεότητα– ώστε να αποτελέσει το αντίστοιχο του Όσιρι των Αιγυπτίων. Σύμφωνα με μιαν άλλη εκδοχή, ήταν ο Ορφικός ποιητής Ονομάκριτος ο οποίος τον $6^{ο}$ αιώνα π.Χ. έκανε την καινοτομία της εισαγωγής του θανάτου-ανάστασης του Διονύσου στα Μυστήρια.

Από τη λέξη «μυστήριο» προέρχεται και η λέξη «μύστης», η οποία κυριολεκτικά σημαίνει «με τα μάτια κλειστά», υπονο-

ένας από τους φιλοσόφους που συνέλαβαν ένα κοσμολογικό μοντέλο του Σύμπαντος, όμως η αλήθεια είναι πως δεν το έκανε για την Κοσμολογία την ίδια, αλλά επειδή ήθελε να περιγράψει την πορεία και το δράμα της ψυχής και της ενσάρκωσής της στα πλαίσια των κύκλων της «οικονομίας» του Σύμπαντος. Τα λόγια του ότι «Η Αγάπη (η Αφροδίτη) εξαπάτησε τους αθάνατους, ώστε να γίνουν θνητοί» θα τα συναντήσουμε αργότερα στην «αίρεση» των Γνωστικών Χριστιανών, όταν ανακαλύφθηκαν τα κείμενά τους στο Ναγκ Χαμαντί στην Αίγυπτο το 1945: «Είναι η Αφροδίτη εκείνη που με εξαπάτησε». Και πολύ αργότερα κατά τον 10 αι. μ.Χ. θα συναντήσουμε την επιρροή του σε τάγματα του πρώιμου Σουφισμού αλλά και του Ισμαηλιτικού κλάδου του Σιίτικού Ισλάμ, οι οποίοι έκαναν ευθείες αναφορές στον Εμπεδοκλή, θεωρώντας τον «μάγο» και «προφήτη».

Δεν έχουμε όμως μόνον μυημένους φιλοσόφους, αλλά και τραγωδούς σαν τον Ευριπίδη. Η Μυστηριακή λατρεία ήταν η γενεσιουργός αιτία του θεάτρου, καθώς οι πρώτες θεατρικές παραστάσεις ήταν μια συμβολική και δραματοποιημένη παρουσίαση των παθών του Διονύσου, ακριβώς αντίστοιχων με τα γνωστά πάθη του Ιησού, στοχεύοντας, σύμφωνα με τον Αριστοτέλη, στον «εξαγνισμό» και στην «κάθαρση». Ο Ευριπίδης, ο οποίος διαλογιζόταν και συνέθετε τις τραγωδίες του απομονωμένος σε μια σπηλιά στη Σαλαμίνα, έγραφε: *Μακάριος ο τυχερός που γνωρίζει τα Μυστήρια που εντέλλονται οι θεοί κι αγιάζει τη ζωή του, σμίγει ψυχή με ψυχή σε μυστική ένωση και με πρέπουσες τελετές εξαγνίζεται, εισχωρεί στην έκσταση της μοναξιάς των βουνών. Όποιος τηρεί τις μυστικές τελετουργίες, νομιμοποιημένες από τη Μεγάλη Μητέρα, όποιος στέφει την κεφαλή του με κισσό και σαλεύει τη ράβδο του στη λατρεία του Διονύσου* [2].

Ο συγκεκριμένος μύθος βρισκόταν στην καρδιά των Ελευσινίων Μυστηρίων. Κατά τη διάρκεια της

Όπως έχουν τα πράγματα, ο νους είναι αποτέλεσμα πολλών χιλιάδων χρόνων επιρροής -βιολογικής, κοινωνιολογικής, περιβαλλοντικής, κλιματικής, διατροφικής και λοιπά. [...] Αν ο νους δεν έχει ελευθερία, δεν μπορεί να ανακαλύψει τί είναι αλήθεια και τί όχι· και το να έχει ελευθερία σημαίνει να είναι απαλλαγμένος από κάθε επιρροή.

Τζίντου Κρισναμούρτι

Οι θνήσκοντες και ανασταινόμενοι θεοί

Στον αρχαίο κόσμο, αιώνες πριν την εμφάνιση του Χριστιανισμού, υπήρχε μια ευρέως διαδεδομένη θρησκευτική μυθολογική αφήγηση σε όλη την περιοχή της ανατολικής Μεσογείου και στον Ελλαδικό χώρο. Ο μύθος, σε κάθε περίπτωση, αναφερόταν σε έναν θεό, ο οποίος πέθαινε μαρτυρικά και στη συνέχεια ανασταινόταν.

Ο κάθε τόπος διέθετε τη δική του εκδοχή του μύθου και απέδιδε στον θεό αυτόν διαφορετικές ονομασίες. Στην φαραωνική Αίγυπτο λεγόταν Όσιρις, στον μείζονα Ελλαδικό χώρο Διόνυσος, στη Μικρά Ασία Άττις, στη λεγόμενη Συροπαλαιστίνη Άδωνις, στην Περσία Μίθρας και στην Ιταλική χερσόνησο Βάκχος. Η μυθική αφήγηση, ωστόσο, εμπεριείχε στον πυρήνα της παντού τα ίδια χαρακτηριστικά. Ο θεός γεννιόταν από μια παρθένο σε μια σπηλιά ή σε έναν στάβλο στις 25 Δεκεμβρίου. Αργότερα, εισερχόταν θριαμβευτικά σε μια πόλη επί όνου και γινόταν δεκτός από τον λαό, ο οποίος κράδαινε κλάδους φοινικιάς. Στη συνέχεια πέθαινε, θυσιαζόμενος για την αποκατάσταση του κόσμου, κατέβαινε στον Άδη (ή σε άλλη αντίστοιχη θεότητα του λεγόμενου Κάτω Κόσμου) και την τρίτη ημέρα ανασταινόταν εκ νεκρών, ανερχόμενος στον ουρανό. Η θυσία αποκαθιστούσε την ιερότητα του κόσμου, καθαρίζοντας τον καθημερινό χρόνο και τόπο και αναγεννώντας τον. Η αναγέννηση αυτή νοούνταν ως μεταμόρφωση, που ξαναδημιουργούσε τον χρόνο και τον τόπο, αλλά και κάθε

«Όλες οι λεπτομέρειες αυτών των τελετών ήταν γνωστές σε εμένα αλλά δεν θα πω τίποτε περισσότερο». Ο Ηρόδοτος ουσιαστικά παρέχει την απόδειξη της ομοιότητας των Αιγυπτιακών και των Ελληνικών Μυστηρίων στα οποία φαίνεται πως ήταν μυημένος εφ' όσον τα γνώριζε. Είναι γνωστό πως οι μυημένοι στις τελετουργίες των Μυστηρίων έπαιρναν όρκο σιωπής για τα τεκταινόμενα σ' αυτές· ως εκ τούτου ο Ηρόδοτος δεν μας παρέχει περισσότερες λεπτομέρειες. Στον Ελλαδικό χώρο, η μυστηριακή λατρεία εισήχθη σταδιακά τον 6ο αι. π.Χ.[1] και διόλου τυχαία συνέπεσε χρονικά με τη ραγδαία ανάπτυξη της φιλοσοφικής σκέψης. Τον 6ο και 5ο αι. π.Χ. οι πιο διεισδυτικοί Έλληνες στοχαστές προχώρησαν σε μια κριτική της ίδιας της παράδοσής τους, όπως αυτή διασωζόταν στα Ομηρικά έπη, χωρίς φυσικά να την απορρίψουν, θεωρώντας τη μυστηριακή λατρεία ως εκφραστή ενός βαθύτερου και ανώτερου οντολογικού νοήματος. Στηλίτευαν δε την δεισιδαιμονία, η οποία εκφραζόταν συχνά στη λαϊκή θρησκεία της εποχής. Τα λεγόμενα «Μυστήρια» διαμορφώθηκαν από τη θρησκευτική κίνηση του Ορφισμού και του Πυθαγορισμού και είναι γνωστό πως ο Πυθαγόρας μαθήτευσε τόσο στην Αίγυπτο, όσο και στη Βαβυλώνα. Οι Πυθαγόρειοι θεωρούνται αυτοί οι οποίοι ανέδειξαν τον Διόνυσο –ο οποίος μέχρι τότε ήταν μια κατώτερη θεότητα– ώστε να αποτελέσει το αντίστοιχο του Όσιρι των Αιγυπτίων. Σύμφωνα με μιαν άλλη εκδοχή, ήταν ο Ορφικός ποιητής Ονομάκριτος ο οποίος τον 6ο αιώνα π.Χ. έκανε την καινοτομία της εισαγωγής του θανάτου-ανάστασης του Διονύσου στα Μυστήρια.

Από τη λέξη «μυστήριο» προέρχεται και η λέξη «μύστης», η οποία κυριολεκτικά σημαίνει «με τα μάτια κλειστά», υπονοώντας όλους όσους δεν κατανοούν ακόμα την κωδικοποιημένη διδασκαλία που κρύβεται πίσω από τον μύθο, αλλά βρίσκονται σε μια προσωπική πορεία, για να την κατανοήσουν. Όσοι έφταναν στο σημείο της κατανόησης ονομάζονταν «επόπτες», που σημαίνει «αυτοί που είδαν». Μύστες ή και επόπτες ήταν και τα περισσότερα γνωστά πρόσωπα που σήμερα αναγνωρίζουμε ως «φιλοσόφους»: Ο Πυθαγόρας, ο Παρμενίδης, ο Εμπεδοκλής, ο Αναξαγόρας, ο Σωκράτης, ο Ηράκλειτος, ο Πλάτων, για να αναφέρουμε λίγους μόνο από τους «διάσημους». Το

ήθελε να περιγράψει την πορεία και το δράμα της ψυχής και της ενσάρκωσής της στα πλαίσια των κύκλων της «οικονομίας» του Σύμπαντος. Τα λόγια του ότι «Η Αγάπη (η Αφροδίτη) εξαπάτησε τους αθάνατους, ώστε να γίνουν θνητοί» θα τα συναντήσουμε αργότερα στην «αίρεση» των Γνωστικών Χριστιανών, όταν ανακαλύφθηκαν τα κείμενά τους στο Ναγκ Χαμαντί στην Αίγυπτο το 1945: «Είναι η Αφροδίτη εκείνη που με εξαπάτησε». Και πολύ αργότερα κατά τον 10 αι. μ.Χ. θα συναντήσουμε την επιρροή του σε τάγματα του πρώιμου Σουφισμού αλλά και του Ισμαηλιτικού κλάδου του Σιϊτικού Ισλάμ, οι οποίοι έκαναν ευθείες αναφορές στον Εμπεδοκλή, θεωρώντας τον «μάγο» και «προφήτη».

Δεν έχουμε όμως μόνον μυημένους φιλοσόφους, αλλά και τραγωδούς σαν τον Ευριπίδη. Η Μυστηριακή λατρεία ήταν η γενεσιουργός αιτία του θεάτρου, καθώς οι πρώτες θεατρικές παραστάσεις ήταν μια συμβολική και δραματοποιημένη παρουσίαση των παθών του Διονύσου, ακριβώς αντίστοιχων με τα γνωστά πάθη του Ιησού, στοχεύοντας, σύμφωνα με τον Αριστοτέλη, στον «εξαγνισμό» και στην «κάθαρση». Ο Ευριπίδης, ο οποίος διαλογιζόταν και συνέθετε τις τραγωδίες του απομονωμένος σε μια σπηλιά στη Σαλαμίνα, έγραφε: *Μακάριος ο τυχερός που γνωρίζει τα Μυστήρια που εντέλλονται οι θεοί κι αγιάζει τη ζωή του, σμίγει ψυχή με ψυχή σε μυστική ένωση και με πρέπουσες τελετές εξαγνίζεται, εισχωρεί στην έκσταση της μοναξιάς των βουνών. Όποιος τηρεί τις μυστικές τελετουργίες, νομιμοποιημένες από τη Μεγάλη Μητέρα, όποιος στέφει την κεφαλή του με κισσό και σαλεύει τη ράβδο του στη λατρεία του Διονύσου* [2].

Ξύλινο εκμαγείο δακτυλιοσφραγίδας-φυλακτού, 3ος αι. μ.Χ.

Ο συγκεκριμένος μύθος βρισκόταν στην καρδιά των Ελευσινίων Μυστηρίων. Κατά τη διάρκεια της μακραίωνης παρουσίας τους υπολογίζεται ότι μυήθηκαν σε αυτά εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι, ανεξαρτήτως φύλου και κοινωνικής θέσης, από δούλοι μέχρι αυτοκράτορες. **Θα πρέπει να σημειωθεί πως η συγκεκριμένη λατρεία δεν διέθετε τον ρόλο που είχε η επίσημη κρατική θρησκεία, της οποίας η θεσμοθετημένη λειτουργία ήταν να διατηρεί την κοινωνική συνοχή μέσω ενός συγκεκριμένου έθους. Ίσα-ίσα, ήταν μια επώδυνη εσωτερική διαδικασία θανάτου, μέχρι την αναγέννηση, που δεν είχε τα οφέλη στα οποία θα**

λών χιλιάδων χρόνων επιρροής -βιολογικής, κοινωνιολογικής, περιβαλλοντικής, κλιματικής, διατροφικής και λοιπά. [...] Αν ο νους δεν έχει ελευθερία, δεν μπορεί να ανακαλύψει τί είναι αλήθεια και τί όχι· και το να έχει ελευθερία σημαίνει να είναι απαλλαγμένος από κάθε επιρροή.

Τζίντου Κρισναμούρτι

Οι θνήσκοντες και ανασταινόμενοι θεοί

Στον αρχαίο κόσμο, αιώνες πριν την εμφάνιση του Χριστιανισμού, υπήρχε μια ευρέως διαδεδομένη θρησκευτική μυθολογική αφήγηση σε όλη την περιοχή της ανατολικής Μεσογείου και στον Ελλαδικό χώρο. Ο μύθος, σε κάθε περίπτωση, αναφερόταν σε έναν θεό, ο οποίος πέθαινε μαρτυρικά και στη συνέχεια ανασταινόταν.

Ο κάθε τόπος διέθετε τη δική του εκδοχή του μύθου και απέδιδε στον θεό αυτόν διαφορετικές ονομασίες. Στην φαραωνική Αίγυπτο λεγόταν Όσιρις, στον μείζονα Ελλαδικό χώρο Διόνυσος, στη Μικρά Ασία Άττις, στη λεγόμενη Συροπαλαιστίνη Άδωνις, στην Περσία Μίθρας και στην Ιταλική χερσόνησο Βάκχος. Η μυθική αφήγηση, ωστόσο, εμπεριείχε στον πυρήνα της παντού τα ίδια χαρακτηριστικά. Ο θεός γεννιόταν από μια παρθένο σε μια σπηλιά ή σε έναν στάβλο στις 25 Δεκεμβρίου. Αργότερα, εισερχόταν θριαμβευτικά σε μια πόλη επί όνου και γινόταν δεκτός από τον λαό, ο οποίος κράδαινε κλάδους φοινικιάς. Στη συνέχεια πέθαινε, θυσιαζόμενος για την αποκατάσταση του κόσμου, κατέβαινε στον Άδη (ή σε άλλη αντίστοιχη θεότητα του λεγόμενου Κάτω Κόσμου) και την τρίτη ημέρα ανασταινόταν εκ νεκρών, ανερχόμενος στον ουρανό. Η θυσία αποκαθιστούσε την ιερότητα του κόσμου, καθαρίζοντας τον καθημερινό χρόνο και τόπο και αναγεννώντας τον. Η αναγέννηση αυτή νοούνταν ως μεταμόρφωση, που ξαναδημιουργούσε τον χρόνο και τον τόπο, αλλά και κάθε ον εντός τους, σε ένα ιερό εδώ και τώρα.

Φαίνεται, πως στοιχεία τουλάχιστον του συγκεκριμένου μύθου είναι πανάρχαια. Η Margaret Murray, αρχαιολόγος και αιγυπτιολόγος των αρχών του περασμένου αιώνα, με ανασκαφές στις πυραμίδες της Αιγύπτου στο ενεργητικό της μαζί με τον περισσότερο γνωστό Flinders Petrie (ο οποίος ανακάλυψε τις πυραμίδες της Γκίζας και τη στήλη του Μερνεφθά) αναφέρει ότι «το ιερό δράμα της αφοσίωσης και της θυσίας του ενσαρκωμένου θεού μπορούμε να το παρακολουθήσουμε στα κείμενα των Πυραμίδων», δηλαδή το 2.700 π.Χ,, περίπου.

Ο Ηρόδοτος στις «Ιστορίες» του αναφέρει ότι «στην

μονία, η οποία εκφραζόταν συχνά στη λαϊκή θρησκεία της εποχής. Τα λεγόμενα «Μυστήρια» διαμορφώθηκαν από τη θρησκευτική κίνηση του Ορφισμού και του Πυθαγορισμού και είναι γνωστό πως ο Πυθαγόρας μαθήτευσε τόσο στην Αίγυπτο, όσο και στη Βαβυλώνα. Οι Πυθαγόρειοι θεωρούνται αυτοί οι οποίοι ανέδειξαν τον Διόνυσο –ο οποίος μέχρι τότε ήταν μια κατώτερη θεότητα– ώστε να αποτελέσει το αντίστοιχο του Όσιρι των Αιγυπτίων. Σύμφωνα με μιαν άλλη εκδοχή, ήταν ο Ορφικός ποιητής Ονομάκριτος ο οποίος τον 6ο αιώνα π.Χ. έκανε την καινοτομία της εισαγωγής του θανάτου-ανάστασης του Διονύσου στα Μυστήρια.

Από τη λέξη «μυστήριο» προέρχεται και η λέξη «μύστης», η οποία κυριολεκτικά σημαίνει «με τα μάτια κλειστά», υπονοώντας όλους όσους δεν κατανοούν ακόμα την κωδικοποιημένη διδασκαλία που κρύβεται πίσω από τον μύθο, αλλά βρίσκονται σε μια προσωπική πορεία, για να την κατανοήσουν. Όσοι έφταναν στο σημείο της κατανόησης ονομάζονταν «επόπτες», που σημαίνει «αυτοί που είδαν». Μύστες ή και επόπτες ήταν και τα περισσότερα γνωστά πρόσωπα που σήμερα αναγνωρίζουμε ως «φιλοσόφους»: Ο Πυθαγόρας, ο Παρμενίδης, ο Εμπεδοκλής, ο Αναξαγόρας, ο Σωκράτης, ο Ηράκλειτος, ο Πλάτων, για να αναφέρουμε λίγους μόνο από τους «διάσημους». Το «φιλόσοφοι» μπαίνει σε εισαγωγικά ως ένδειξη του γεγονότος ότι αυτοί οι άνθρωποι δεν είχαν σχέση με την σημερινή εικόνα που έχουμε για την ακαδημαϊκή φιλοσοφία, ευτυχώς. Περισσότερο εύστοχα θα τους χαρακτηρίζαμε ως «γκουρού».

Ο Εμπεδοκλής, μαθητής των Πυθαγόρειων, ίσως ήταν ο πιο «τρομακτικός» όλων. Δήλωνε για τον εαυτό του πως είναι «αθάνατος θεός» ο οποίος «έχει εκπληρώσει την θεϊκή του φύση». Το όνομά του συνοδεύεται από πλήθος μυθικών αφηγήσεων σαν αυτούς που αποδίδονται αιώνες αργότερα στον Ιησού: ότι περπάτησε στο νερό, ότι ανέστησε νεκρούς, ότι έκανε θαύματα. Σήμερα θεωρείται

Ξύλινο εκμαγείο δακτυλιοσφραγίδας-φυλακτού, 3ος αι. μ.Χ.

ποιημένη παρουσίαση των παθών του Διονύσου, ακριβώς αντίστοιχων με τα γνωστά πάθη του Ιησού, στοχεύοντας, σύμφωνα με τον Αριστοτέλη, στον «εξαγνισμό» και στην «κάθαρση». Ο Ευριπίδης, ο οποίος διαλογιζόταν και συνέθετε τις τραγωδίες του απομονωμένος σε μια σπηλιά στη Σαλαμίνα, έγραφε: *Μακάριος ο τυχερός που γνωρίζει τα Μυστήρια που εντέλλονται οι θεοί κι αγιάζει τη ζωή του, σμίγει ψυχή με ψυχή σε μυστική ένωση και με πρέπουσες τελετές εξαγνίζεται, εισχωρεί στην έκσταση της μοναξιάς των βουνών. Όποιος τηρεί τις μυστικές τελετουργίες, νομιμοποιημένες από τη Μεγάλη Μητέρα, όποιος στέφει την κεφαλή του με κισσό και σαλεύει τη ράβδο του στη λατρεία του Διονύσου* [2].

Ο συγκεκριμένος μύθος βρισκόταν στην καρδιά των Ελευσινίων Μυστηρίων. Κατά τη διάρκεια της μακραίωνης παρουσίας τους υπολογίζεται ότι μυήθηκαν σε αυτά εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι, ανεξαρτήτως φύλου και κοινωνικής θέσης, από δούλοι μέχρι αυτοκράτορες. **Θα πρέπει να σημειωθεί πως η συγκεκριμένη λατρεία δεν διέθετε τον ρόλο που είχε η επίσημη κρατική θρησκεία, της οποίας η θεσμοθετημένη λειτουργία ήταν να διατηρεί την κοινωνική συνοχή μέσω ενός συγκεκριμένου έθους. Ίσα-ίσα, ήταν μια επώδυνη εσωτερική διαδικασία θανάτου, μέχρι την αναγέννηση, που δεν είχε τα οφέλη στα οποία θα προσέβλεπαν οι εξουσιαστές. Το μοναδικό που πρόσφερε ως πιθανότητα, δυνατότητα ή ευκαιρία στους συμμετέχοντες στις τελετές ήταν μια εμπειρία άμεσης θέασης της αλήθειας.** Μια εμπειρία καταλυτική, ικανή να αλλάξει εκ βάθρων τη ζωή αυτών που την βίωναν.

Ο Λούκιος Απουλήιος, Ρωμαίος συγγραφέας του 2ου μ.Χ. αιώνα, στο έργο του ο «Χρυσός Όνος», γράφει πως *ήταν η πιο ευτυχισμένη μέρα η μέρα της μύησής μου και την ονόμασα γιορτή των γενεθλίων μου*, μια εμπειρία για την οποία αισθάνεται ένα «χρέος ευγνωμοσύνης» το οποίο δεν ελπίζει πως θα μπορέσει ποτέ να ξεπληρώσει[3]. Ο Πίνδαρος, λυρικός ποιητής του 5ου π.Χ. αιώνα, αποκαλύπτει πως ο μυημένος στα Μυστήρια *γνωρίζει το τέλος*

της ζωής και τη θεόσταλτη αρχή της. Ο Πλάτων στον «Φαίδρο» αφηγείται ότι *βλέπαμε τα θεία οράματα και μυηθήκαμε στα ευλογημένα Μυστήρια, τα οποία τα τελούσαμε με απόλυτη αθωότητα. Βλέπαμε γαλήνια, ευτυχισμένα, απλά αιώνια οράματα να ακτινοβολούν μέσα σε καθαρό φως*. Ο Ολυμπιόδωρος, οπαδός του Πλάτωνα, μας λέει πως ο δάσκαλός του παράφραζε παντού τα Μυστήρια[4].

Μετά απ' όλα αυτά δεν είναι παράξενο που ο Έλληνας ιστορικός Ζώσιμος, σχολιάζοντας τους νόμους που τέθηκαν σε ισχύ τον 4ο αι. μ.Χ. από τον χριστιανό αυτοκράτορα Βαλεντιανό, που απαγόρευαν τη λατρεία των Ελευσινείων μυστηρίων, γράφει ότι «χωρίς τα μυστήρια ο βίος των Ελλήνων θα ήταν αβίωτος, γιατί τα ιερά μυστήρια κρατούν ενωμένο όλο το ανθρώπινο γένος»[5].

Ας σημειωθεί, για την Ιστορία, πως έχει καταγραφεί τον 1ο αιώνα π.Χ. και η συμμετοχή ενός Ινδού βραχμάνου, του Ζάρμαρου, στα Μυστήρια, πράγμα που δείχνει και το εύρος των αλληλεπιδράσεων εκείνης της εποχής. Αυτό είναι και μια μικρή ένδειξη του ιστορικού γεγονότος πως αυτό που γνωρίσαμε αιώνες αργότερα ως κατευθυνόμενη θρησκευτική μισαλλοδοξία, δεν υπήρχε στην αρχαιότητα ή, τουλάχιστον, δεν υπήρχε σε μια τέτοια έκταση ώστε να είναι ιστορικώς παρατηρήσιμο. Τα μίση, ή οι εξουσιαστικές συγκρούσεις και πόλεμοι, τότε, εμφορούνταν από περισσότερο «ειλικρινείς» αιτίες συμφερόντων, ισχύος και κυριαρχίας. Δεν είχε χρησιμοποιηθεί ακόμη ευρέως η θρησκευτική ομοδοξία/ετεροδοξία και η δήθεν ανωτερότητα κάποιας θρησκείας ως όπλου καθυπόταξης των «άλλων». Το γενικότερο πνεύμα της εποχής δεν επέτρεπε κάτι τέτοιο, ούτε καν στους εξουσιαστές. Το αναφέρουμε επειδή σήμερα η μισαλλοδοξία τείνει να θεωρείται συνώνυμο και παρεπόμενο της ύπαρξης της θρησκείας. Δεν είναι καθόλου ευθύγραμμη και σωστή αυτή η συσχέτιση. Η θρησκευτική μισαλλοδοξία έγινε καθεστώς όταν η Εκκλησία, όντας βραχίονας και πυλώνας πλέον της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας, διεκδίκησε και πήρε **πνευματικά δικαιώματα** επί της αλήθειας. **Οποιοσδήποτε θεωρεί τη γνώση –οποιαδήποτε γνώση– ως πνευματικό του δικαίωμα, οπότε όλοι όσοι θέλουν να πιουν από την πηγή της θα πρέπει να τον αποδεχθούν πληρώνοντάς τον ως μεσάζοντα, καθιστά εαυτόν εξουσία και τη μισαλλοδοξία των οπαδών του μονόδρομο.** Δεν ισχύει, λοιπόν, μόνον για τη θρησκεία αλλά και για την κοινωνική ή πολιτική ιδεολογία που διεκδικεί αντίστοιχου τύπου δικαιώματα. Και φυσικά

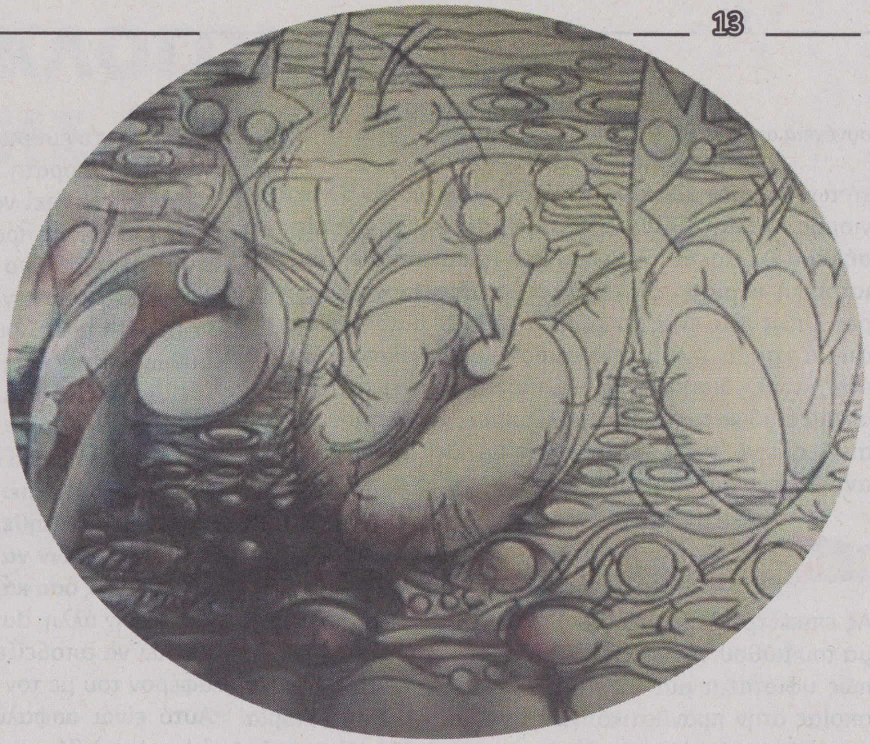
της ανάστασης. Ας αναγνωρίσουμε λοιπόν την πανουργία του διαβόλου που αντιγράφει τα Θεία».

Ο Ιουστίνος ο μάρτυρας, πάλι κατά τον 2ο αι. μ.Χ. το γράφει περισσότερο καθαρά: «*Έχοντας ακούσει τους προφήτες να προαναγγέλλουν την έλευση του Χριστού και πως οι αμαρτωλοί θα ετιμωρούντο με φωτιά, τα πονηρά πνεύματα πρότειναν πολλούς με το όνομα Υιός του Θεού, με την πεποίθηση πως θα μπορούσαν* ***να εμφυσήσουν στους ανθρώπους την ιδέα πως όλα όσα λέγονταν για τον Χριστό ήταν απλά θαυμάσια παραμύθια, όπως αυτά που λέγουν οι ποιητές***».

Ως απάντηση ο εκλεκτικός φιλόσοφος και σατυρικός Κέλσος, περίπου την ίδια εποχή, γράφει: «*Είναι αυτά τα ξεχωριστά συμβάντα μοναδικά στους Χριστιανούς – κι αν είναι έτσι, πώς είναι μοναδικά;* ***Μήπως είναι οι δικοί μας μύθοι που εκείνοι τους πίστεψαν;*** *[...] Στην πραγματικότητα δεν υπάρχει τίποτα το ασυνήθιστο σε αυτό που πιστεύουν οι χριστιανοί, εκτός του ότι πιστεύουν πως* ***αυτοί έχουν την αποκλειστικότητα της γνώσης της αλήθειας για τον Θεό***».

Ο Κέλσος, εκτός των άλλων, ξεκάθαρα αναδεικνύει την προβληματική διάσταση των πνευματικών δικαιωμάτων και της «μοναδικότητας» της αφήγησης στα οποία αναφερθήκαμε προηγουμένως. Μια προβληματική που ουδόλως ήταν αποδεκτή από όλες τις Χριστιανικές τάσεις (που μεταγενέστερα μετατράπηκαν σε «αιρέσεις»), αλλά κυρίως από μία συγκεκριμένη τάση του Χριστιανισμού η οποία εξ αρχής οργανώθηκε ιεραρχικά ώστε να αποτελέσει μια εκκοσμικευμένη θρησκεία, θέτοντας παράλληλα σαν στόχο της να έρθει σε ώσμωση με την αυτοκρατορική εξουσία, όπως και έγινε.

Η θεμελιώδης καινοτομία αυτής της συγκεκριμένης Χριστιανικής τάσης ήταν ότι αντιμετώπισε την αλληγορική μυθική αφήγηση της αρχαιότητας ως Ιστορική αφήγηση πραγματικών γεγονότων, δημιουργώντας έτσι τον πρώτο Ιστορικό θεό. Δεν αναφερόμαστε εδώ στην ύπαρξη ή ανυπαρξία του Ιησού ως πραγματικού προσώπου, εκεί τα

έλευση του Ιησού. Αντί δηλαδή να γίνει απλά η παραδοχή ότι **όλα αυτά προϋπήρχαν και μάλιστα σε πολύ πιο εκλεπτυσμένη μορφή και χωρίς να φιλοδοξούν να γίνουν συστατικό μέρος μιας θεοκρατίας**, όπως προκύπτει από την εξονυχιστική εργασία πολλών μελετητών, και επειδή δεν ζούμε σε εποχές παραλυτικής θρησκοληψίας, ώστε να πειθόμαστε από επιχειρήματα περί «διαβολικής μίμησης», γίνεται πλέον η χάρη στους «αδαείς παγανιστές», οι οποίοι κατά τα άλλα ήταν «λαμπροί φιλόσοφοι», να έχουν τουλάχιστον «προφητεύσει» την έλευση ενός Σωτήρα.

Είναι δυνατόν, όμως, να συνέβη τέτοιου μεγέθους Ιστορική διαστροφή και συγκάλυψη στις απαρχές του Χριστιανισμού; Ο χριστιανός Ιουστίνος ο μάρτυρας, ήδη τον 2ο αι. μ.Χ., έγραφε πως «όλα όσα λέχθηκαν σωστά από όλους τους διδασκάλους **είναι ιδιοκτησία των χριστιανών**». Στην ίδια γραμμή, ο επιλεγόμενος Άγιος Αυγουστίνος δηλώνει αργότερα κατά τον 4ο αι. μ.Χ.: «αν αυτοί που αποκαλούνται φιλόσοφοι και ιδίως οι Πλατωνικοί έχουν πει ο,τιδήποτε που είναι αλήθεια και σε αρμονία με την πίστη μας, πρέπει, όχι μόνο να μην τραβηχτούμε μακριά τους, αλλά να το διεκδικήσουμε ως δικό μας από αυτούς που το κατέχουν παράνομα». Ασφαλώς, λοιπόν, και συνέβη. Γνωρίζοντας τις σύγχρονες διαστροφές που επέβαλ-

ιστορικός Ζώσιμος, σχολιάζοντας τους νόμους που τέθηκαν σε ισχύ τον 4° αι. μ.Χ. από τον χριστιανό αυτοκράτορα Βαλεντιανό, που απαγόρευαν τη λατρεία των Ελευσινείων μυστηρίων, γράφει ότι «χωρίς τα μυστήρια ο βίος των Ελλήνων θα ήταν αβίωτος, γιατί τα ιερά μυστήρια κρατούν ενωμένο όλο το ανθρώπινο γένος»[5].

Ας σημειωθεί, για την Ιστορία, πως έχει καταγραφεί τον 1ο αιώνα π.Χ. και η συμμετοχή ενός Ινδού βραχμάνου, του Ζάρμαρου, στα Μυστήρια, πράγμα που δείχνει και το εύρος των αλληλεπιδράσεων εκείνης της εποχής. Αυτό είναι και μια μικρή ένδειξη του ιστορικού γεγονότος πως αυτό που γνωρίσαμε αιώνες αργότερα ως κατευθυνόμενη θρησκευτική μισαλλοδοξία, δεν υπήρχε στην αρχαιότητα ή, τουλάχιστον, δεν υπήρχε σε μια τέτοια έκταση ώστε να είναι ιστορικώς παρατηρήσιμο. Τα μίση, ή οι εξουσιαστικές συγκρούσεις και πόλεμοι, τότε, εμφορούνταν από περισσότερο «ειλικρινείς» αιτίες συμφερόντων, ισχύος και κυριαρχίας. Δεν είχε χρησιμοποιηθεί ακόμη ευρέως η θρησκευτική ομοδοξία/ετεροδοξία και η δήθεν ανωτερότητα κάποιας θρησκείας ως όπλου καθυπόταξης των «άλλων». Το γενικότερο πνεύμα της εποχής δεν επέτρεπε κάτι τέτοιο, ούτε καν στους εξουσιαστές. Το αναφέρουμε επειδή σήμερα η μισαλλοδοξία τείνει να θεωρείται συνώνυμο και παρεπόμενο της ύπαρξης της θρησκείας. Δεν είναι καθόλου ευθύγραμμη και σωστή αυτή η συσχέτιση. Η θρησκευτική μισαλλοδοξία έγινε καθεστώς όταν η Εκκλησία, όντας βραχίονας και πυλώνας πλέον της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας, διεκδίκησε και πήρε **πνευματικά δικαιώματα** επί της αλήθειας. **Οποιοσδήποτε θεωρεί τη γνώση –οποιαδήποτε γνώση– ως πνευματικό του δικαίωμα, οπότε όλοι όσοι θέλουν να πιουν από την πηγή της θα πρέπει να τον αποδεχθούν πληρώνοντάς τον ως μεσάζοντα, καθιστά εαυτόν εξουσία και τη μισαλλοδοξία των οπαδών του μονόδρομο.** Δεν ισχύει, λοιπόν, μόνον για τη θρησκεία αλλά και για την κοινωνική ή πολιτική ιδεολογία που διεκδικεί αντίστοιχου τύπου δικαιώματα. Και φυσικά τίποτα δεν θα εμποδίσει και κάποιον άλλον να μιμηθεί αυτήν την «επιτυχία», όπως πράγματι συνέβη αργότερα με την διαμόρφωση της ορθόδοξης εκδοχής του Ισλάμ, το οποίο όταν πρωτοεμφανίστηκε εθεωρείτο Χριστιανική αίρεση και ο Μωάμεθ Χριστιανός αιρεσιάρχης.

Η ομοιότητα τής συγκεκριμένης πανάρχαιας μυθικής αφήγησης με αυτό που παρουσιάστηκε αιώνες αργότερα ως πραγματική ιστοριογραφία του Ιησού, ασφαλώς δεν μπορεί να περάσει απαρατήρητη. Πράγματι, δεν πέρασε απαρατήρητη από τους Χριστιανούς συγγραφείς και απολογητές των πρώτων αιώνων μ.Χ. οι οποίοι προκειμένου να την υπερκεράσουν χρειάστηκε να εφεύρουν την άποψη περί «διαβολικής μίμησης» της ιστορίας του Ιησού εκ των προτέρων. Ότι δηλαδή ο διάβολος, γνωρίζοντας πως ο Ιησούς θα έρθει στη Γη, αντέγραψε τα μελλούμενα και

τωλοί θα ετιμωρούνιο με φωτιά, τα πονηρά πνεύματα πρότειναν πολλούς με το όνομα Υιός του Θεού, με την πεποίθηση πως θα μπορούσαν ***να εμφυσήσουν στους ανθρώπους την ιδέα πως όλα όσα λέγονταν για τον Χριστό ήταν απλά θαυμάσια παραμύθια, όπως αυτά που λέγουν οι ποιητές***».

Ως απάντηση ο εκλεκτικός φιλόσοφος και σατυρικός Κέλσος, περίπου την ίδια εποχή, γράφει: «*Είναι αυτά τα ξεχωριστά συμβάντα μοναδικά στους Χριστιανούς – κι αν είναι έτσι, πώς είναι μοναδικά;* ***Μήπως είναι οι δικοί μας μύθοι που εκείνοι τους πίστεψαν;*** *[...] Στην πραγματικότητα δεν υπάρχει τίποτα το ασυνήθιστο σε αυτό που πιστεύουν οι χριστιανοί, εκτός του ότι πιστεύουν πως* ***αυτοί έχουν την αποκλειστικότητα της γνώσης της αλήθειας για τον Θεό***».

Ο Κέλσος, εκτός των άλλων, ξεκάθαρα αναδεικνύει την προβληματική διάσταση των πνευματικών δικαιωμάτων και της «μοναδικότητας» της αφήγησης στα οποία αναφερθήκαμε προηγουμένως. Μια προβληματική που ουδόλως ήταν αποδεκτή από όλες τις Χριστιανικές τάσεις (που μεταγενέστερα μετατράπηκαν σε «αιρέσεις»), αλλά κυρίως από μία συγκεκριμένη τάση του Χριστιανισμού η οποία εξ αρχής οργανώθηκε ιεραρχικά ώστε να αποτελέσει μια εκκοσμικευμένη θρησκεία, θέτοντας παράλληλα σαν στόχο της να έρθει σε ώσμωση με την αυτοκρατορική εξουσία, όπως και έγινε.

Η θεμελιώδης καινοτομία αυτής της συγκεκριμένης Χριστιανικής τάσης ήταν ότι αντιμετώπισε την αλληγορική μυθική αφήγηση της αρχαιότητας ως Ιστορική αφήγηση πραγματικών γεγονότων, δημιουργώντας έτσι τον πρώτο Ιστορικό θεό. Δεν αναφερόμαστε εδώ στην ύπαρξη ή ανυπαρξία του Ιησού ως πραγματικού προσώπου, εκεί τα πράγματα είναι ασαφή και οι πληροφορίες και γνώσεις μας (τουλάχιστον οι δικές μας) δεν επαρκούν για κάποιο ασφαλές συμπέρασμα. Όμως, ο Εκκλησιαστικός Ιησούς (και όχι γενικά ο Ιησούς των πρώτων Χριστιανών), αποτελεί ιστορικό πρόσωπο, ασχέτως του αν υπήρξε στην πραγματικότητα ή όχι. Αυτό μπορεί να φαίνεται αντιφατικό, αλλά δεν είναι. Είναι ο πρώτος Ιστορικός θεός, με την έννοια ότι, αντί να **καθ-ιερώσει τον κόσμο από τον χρόνο που περνάει ασυναίσθητα, χωρίς να βιώνεται στο παρόν, εντάχθηκε ο ίδιος στον ιστορικό χρόνο**. Έτσι, από-νοηματοδοτήθηκε η ουσία του θνήσκοντος και ανασταινόμενου θεού. Άλλο πράγμα το να επιλέξει κάποιος να διακυβεύσει την ίδια του την ύπαρξη προσπαθώντας να αναγεννηθεί στο φως της αλήθειας μέσω κάποιου δρόμου της προτίμησής του, κι άλλο πράγμα το να καταλήξει

έλευση του Ιησού. Αντί δηλαδή να γίνει απλά η παραδοχή ότι **όλα αυτά προϋπήρχαν και μάλιστα σε πολύ πιο εκλεπτυσμένη μορφή και χωρίς να φιλοδοξούν να γίνουν συστατικό μέρος μιας θεοκρατίας**, όπως προκύπτει από την εξονυχιστική εργασία πολλών μελετητών, και επειδή δεν ζούμε σε εποχές παραλυτικής θρησκοληψίας, ώστε να πειθόμαστε από επιχειρήματα περί «διαβολικής μίμησης», γίνεται πλέον η χάρη στους «αδαείς παγανιστές», οι οποίοι κατά τα άλλα ήταν «λαμπροί φιλόσοφοι», να έχουν τουλάχιστον «προφητεύσει» την έλευση ενός Σωτήρα.

Είναι δυνατόν, όμως, να συνέβη τέτοιου μεγέθους Ιστορική διαστροφή και συγκάλυψη στις απαρχές του Χριστιανισμού; Ο χριστιανός Ιουστίνος ο μάρτυρας, ήδη τον 2ο αι. μ.Χ., έγραφε πως «όλα όσα λέχθηκαν σωστά από όλους τους διδασκάλους **είναι ιδιοκτησία των χριστιανών**». Στην ίδια γραμμή, ο επιλεγόμενος Άγιος Αυγουστίνος δηλώνει αργότερα κατά τον 4ο αι. μ.Χ.: «αν αυτοί που αποκαλούνται φιλόσοφοι και ιδίως οι Πλατωνικοί έχουν πει ο,τιδήποτε που είναι αλήθεια και σε αρμονία με την πίστη μας, πρέπει, όχι μόνο να μην τραβηχτούμε μακριά τους, αλλά να το διεκδικήσουμε ως δικό μας από αυτούς που το κατέχουν παράνομα». Ασφαλώς, λοιπόν, και συνέβη. Γνωρίζοντας τις σύγχρονες διαστροφές που επέβαλλαν διάφορες πολιτικές ιδεολογίες, για να εξυπηρετήσουν κρατικά ή υπερκρατικά γεωπολιτικά συμφέροντα, δεν μας φαίνεται καθόλου παράξενο. Η «λογική» τους είναι απλή: **Ο,τιδήποτε υπάρχει προσπαθούμε να το ελέγξουμε ενσωματώνοντάς το ως δικό μας. Ο,τιδήποτε δεν μπορούμε να ελέγξουμε, επειδή αντιστέκεται και δεν επιθυμεί να ελεγχθεί, το καταστρέφουμε καταδικάζοντάς το στη λήθη, σαν να μην υπήρξε ποτέ.**

Γνωρίζουμε άριστα την εφαρμογή αυτής της νοοτροπίας, για παράδειγμα, από την κομμουνιστική ιδεολογία, η οποία παρ' ότι υπήρξε πολέμια του Χριστιανισμού, με τη μορφή που επικράτησε παγκοσμίως (δεν μιλάμε για ένα πλήθος χριστιανικών «αιρέσεων», ιδιαίτερα αυτής των Γνωστικών, που κατεστάλησαν αγρίως μαζί με τους Εθνικούς **και οι οποίες δεν ενδιαφέρονταν να παίξουν το ρόλο μιας κρατικής θρησκείας)**, στην ουσία της, στον

η θρησκευτική ομοδοξία/ετεροδοξία και η όποιαν ανωτερότητα κάποιας θρησκείας ως όπλου καθυπόταξης των «άλλων». Το γενικότερο πνεύμα της εποχής δεν επέτρεπε κάτι τέτοιο, ούτε καν στους εξουσιαστές. Το αναφέρουμε επειδή σήμερα η μισαλλοδοξία τείνει να θεωρείται συνώνυμο και παρεπόμενο της ύπαρξης της θρησκείας. Δεν είναι καθόλου ευθύγραμμη και σωστή αυτή η συσχέτιση. Η θρησκευτική μισαλλοδοξία έγινε καθεστώς όταν η Εκκλησία, όντας βραχίονας και πυλώνας πλέον της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας, διεκδίκησε και πήρε **πνευματικά δικαιώματα** επί της αλήθειας. **Οποιοσδήποτε θεωρεί τη γνώση –οποιαδήποτε γνώση– ως πνευματικό του δικαίωμα, οπότε όλοι όσοι θέλουν να πιουν από την πηγή της θα πρέπει να τον αποδεχθούν πληρώνοντάς τον ως μεσάζοντα, καθιστά εαυτόν εξουσία και τη μισαλλοδοξία των οπαδών του μονόδρομο.** Δεν ισχύει, λοιπόν, μόνον για τη θρησκεία αλλά και για την κοινωνική ή πολιτική ιδεολογία που διεκδικεί αντίστοιχου τύπου δικαιώματα. Και φυσικά τίποτα δεν θα εμποδίσει και κάποιον άλλον να μιμηθεί αυτήν την «επιτυχία», όπως πράγματι συνέβη αργότερα με την διαμόρφωση της ορθόδοξης εκδοχής του Ισλάμ, το οποίο όταν πρωτοεμφανίστηκε εθεωρείτο Χριστιανική αίρεση και ο Μωάμεθ Χριστιανός αιρεσιάρχης.

Η ομοιότητα τής συγκεκριμένης πανάρχαιας μυθικής αφήγησης με αυτό που παρουσιάστηκε αιώνες αργότερα ως πραγματική ιστοριογραφία του Ιησού, ασφαλώς δεν μπορεί να περάσει απαρατήρητη. Πράγματι, δεν πέρασε απαρατήρητη από τους Χριστιανούς συγγραφείς και απολογητές των πρώτων αιώνων μ.Χ. οι οποίοι προκειμένου να την υπερκεράσουν χρειάστηκε να εφεύρουν την άποψη περί «διαβολικής μίμησης» της ιστορίας του Ιησού εκ των προτέρων. Ότι δηλαδή ο διάβολος, γνωρίζοντας πως ο Ιησούς θα έρθει στη Γη, αντέγραψε τα μελλούμενα και τα απέδωσε σε παρελθοντικό χρόνο στον Όσιρι ή στον Διόνυσο ή στον Μίθρα, ώστε να υποσκάψει προκαταβολικά την σημασία τους!

Ο Τερτυλλιανός, χριστιανός συγγραφέας του 2ου αιώνα μ.Χ., σφοδρός πολέμιος της Γνωστικής τάσης του Χριστιανισμού, η οποία ήταν πολύ κοντά στα Μυστήρια και δεν έβλεπε καθόλου αντιθετικά ή ανταγωνιστικά τους «παγανιστές», γράφει: «*Ο διάβολος, που η ασχολία του είναι να διαστρέφει την αλήθεια, μιμείται τις ακριβείς συνθήκες των Θείων Μυστηρίων. Βαπτίζει τους πιστούς του και υπόσχεται άφεση αμαρτιών από την Ιερή Πηγή και συνεπώς τους μυεί στη θρησκεία του Μίθρα. Γι' αυτό τελεί την προσφορά του άρτου και θεσπίζει το σύμβολο* ***γνώσης της αλήθειας για τον Θεό***».

Ο Κέλσος, εκτός των άλλων, ξεκάθαρα αναδεικνύει την προβληματική διάσταση των πνευματικών δικαιωμάτων και της «μοναδικότητας» της αφήγησης στα οποία αναφερθήκαμε προηγουμένως. Μια προβληματική που ουδόλως ήταν αποδεκτή από όλες τις Χριστιανικές τάσεις (που μεταγενέστερα μετατράπηκαν σε «αιρέσεις»), αλλά κυρίως από μία συγκεκριμένη τάση του Χριστιανισμού η οποία εξ αρχής οργανώθηκε ιεραρχικά ώστε να αποτελέσει μια εκκοσμικευμένη θρησκεία, θέτοντας παράλληλα σαν στόχο της να έρθει σε ώσμωση με την αυτοκρατορική εξουσία, όπως και έγινε.

Η θεμελιώδης καινοτομία αυτής της συγκεκριμένης Χριστιανικής τάσης ήταν ότι αντιμετώπισε την αλληγορική μυθική αφήγηση της αρχαιότητας ως Ιστορική αφήγηση πραγματικών γεγονότων, δημιουργώντας έτσι τον πρώτο Ιστορικό θεό. Δεν αναφερόμαστε εδώ στην ύπαρξη ή ανυπαρξία του Ιησού ως πραγματικού προσώπου, εκεί τα πράγματα είναι ασαφή και οι πληροφορίες και γνώσεις μας (τουλάχιστον οι δικές μας) δεν επαρκούν για κάποιο ασφαλές συμπέρασμα. Όμως, ο Εκκλησιαστικός Ιησούς (και όχι γενικά ο Ιησούς των πρώτων Χριστιανών), αποτελεί ιστορικό πρόσωπο, ασχέτως του αν υπήρξε στην πραγματικότητα ή όχι. Αυτό μπορεί να φαίνεται αντιφατικό, αλλά δεν είναι. Είναι ο πρώτος Ιστορικός θεός, με την έννοια ότι, αντί να **καθ-ιερώσει τον κόσμο από τον χρόνο που περνάει ασυναίσθητα, χωρίς να βιώνεται στο παρόν, εντάχθηκε ο ίδιος στον ιστορικό χρόνο**. Ετσι, από-νοηματοδοτήθηκε η ουσία του θνήσκοντος και ανασταινόμενου θεού. Άλλο πράγμα το να επιλέξει κάποιος να διακυβεύσει την ίδια του την ύπαρξη προσπαθώντας να αναγεννηθεί στο φως της αλήθειας μέσω κάποιου δρόμου της προτίμησής του, κι άλλο πράγμα το να καταλήξει να πιστεύει ότι, πράγματι, τα πτώματα θα σηκωθούν από τους τάφους ή άλλες «χολλυγουντιανού» τύπου «προφητείες». Το πρώτο απελευθερώνει. Το δεύτερο υποδουλώνει. Δεν χρειάζεται σοφία για να καταλάβουμε γιατί οι Ρωμαίοι αυτοκράτορες εκείνης της εποχής επένδυσαν στην δεύτερη εκδοχή, ζηλεύοντας σφοδρά τον έλεγχο που ασκούσαν οι Επίσκοποι στο ποίμνιό τους.

Στις μέρες μας κυκλοφορεί και μία άλλη «εξήγηση» των εν λόγω συντριπτικών ομοιοτήτων των αλληγοριών των Μυστηρίων με την ιστορία του Ιησού, και των οποίων την επιφάνεια μόλις που μπορούμε ν' αγγίξουμε στα πλαίσια ενός ολιγοσέλιδου άρθρου. Ότι δηλαδή οι αρχαίοι Έλληνες «γνώριζαν» και είχαν «προφητεύσει» την επερχόμενη να πειθόμαστε από επιχειρήματα περί «διαβολικής μίμησης», γίνεται πλέον η χάρη στους «αδαείς παγανιστές», οι οποίοι κατά τα άλλα ήταν «λαμπροί φιλόσοφοι», να έχουν τουλάχιστον «προφητεύσει» την έλευση ενός Σωτήρα.

Είναι δυνατόν, όμως, να συνέβη τέτοιου μεγέθους Ιστορική διαστροφή και συγκάλυψη στις απαρχές του Χριστιανισμού; Ο χριστιανός Ιουστίνος ο μάρτυρας, ήδη τον 2ο αι. μ.Χ., έγραφε πως «όλα όσα λέχθηκαν σωστά από όλους τους διδασκάλους **είναι ιδιοκτησία των χριστιανών**». Στην ίδια γραμμή, ο επιλεγόμενος Άγιος Αυγουστίνος δηλώνει αργότερα κατά τον 4ο αι. μ.Χ.: «αν αυτοί που αποκαλούνται φιλόσοφοι και ιδίως οι Πλατωνικοί έχουν πει ο,τιδήποτε που είναι αλήθεια και σε αρμονία με την πίστη μας, πρέπει, όχι μόνο να μην τραβηχτούμε μακριά τους, αλλά να το διεκδικήσουμε ως δικό μας από αυτούς που το κατέχουν παράνομα». Ασφαλώς, λοιπόν, και συνέβη. Γνωρίζοντας τις σύγχρονες διαστροφές που επέβαλλαν διάφορες πολιτικές ιδεολογίες, για να εξυπηρετήσουν κρατικά ή υπερκρατικά γεωπολιτικά συμφέροντα, δεν μας φαίνεται καθόλου παράξενο. Η «λογική» τους είναι απλή: **Ο,τιδήποτε υπάρχει προσπαθούμε να το ελέγξουμε ενσωματώνοντάς το ως δικό μας. Ο,τιδήποτε δεν μπορούμε να ελέγξουμε, επειδή αντιστέκεται και δεν επιθυμεί να ελεγχθεί, το καταστρέφουμε καταδικάζοντάς το στη λήθη, σαν να μην υπήρξε ποτέ**.

Γνωρίζουμε άριστα την εφαρμογή αυτής της νοοτροπίας, για παράδειγμα, από την κομμουνιστική ιδεολογία, η οποία παρ' ότι υπήρξε πολέμια του Χριστιανισμού, με τη μορφή που επικράτησε παγκοσμίως (δεν μιλάμε για ένα πλήθος χριστιανικών «αιρέσεων», ιδιαίτερα αυτής των Γνωστικών, που κατεστάλησαν αγρίως μαζί με τους Εθνικούς **και οι οποίες δεν ενδιαφέρονταν να παίξουν το ρόλο μιας κρατικής θρησκείας)**, στην ουσία της, στον πυρήνα της, διατήρησε την ίδια ακριβώς κοσμοθεώρηση. **Ο κομμουνισμός απέδειξε πως είναι δυνατόν να υπάρξει μονοθεϊστική κοσμική «θρησκεία» δίχως να έχει την ανάγκη ενός υπερβατικού Θεού.** Εγκολπώθηκε το βασικό συστατικό της Χριστιανικής Εκκλησίας, με τη μορφή που αυτή επικράτησε: υιοθέτησε την ιστορικότητα ως το μόνο πεδίο δράσης και ύπαρξης κάθε ανθρώπου, με αποτέλεσμα να τον αποκόψει από ό,τι τον περιβάλλει, απογυμνώνοντας τελικά τον κόσμο από την φυσική του ενότητα και ιερότητα.

Η σημερινή εποχή μοιάζει σε πολλά σημεία με την επο-

συνέχεια στη σελ. 14

συνέχεια από τη σελ. 15

χή των πρώτων αιώνων μ.Χ., όταν ανδρωνόταν ο Χριστιανισμός. **Όποιος θέλει να κατανοήσει επί της ουσίας το σήμερα θα πρέπει να μελετήσει προσεκτικά εκείνη την ιστορική περίοδο από πολλές και διαφορετικές πλευρές.** Όπως τότε ένας πολιτισμός πέθαινε βιαίως μέσα στη φωτιά και τη χλεύη των επίδοξων κοσμοκρατόρων και ένας «νέος» διαμορφωνόταν, έτσι συμβαίνει και σήμερα, σε μια διαδικασία που και πάλι μπορεί να κρατήσει λίγους αιώνες, έως ότου σταθεροποιηθεί. Δεν είναι, ωστόσο, αντικείμενο αυτού του άρθρου μια τέτοια ανάλυση.

Η σημασία της μυθολογικής αφήγησης

Ας επικεντρωθούμε, λοιπόν, σ' αυτό καθ' εαυτό το νόημα του μύθου. Διόνυσος ή Ιησούς, το ζήτημα τελικά είναι πως υφίσταται μια διδασκαλία, ορισμένα στοιχεία της οποίας στην πραγματικότητα χάνονται στην προϊστορία και έχουν εκφραστεί σε διαφορετικούς χρόνους από διαφορετικούς ιδιαίτερους ανθρώπους κάθε λαού, με τον δικό τους ιδιαίτερο τρόπο. Η διδασκαλία ασχολείται με ζητήματα ουσίας. Τα υπόλοιπα εξυπηρετούν στο να βγάζουν τα ποικιλώνυμα ιερατεία το υπερπολύτιμο «μεροκάματό» τους. Έχει σημασία να κάνουμε αυτή τη διάκριση. Οι άνθρωποι έχουμε αποδείξει και συνεχίζουμε σταθερά να αποδεικνύουμε ότι μπορούμε να πιάνουμε χρυσάφι και να το μετατρέπουμε σε κάρβουνο και στάχτη –κι αυτό το διαχρονικό ανθρώπινο «πάθος» προβλέπεται από την ίδια τη διδασκαλία. **Εάν κάποιος θέλει να απονεκρώσει την οποιαδήποτε ιδέα ή και πρακτική, αρκεί απλώς να παραδώσει την διαχείρισή της σε έναν αχρείο.** Οι άνθρωποι τότε δεν θα βλέπουν το φως της ιδέας αλλά τον ζόφο και το σκότος που αποπνέει ο αχρείος. Ιδιαίτερα στις μέρες μας αυτή η τακτική γνωρίζει μέρες δόξας. Πολλές επί μέρους αλήθειες «καίγονται», έστω προσωρινά, επειδή μπαίνουν στα στόματα αχρείων. Επί πλέον, η αλήθεια είναι κάτι το εύθραυστο. Αρκεί μια ελάχιστη «προσαρμογή», μια αδιόρατη παρανόηση, ακόμη και καλών προθέσεων και μπορεί να μετατραπεί στο μεγαλύτερο ψέμα, κάτι που επίσης προβλέπεται από τη διδασκαλία.

Το πρώτο εύλογο ερώτημα που προκύπτει είναι γιατί οι αρχαίοι δεν επέλεγαν να μιλήσουν καθαρά και με σαφήνεια, αλλά προτιμούσαν τους ζωηρούς συμβολισμούς των μύθων και της ποίησης.

Είναι γεγονός ότι «στα μάτια του αδαούς ο σοφός φαίνεται σαν ηλίθιος» και η δουλειά ενός αδιάφορου συχνά είναι να δυσφημεί και να χλευάζει αυτά που νομίζει πως κατανοεί, αποτρέποντας δυνητικά και οποιονδήποτε άλλον ν' ασχοληθεί μαζί τους. Καλύτερα, λοιπόν, οι γρίφοι των μύθων να τον κρατούν μακρυά, τόσο για δικό του όφελος όσο και των υπόλοιπων.

Από την άλλη, αυτός που ενδιαφέρεται πραγματικά, θα πρέπει να αποδείξει πρωτίστως στον εαυτό του το ενδιαφέρον του με τον προσωπικό κόπο που θα καταβάλλει. Αυτό είναι ασφαλώς δίκαιο. Εάν ενδιαφέρεσαι για τα ύψιστα αγαθά –και τέτοια είναι η αλήθεια, η ελευθερία, η δικαιοσύνη, η αγάπη, η αξιοπρέπεια– τότε θα πρέπει να συνηθίσεις στην ιδέα ότι **τα ύψιστα αγαθά μοιραία έχουν και το ύψιστο κόστος**. Αυτό δεν είναι ανθρώπινος, αλλά φυσικός νόμος. Και δεν χρειάζεται να εμπλακεί κάποιος με τη φιλοσοφία, για να το καταλάβει. Ο καθένας το γνωρίζει μέσα από τη ζωή του.

Ακόμη πιο σημαντικό από τα παραπάνω είναι το γεγονός πως υπάρχουν αλήθειες που συλλαμβάνονται από το νου και αλήθειες που συλλαμβάνονται από το συναίσθημα. Τόσο ο νους, όσο και το συναίσθημα, αλλά και το σώμα αποτελούν διαφορετικές πηγές γνώσης. Στην πραγματικότητα, η αλήθεια απαιτεί την συνδυασμένη και συντονισμένη προσοχή του νου, του συναισθήματος και του σώματος, όλου δηλαδή του «είναι» τού ανθρώπου. Υπάρχει, όμως, μια βασική διαφορά αυτού που μπορεί να γίνει γνωστό νοητικά απ' αυτό που κατανοείται συναισθηματικά. Το πρώτο μπορεί να μετατραπεί σε λέξεις και να επικοινωνηθεί με ακρίβεια, αναλόγως, βέβαια, και του επιπέδου γνώσεως τής γλώσσας. Το συναίσθημα δεν επικοινωνείται με αντίστοιχη ακρίβεια μέσω των λέξεων, παρά μόνον, ίσως, αφαιρετικά. Αυτό που κατανοείται από την συντονισμένη δράση νου, συναισθήματος και σώματος **εν ησυχία**

αντιλαμβάνονται τον κόσμο με βάση τον συνηθισμένο καθημερινό «εαυτό» –ο οποίος σχηματικά αντιστοιχίζεται στο «κατώτερο Εγώ»– με νεκρούς, οι οποίοι είναι «νεκροί» επειδή δεν «βλέπουν», δεν «ακούν», δεν «αισθάνονται». Αυτό που δεν βλέπουν και δεν ακούν είναι το «ανώτερο Εγώ» ή αλλιώς ο «πραγματικός τους Εαυτός». Ένας «Εαυτός», με τον οποίο –μολονότι είναι πλήρως ανεπτυγμένος μέσα τους, στην καθημερινότητα– για κάποιον άγνωστο λόγο της εξέλιξης, δεν έχουν καμμιά επαφή. Τα φευγαλέα αγγίγματά του πολύ γρήγορα φροντίζουν να τα ξεχνούν, ίσως θεωρώντας τα ένα παράξενα «περισσότερο αληθινό» όνειρο. **Οι «νεκροί» ζουν μέσα στη φαντασίωση γι' αυτό και η ζωή τους μοιάζει με όνειρο. «Κοιμούνται» όντας στον τυπικό ξύπνιο τους. Κανένας δεν εξαιρείται από αυτόν τον κανόνα. Πλούσιοι και φτωχοί, σπουδαγμένοι και αγράμματοι, μαχητές και δειλοί, νομιμόφρονες κι εγκληματίες.**

Όντας στην κατάσταση αυτού του «ύπνου», ο άνθρωπος εξαπατά τον εαυτό του πως διαθέτει χαρακτηριστικά τα οποία στην πραγματικότητα δεν διαθέτει. Μπορεί να πιστεύει πως είναι ελεύθερος ενώ η πραγματικότητα τού δείχνει πως είναι έρμαιο τόσο των εσωτερικών του σκέψεων και συναισθημάτων, που συνήθως παράγονται και ανακυκλώνονται τυχαία, όσο και των ερεθισμάτων του εξωτερικού κόσμου, απέναντι στα οποία διαμορφώνει αντανακλαστικές συμπεριφορές σύμφωνα με την οικογενειακή, κοινωνική και πολιτισμική διαμόρφωση της προσωπικότητάς του. Πιστεύει πως έχει δική του βούληση ενώ δεν γνωρίζει καν από πού προέρχονται οι συμπεριφορές και οι πράξεις του. Δεν γνωρίζει και δεν θέλει να ξέρει, βολεύεται σε ότι έτυχε να έχει μάθει και σε ότι φαίνεται να παράγει κάποια ευχαρίστηση. Το «κατώτερο Εγώ» δεν θέλει να ξέρει για το «ανώτερο Εγώ», ενοχλείται, το θεωρεί κάτι το αποδιοπομπαίο, γιατί το εμποδίζει από το να απολαμβάνει τις φαντασιώσεις του, την ψευτοελευθερία του, την ανευθυνότητά του.

Το αρχαίο «γνώθι σ' αυτόν» ξεκινούσε από εκεί: Το να δει δηλαδή ο άνθρωπος ότι στην συνηθισμένη του κατάσταση δεν ξέρει ούτε τι κάνει, ούτε έχει δική του αυτόνομη βούληση και κατά συνέπεια δεν μπορεί να είναι ελεύθερος. Είναι ένα κατακερματισμένο εσωτερικά ον που δεν μπορεί παρά να άγεται και να φέρεται από τυχαίες εσωτερικές και εξωτερικές επιδράσεις. Αυτή είναι η πραγ-

αιώνες, έως ότου σταθεροποιηθεί. Δεν είναι, ωστόσο, αντικείμενο αυτού του άρθρου μια τέτοια ανάλυση.

Η σημασία της μυθολογικής αφήγησης

Ας επικεντρωθούμε, λοιπόν, σ' αυτό καθ' εαυτό το νόημα του μύθου. Διόνυσος ή Ιησούς, το ζήτημα τελικά είναι πως υφίσταται μια διδασκαλία, ορισμένα στοιχεία της οποίας στην πραγματικότητα χάνονται στην προϊστορία και έχουν εκφραστεί σε διαφορετικούς χρόνους από διαφορετικούς ιδιαίτερους ανθρώπους κάθε λαού, με τον δικό τους ιδιαίτερο τρόπο. Η διδασκαλία ασχολείται με ζητήματα ουσίας. Τα υπόλοιπα εξυπηρετούν στο να βγάζουν τα ποικιλώνυμα ιερατεία το υπερπολύτιμο «μεροκάματό» τους. Έχει σημασία να κάνουμε αυτή τη διάκριση. Οι άνθρωποι έχουμε αποδείξει και συνεχίζουμε σταθερά να αποδεικνύουμε ότι μπορούμε να πιάνουμε χρυσάφι και να το μετατρέπουμε σε κάρβουνο και στάχτη –κι αυτό το διαχρονικό ανθρώπινο «πάθος» προβλέπεται από την ίδια τη διδασκαλία. **Εάν κάποιος θέλει να απονεκρώσει την οποιαδήποτε ιδέα ή και πρακτική, αρκεί απλώς να παραδώσει την διαχείρισή της σε έναν αχρείο**. Οι άνθρωποι τότε δεν θα βλέπουν το φως της ιδέας αλλά τον ζόφο και το σκότος που αποπνέει ο αχρείος. Ιδιαίτερα στις μέρες μας αυτή η τακτική γνωρίζει μέρες δόξας. Πολλές επί μέρους αλήθειες «καίγονται», έστω προσωρινά, επειδή μπαίνουν στα στόματα αχρείων. Επί πλέον, η αλήθεια

είναι να δυσφημεί και να χλευάζει αυτά που νομίζει πως κατανοεί, αποτρέποντας δυνητικά και οποιονδήποτε άλλον ν' ασχοληθεί μαζί τους. Καλύτερα, λοιπόν, οι γρίφοι των μύθων να τον κρατούν μακρυά, τόσο για δικό του όφελος όσο και των υπόλοιπων.

Από την άλλη, αυτός που ενδιαφέρεται πραγματικά, θα πρέπει να αποδείξει πρωτίστως στον εαυτό του το ενδιαφέρον του με τον προσωπικό κόπο που θα καταβάλλει. Αυτό είναι ασφαλώς δίκαιο. Εάν ενδιαφέρεσαι για τα ύψιστα αγαθά –και τέτοια είναι η αλήθεια, η ελευθερία, η δικαιοσύνη, η αγάπη, η αξιοπρέπεια– τότε θα πρέπει να συνηθίσεις στην ιδέα ότι **τα ύψιστα αγαθά μοιραία έχουν και το ύψιστο κόστος**. Αυτό δεν είναι ανθρώπινος, αλλά φυσικός νόμος. Και δεν χρειάζεται να εμπλακεί κάποιος με τη φιλοσοφία, για να το καταλάβει. Ο καθένας το γνωρίζει μέσα από τη ζωή του.

Ακόμη πιο σημαντικό από τα παραπάνω είναι το γεγονός πως υπάρχουν αλήθειες που συλλαμβάνονται από το νου και αλήθειες που συλλαμβάνονται από το συναίσθημα. Τόσο ο νους, όσο και το συναίσθημα, αλλά και το σώμα αποτελούν διαφορετικές πηγές γνώσης. Στην πραγματικότητα, η αλήθεια απαιτεί την συνδυασμένη και συντονισμένη προσοχή του νου, του συναισθήματος και του σώματος, όλου δηλαδή του «είναι» τού ανθρώπου. Υπάρχει, όμως, μια βασική διαφορά αυτού που μπορεί να γίνει γνωστό νοητικά απ' αυτό που κατανοείται συναισθηματικά. Το πρώτο μπορεί να μετατραπεί σε λέξεις και να επικοινωνηθεί με ακρίβεια, αναλόγως, βέβαια, και του επιπέδου γνώσεως τής γλώσσας. Το συναίσθημα δεν επικοινωνείται με αντίστοιχη ακρίβεια μέσω των λέξεων, παρά μόνον, ίσως, αφαιρετικά. Αυτό που κατανοείται από την συντονισμένη δράση νου, συναισθήματος και σώματος **εν ησυχία** δεν επικοινωνείται καν με λέξεις. Δεν έχουν επινοηθεί ακόμα τέτοιες λέξεις. Είναι κτήμα του καθενός ξεχωριστά. Οπότε, υπάρχει ένα πρόβλημα μετάδοσης και, εάν επιχειρηθεί να χρησιμοποιηθεί το κλασσικό κανάλι του καθημερινού λόγου, το πιθανότερο είναι πως θα παραχθούν ανυπόφορες στρεβλώσεις, συχνά με αντίθετο αποτέλεσμα από το επιδιωκόμενο. Γι' αυτό ο μύθος παρακινεί συναισθηματικά γιατί το συναίσθημα είναι προϋπόθεση κάθε δράσης. Αν «ξεγελαστείς» και πάρεις το δρόμο δίχως επιστροφή, αργά ή γρήγορα «βλέπεις» και τα υπόλοιπα.

Το βασίλειο των «νεκρών»

Η ευαισθησία είναι η αρχή κάθε γνώσης

ξεχνούν, ίσως θεωρώντας τα ένα παράξενα «περισσότερο αληθινό» όνειρο. **Οι «νεκροί» ζουν μέσα στη φαντασίωση γι' αυτό και η ζωή τους μοιάζει με όνειρο. «Κοιμούνται» όντας στον τυπικό ξύπνιο τους. Κανένας δεν εξαιρείται από αυτόν τον κανόνα. Πλούσιοι και φτωχοί, σπουδαγμένοι και αγράμματοι, μαχητές και δειλοί, νομιμόφρονες κι εγκληματίες.**

Όντας στην κατάσταση αυτού του «ύπνου», ο άνθρωπος εξαπατά τον εαυτό του πως διαθέτει χαρακτηριστικά τα οποία στην πραγματικότητα δεν διαθέτει. Μπορεί να πιστεύει πως είναι ελεύθερος ενώ η πραγματικότητα τού δείχνει πως είναι έρμαιο τόσο των εσωτερικών του σκέψεων και συναισθημάτων, που συνήθως παράγονται και ανακυκλώνονται τυχαία, όσο και των ερεθισμάτων του εξωτερικού κόσμου, απέναντι στα οποία διαμορφώνει αντανακλαστικές συμπεριφορές σύμφωνα με την οικογενειακή, κοινωνική και πολιτισμική διαμόρφωση της προσωπικότητάς του. Πιστεύει πως έχει δική του βούληση ενώ δεν γνωρίζει καν από πού προέρχονται οι συμπεριφορές και οι πράξεις του. Δεν γνωρίζει και δεν θέλει να ξέρει, βολεύεται σε ότι έτυχε να έχει μάθει και σε ότι φαίνεται να παράγει κάποια ευχαρίστηση. Το «κατώτερο Εγώ» δεν θέλει να ξέρει για το «ανώτερο Εγώ», ενοχλείται, το θεωρεί κάτι το αποδιοπομπαίο, γιατί το εμποδίζει από το να απολαμβάνει τις φαντασιώσεις του, την ψευτοελευθερία του, την ανευθυνότητά του.

Το αρχαίο «γνώθι σ' αυτόν» ξεκινούσε από εκεί: Το να δει δηλαδή ο άνθρωπος ότι στην συνηθισμένη του κατάσταση δεν ξέρει ούτε τι κάνει, ούτε έχει δική του αυτόνομη βούληση και κατά συνέπεια δεν μπορεί να είναι ελεύθερος. Είναι ένα κατακερματισμένο εσωτερικά ον που δεν μπορεί παρά να άγεται και να φέρεται από τυχαίες εσωτερικές και εξωτερικές επιδράσεις. Αυτή είναι η πραγματική διάσταση του «ύπνου». Το να πιστεύεις ότι είσαι κάτι άλλο από αυτό που πραγματικά είσαι, ότι κάνεις κάτι άλλο από αυτό που πραγματικά κάνεις και ότι εκεί «έξω» συμβαίνει κάτι άλλο από αυτό που πραγματικά συμβαίνει. Και όλο αυτό το συνονθύλευμα θεωρεί πως μπορεί να συνεννοηθεί, επί της ουσίας, με ένα άλλο συνονθύλευμα απέναντί του. Είναι γελοίο. Πόσο μάλλον να «δει» πράγματα που θα απαιτούσαν περισσότερη ευαισθησία, περισσότερη ενέργεια, περισσότερη αφοσίωση. Να «δει» το θαύμα, το μεγαλείο που βρίσκεται κάθε στιγμή μπροστά στα μάτια του, ακριβώς δίπλα του.

Ασφαλώς, κάποιος που θα είχε τη γνώση, τη θέληση και την ικανότητα να βγάλει τους ανθρώπους από αυτόν τον καθημερινό λήθαργο στον οποίον τους καταδίκασε η ίδια τους η –χαρισματική και πολυμήχανη κατά τα άλλα– φύση, μπορεί έγκυρα να ειπωθεί πως «ανασταίνει νεκρούς». Τους «ανασταίνει» για δύο λόγους. Πρώτον γιατί είναι δύσκολο και πρέπει ο άνθρωπος να το επιθυμήσει ο

να αποδεικνύουμε ότι μπορούμε να πιάνουμε χρυσάφι και να το μετατρέπουμε σε κάρβουνο και στάχτη –κι αυτό το διαχρονικό ανθρώπινο «πάθος» προβλέπεται από την ίδια τη διδασκαλία. **Εάν κάποιος θέλει να απονεκρώσει την οποιαδήποτε ιδέα ή και πρακτική, αρκεί απλώς να παραδώσει την διαχείριση της σε έναν αχρείο**. Οι άνθρωποι τότε δεν θα βλέπουν το φως της ιδέας αλλά τον ζόφο και το σκότος που αποπνέει ο αχρείος. Ιδιαίτερα στις μέρες μας αυτή η τακτική γνωρίζει μέρες δόξας. Πολλές επί μέρους αλήθειες «καίγονται», έστω προσωρινά, επειδή μπαίνουν στα στόματα αχρείων. Επί πλέον, η αλήθεια

Ακόμη πιο σημαντικό από τα παραπάνω είναι το γεγονός πως υπάρχουν αλήθειες που συλλαμβάνονται από το νου και αλήθειες που συλλαμβάνονται από το συναίσθημα. Τόσο ο νους, όσο και το συναίσθημα, αλλά και το σώμα αποτελούν διαφορετικές πηγές γνώσης. Στην πραγματικότητα, η αλήθεια απαιτεί την συνδυασμένη και συντονισμένη προσοχή του νου, του συναισθήματος και του σώματος, όλου δηλαδή του «είναι» τού ανθρώπου. Υπάρχει, όμως, μια βασική διαφορά αυτού που μπορεί να γίνει γνωστό νοητικά απ' αυτό που κατανοείται συναισθηματικά. Το πρώτο μπορεί να μετατραπεί σε λέξεις και να επικοινωνηθεί με ακρίβεια, αναλόγως, βέβαια, και του επιπέδου γνώσεως τής γλώσσας. Το συναίσθημα δεν επικοινωνείται με αντίστοιχη ακρίβεια μέσω των λέξεων, παρά μόνον, ίσως, αφαιρετικά. Αυτό που κατανοείται από την συντονισμένη δράση νου, συναισθήματος και σώματος **εν ησυχία** δεν επικοινωνείται καν με λέξεις. Δεν έχουν επινοηθεί ακόμα τέτοιες λέξεις. Είναι κτήμα του καθενός ξεχωριστά. Οπότε, υπάρχει ένα πρόβλημα μετάδοσης και, εάν επιχειρηθεί να χρησιμοποιηθεί το κλασσικό κανάλι του καθημερινού λόγου, το πιθανότερο είναι πως θα παραχθούν ανυπόφορες στρεβλώσεις, συχνά με αντίθετο αποτέλεσμα από το επιδιωκόμενο. Γι' αυτό ο μύθος παρακινεί συναισθηματικά γιατί το συναίσθημα είναι προϋπόθεση κάθε δράσης. Αν «ξεγελαστείς» και πάρεις το δρόμο δίχως επιστροφή, αργά ή γρήγορα «βλέπεις» και τα υπόλοιπα.

Το βασίλειο των «νεκρών»

Η ευαισθησία είναι η αρχή κάθε γνώσης
Μάνος Ελευθερίου

Από την οπτική γωνία της διδασκαλίας, δηλαδή από την οπτική γωνία του –σχηματικά λεγόμενου– «ανώτερου Εγώ» που βρίσκεται μέσα σε κάθε άνθρωπο, εάν έχουμε την περιέργεια να δούμε με τί μοιάζει ο κόσμος των νεκρών, τότε δεν έχουμε παρά να ρίξουμε μια ματιά γύρω μας –και μέσα μας.

Πρόκειται για έναν πολύ ισχυρό συμβολισμό. Οι αρχαίοι ταύτισαν το σύνολο των ανθρώπων που κογενειακή, κοινωνική και πολιτισμική διαμόρφωση της προσωπικότητάς του. Πιστεύει πως έχει δική του βούληση ενώ δεν γνωρίζει καν από που προέρχονται οι συμπεριφορές και οι πράξεις του. Δεν γνωρίζει και δεν θέλει να ξέρει, βολεύεται σε ότι έτυχε να έχει μάθει και σε ότι φαίνεται να παράγει κάποια ευχαρίστηση. Το «κατώτερο Εγώ» δεν θέλει να ξέρει για το «ανώτερο Εγώ», ενοχλείται, το θεωρεί κάτι το αποδιοπομπαίο, γιατί το εμποδίζει από το να απολαμβάνει τις φαντασιώσεις του, την ψευτοελευθερία του, την ανευθυνότητά του.

Το αρχαίο «γνώθι σ' αυτόν» ξεκινούσε από εκεί: Το να δει δηλαδή ο άνθρωπος ότι στην συνηθισμένη του κατάσταση δεν ξέρει ούτε τι κάνει, ούτε έχει δική του αυτόνομη βούληση και κατά συνέπεια δεν μπορεί να είναι ελεύθερος. Είναι ένα κατακερματισμένο εσωτερικά ον που δεν μπορεί παρά να άγεται και να φέρεται από τυχαίες εσωτερικές και εξωτερικές επιδράσεις. Αυτή είναι η πραγματική διάσταση του «ύπνου». Το να πιστεύεις ότι είσαι κάτι άλλο από αυτό που πραγματικά είσαι, ότι κάνεις κάτι άλλο από αυτό που πραγματικά κάνεις και ότι εκεί «έξω» συμβαίνει κάτι άλλο από αυτό που πραγματικά συμβαίνει. Και όλο αυτό το συνονθύλευμα θεωρεί πως μπορεί να συνεννοηθεί, επί της ουσίας, με ένα άλλο συνονθύλευμα απέναντί του. Είναι γελοίο. Πόσο μάλλον να «δει» πράγματα που θα απαιτούσαν περισσότερη ευαισθησία, περισσότερη ενέργεια, περισσότερη αφοσίωση. Να «δει» το θαύμα, το μεγαλείο που βρίσκεται κάθε στιγμή μπροστά στα μάτια του, ακριβώς δίπλα του.

Ασφαλώς, κάποιος που θα είχε τη γνώση, τη θέληση και την ικανότητα να βγάλει τους ανθρώπους από αυτόν τον καθημερινό λήθαργο στον οποίον τους καταδίκασε η ίδια τους η –χαρισματική και πολυμήχανη κατά τα άλλα– φύση, μπορεί έγκυρα να ειπωθεί πως «ανασταίνει νεκρούς». Τους «ανασταίνει» για δύο λόγους. Πρώτον γιατί είναι δύσκολο και πρέπει ο άνθρωπος να το επιθυμήσει ο ίδιος. Και συνήθως δεν το επιθυμεί παρά μόνον εάν έχει απελπιστεί από ο,τιδήποτε άλλο. Δεύτερον γιατί η επαφή του με τον «πραγματικό Εαυτό» τον αλλάζει δραστικά και για πάντα. **Δεν μπορεί να είναι ξανά ο ίδιος**.

Υπάρχει ένας περισσότερο σύγχρονος όρος για τον «ύπνο»: το «Matrix». Οι αρχαίοι είχαν αντιληφθεί σε όλη του τη διάσταση πως η πραγματικότητα είναι ένα Matrix. Οι παραγωγοί της ομώνυμης ταινίας έδρασαν όπως οι αρχαίοι μυθοπλάστες: περιτύλιξαν μέρη της διδασκαλίας γύρω από μια φανταστική περιπέτεια. Απλώς, στην αρχαιότητα, δεν δημιουργούσαν κινηματογραφικές ταινίες,

αλλά εφάρμοζαν την διδασκαλία δια του παραδείγματος, επιτρέποντας στους μαθητές τους να σπάσουν τα μούτρα τους απέναντι στον εαυτό τους. Όσοι την έχουν παρακολουθήσει, θα θυμούνται πως από το Matrix δεν μπορείς να βγεις μόνος σου. Κάποιος άλλος, που για κάποιο λόγο βρέθηκε έξω από αυτό, θα πρέπει να σε βγάλει και να σου δείξει τον πραγματικό κόσμο, εάν βέβαια το θέλεις.

Εάν σου αρέσει ο «Μεγάλος Ύπνος» και δεν επιθυμείς μπελάδες, σεβαστό˙ παίρνεις το «μπλε χάπι» και τα ξεχνάς όλα, συνεχίζοντας να πιστεύεις ο,τιδήποτε σου αρέσει. Έτσι κι αλλιώς δεν έχει σημασία το τί πιστεύεις και οι μπελάδες θα σε βρουν και στον ύπνο: το Σύμπαν και ο πλανήτης αυτός θα συνεχίσουν να κάνουν τη δουλειά τους μ' εσένα. Εάν ξεγελαστείς και πάρεις το «κόκκινο χάπι», διασώζεσαι από τη φαντασίωση, αλλά ξεκινούν διαφορετικού είδους μπελάδες. Ξεκινούν, επειδή διαπιστώνεις πως στον δρόμο αυτόν τα πάντα είναι εναντίον σου και πως πρέπει να αντισταθείς στα πάντα προσέχοντας τα πάντα. Ξεκινούν, γιατί διαπιστώνεις πως η αλήθεια είναι φουρτουνιασμένη θάλασσα και όχι απάνεμο λιμάνι. Δεν είναι βολική και δεν θα σε λυπηθεί επειδή την θέλησες. Το «κατώτερο Εγώ» πρέπει να «σταυρωθεί», **εθελούσια**.

Και στην αρχαιότητα το «κατώτερο Εγώ» συμβολιζόταν από τον γάιδαρο (όνο) που ο καβαλάρης του (το «ανώτερο Εγώ») το έχει «δαμάσει» για να αποδεχτεί το τέλος του.

Όλα αυτά όμως είναι το τίμημα που καταβάλλει ο άνθρωπος για να γνωρίσει τον εαυτό του και τον κόσμο, έναν κόσμο πολύ παράξενο στ' αλήθεια. Στην πραγματικότητα υποχρεώνεται να το κάνει ούτως ή άλλως, «σταυρώνεται» διαρκώς, όχι εθελούσια όμως, ανεξάρτητα με ποιον δρόμο θα διαλέξει ή θα διαλέξουν άλλοι γι' αυτόν. Κοιτάζοντας έξω τον κόσμο μαθαίνει κάτι για τον εαυτό του. Κοιτάζοντας μέσα στον εαυτό του μαθαίνει κάτι για τον κόσμο. Κάποτε, ίσως, μετά από αρκετές ταλαιπωρίες, αντιλαμβάνεται πως δεν υπάρχει διαφορά ανάμεσα στο «μέσα» και στο «έξω». Η εσωτερική σύγκρουση θα μεταφερθεί και έξω και το αντίστροφο. Ο άνθρωπος δεν μπορεί να ξεφύγει από τη σύγκρουση εάν δεν αγκαλιάσει όλον τον εαυτό του. Δεν μπορεί ν' αφήσει τίποτα απ' έξω, επειδή δεν του αρέσει, χωρίς αυτό να τον βασανίζει. Και μετά διαπιστώνει πως για να αγκαλιάσει τον εαυτό του είναι υποχρεωμένος ν' αγκαλιάσει όλον το κόσμο, μαζί με την ομορφιά και όλη του τη φρίκη, μαζί με όλα αυτά που θα μπορούσε κάποιος να τα «προφητεύσει» ήδη από τότε. Και μοιραία οδήγησαν τελικά στην υιοθέτηση ενός εξίσου «θρησκόληπτου» επιστημονικού ορθολογισμού, ως αντίπαλου δέους στην πνευματική εξαθλίωση στην οποία οδηγήθηκε η ανθρωπότητα, που ουδεμία σχέση έχει με αυτό που ήταν αντιληπτό στην αρχαιότητα ως Ορθός Λόγος και δεν εμπεριείχε δυϊσμούς. Τα εγκλήματα της νέας αυτής «θρησκείας» μπορούμε επίσης να τα «προφητεύσουμε» από τώρα. Από τη Σκύλλα στη Χάρυβδη και πίσω, ενώ φυσιολογικά δεν υπάρχει λόγος για κάτι τέτοιο. Υπό το φως όμως και των νέων επιστημονικών δεδομένων, φαίνεται πως αυτή η σύγκρουση –η οποία κανονικά δεν θα έπρεπε καν να υφίσταται– μπορεί στις μέρες μας να πάρει τέλος. Και το χρειαζόμαστε, επειδή γίνεται ολοένα και πιο δύσκολο το να ζούμε σ' έναν κόσμο δίχως ιερό και όσιο, προσπαθώντας να αποτινάζουμε διαρκώς από πάνω μας μύριες στρεβλώσεις που επιβλήθηκαν από την εξουσία, πολιτική και θρησκευτική.

Η αποσπασματικότητα με την οποία βιώνουμε τον κόσμο, μεταμόρφωσε την πολιτική στον αποκλειστικό φορέα της «πραγματικότητας». Ρεαλιστής ή πραγματιστής είναι όποιος αποδέχεται ως αποκλειστική πηγή γνώσης την ενασχόληση με τα «γήινα», δηλαδή με τις υλιστικές αποδοχές, απολαβές και απολαύσεις, οι οποίες ικανοποιούν πρόσκαιρες επιθυμίες. Την ίδια ώρα που η πολιτική ευαγγελίστηκε ότι κατέχει την απόλυτη αλήθεια ή πραγματικότητα, την ίδια ώρα ώθησε στη μέγιστη αυταπάτη.

Κάθε ύπαρξη που βιώνει την ιερότητα του κόσμου, απελευθερωμένη από τον φόβο του θανάτου, μπορεί να επικοινωνεί με την Ενότητα. Με αυτό τον τρόπο μεταμορφώνεται και ανασταίνεται, επειδή αρχίζει να βλέπει τη σύνδεσή της με τον κόσμο. Η ψυχή δεν είναι ατομική υπόθεση. Κάθε τι που υπάρχει είναι κομμάτι μίας ενιαίτέλος –κι αυτό είναι μόνο ένα συνηθισμένο παράδειγμα. Αντίστοιχα, προτιμάμε να βλέπουμε τη ζωή να κακοφορμίζει, αρκεί ο θάνατος να πάει όσο γίνεται πιο μακρυά. Ο θεός που πεθαίνει κι ανασταίνεται μάς θυμίζει ότι εμείς είμαστε αυτοί που πεθαίνουμε και ανασταινόμαστε –όχι αβασάνιστα και όχι χωρίς πόνο–, μεταμορφωμένοι σε κάτι νέο, που καταφάσκει στη ζωή, ακριβώς επειδή αποδέχεται τον θάνατο. Τα πάντα γύρω μας πεθαίνουν, για να ξαναγεννηθούν. Κάθε τι στη φύση έχει τον χειμώνα και την άνοιξή του. Χρειάζεται να μάθουμε να πεθαίνουμε, για να μπορούμε να εξυμνούμε τη ζωή κάθε στιγμή.

μπελάδες, σεβαστό παίρνεις το «μπλε χάπι» και τα ξεχνάς όλα, συνεχίζοντας να πιστεύεις ο,τιδήποτε σου αρέσει. Έτσι κι αλλιώς δεν έχει σημασία το τί πιστεύεις και οι μπελάδες θα σε βρουν και στον ύπνο: το Σύμπαν και ο πλανήτης αυτός θα συνεχίσουν να κάνουν τη δουλειά τους μ' εσένα. Εάν ξεγελαστείς και πάρεις το «κόκκινο χάπι», διασώζεσαι από τη φαντασίωση, αλλά ξεκινούν διαφορετικού είδους μπελάδες. Ξεκινούν, επειδή διαπιστώνεις πως στον δρόμο αυτόν τα πάντα είναι εναντίον σου και πως πρέπει να αντισταθείς στα πάντα προσέχοντας τα πάντα. Ξεκινούν, γιατί διαπιστώνεις πως η αλήθεια είναι φουρτουνιασμένη θάλασσα και όχι απάνεμο λιμάνι. Δεν είναι βολική και δεν θα σε λυπηθεί επειδή την θέλησες. Το «κατώτερο Εγώ» πρέπει να «σταυρωθεί», **εθελούσια**.

Και στην αρχαιότητα το «κατώτερο Εγώ» συμβολιζόταν από τον γάιδαρο (όνο) που ο καβαλάρης του (το «ανώτερο Εγώ») το έχει «δαμάσει» για να αποδεχτεί το τέλος του.

Όλα αυτά όμως είναι το τίμημα που καταβάλλει ο άνθρωπος για να γνωρίσει τον εαυτό του και τον κόσμο, έναν κόσμο πολύ παράξενο στ' αλήθεια. Στην πραγματικότητα υποχρεώνεται να το κάνει ούτως ή άλλως, «σταυρώνεται» διαρκώς, όχι εθελούσια όμως, ανεξάρτητα με ποιον δρόμο θα διαλέξει ή θα διαλέξουν άλλοι γι' αυτόν. Κοιτάζοντας έξω τον κόσμο μαθαίνει κάτι για τον εαυτό του. Κοιτάζοντας μέσα στον εαυτό του μαθαίνει κάτι για τον κόσμο. Κάποτε, ίσως, μετά από αρκετές ταλαιπωρίες, αντιλαμβάνεται πως δεν υπάρχει διαφορά ανάμεσα στο «μέσα» και στο «έξω». Η εσωτερική σύγκρουση θα μεταφερθεί και έξω και το αντίστροφο. Ο άνθρωπος δεν μπορεί να ξεφύγει από τη σύγκρουση εάν δεν αγκαλιάσει όλον τον εαυτό του. Δεν μπορεί ν' αφήσει τίποτα απ' έξω, επειδή δεν του αρέσει, χωρίς αυτό να τον βασανίζει. Και μετά διαπιστώνει πως για να αγκαλιάσει τον εαυτό του είναι υποχρεωμένος ν' αγκαλιάσει όλον το κόσμο, μαζί με την ομορφιά και όλη του τη φρίκη, μαζί με όλα αυτά που μισεί και αγαπά. Πάλι δεν μπορεί ν' αφήσει κάτι απ' έξω. Δεν υπάρχει «μέσα» και «έξω». Τότε «βλέπει» έναν πραγματικό καθρέφτη του εαυτού του σε κάθε άνθρωπο, κάθε ζώο, κάθε δένδρο και στον ίδιο τον πλανήτη· ότι ο ίδιος και όλα αυτά είναι πραγματικά το ίδιο Ον. Και αυτό δεν είναι πλέον μια ωραία ιδέα των ποιητών, αλλά η γυμνή πραγματικότητα που κλονίζει –και κλονίζει για πάντα.

Η αναγέννηση

Η ιερότητα του χρόνου και του κόσμου σήμερα κατέληξε να θεωρείται δεισιδαιμονία. Κάθε βίωση ιερότητας αντιμετωπίζεται ως υποδούλωση, επειδή ο θεός ταυτίστηκε με τον αφέντη-πατέρα, που βλέπει και ελέγχει τα πάντα. Ο θεός έφτασε να ταυτίζεται με το οικονομικό συμφέρον

χαιότητα ως Ορθός Λόγος και δεν εμπεριείχε δυϊσμούς. Τα εγκλήματα της νέας αυτής «θρησκείας» μπορούμε επίσης να τα «προφητεύσουμε» από τώρα. Από τη Σκύλλα στη Χάρυβδη και πίσω, ενώ φυσιολογικά δεν υπάρχει λόγος για κάτι τέτοιο. Υπό το φως όμως και των νέων επιστημονικών δεδομένων, φαίνεται πως αυτή η σύγκρουση –η οποία κανονικά δεν θα έπρεπε καν να υφίσταται– μπορεί στις μέρες μας να πάρει τέλος. Και το χρειαζόμαστε, επειδή γίνεται ολοένα και πιο δύσκολο το να ζούμε σ' έναν κόσμο δίχως ιερό και όσιο, προσπαθώντας να αποτινάζουμε διαρκώς από πάνω μας μύριες στρεβλώσεις που επιβλήθηκαν από την εξουσία, πολιτική και θρησκευτική.

Η αποσπασματικότητα με την οποία βιώνουμε τον κόσμο, μεταμόρφωσε την πολιτική στον αποκλειστικό φορέα της «πραγματικότητας». Ρεαλιστής ή πραγματιστής είναι όποιος αποδέχεται ως αποκλειστική πηγή γνώσης την ενασχόληση με τα «γήινα», δηλαδή με τις υλιστικές αποδοχές, απολαβές και απολαύσεις, οι οποίες ικανοποιούν πρόσκαιρες επιθυμίες. Την ίδια ώρα που η πολιτική ευαγγελίστηκε ότι κατέχει την απόλυτη αλήθεια ή πραγματικότητα, την ίδια ώρα ώθησε στη μέγιστη αυταπάτη.

Κάθε ύπαρξη που βιώνει την ιερότητα του κόσμου, απελευθερωμένη από τον φόβο του θανάτου, μπορεί να επικοινωνεί με την Ενότητα. Με αυτό τον τρόπο μεταμορφώνεται και ανασταίνεται, επειδή αρχίζει να βλέπει τη σύνδεσή της με τον κόσμο. Η ψυχή δεν είναι ατομική υπόθεση. Κάθε τι που υπάρχει είναι κομμάτι μίας ενιαίας ψυχής. Ένα ον που αντιλαμβάνεται την ιερότητα του κόσμου και βιώνει την σύνδεσή του με την Ενότητα, δεν χρειάζεται διακηρύξεις ελευθερίας, νόμους και ελέγχους, για να σέβεται ό,τι τον περιβάλλει. Είναι ελεύθερο να βιώσει την αδυναμία και τη δύναμή του, την ατέλειά του και τις ικανότητές του, να νιώσει μικρό και μηδαμινό, αλλά και απέραντο, χωρίς να καλείται να αποδείξει τίποτε. Απελευθερώνεται από το καλό και το κακό, από όρους και όρια, επειδή αρχίζει να του φανερώνεται ο κόσμος μέσα του και έξω του ως Ένα. Η ζωή είναι ένα πολύτιμο ταξίδι προς την απελευθέρωση.

Ελευθερία δεν είναι να «απελευθερωθείς» από τον εξωτερικό σου εξουσιαστή, επιτρέποντας σε κάποιον άλλον να πάρει πρόθυμα τη θέση του. Ελευθερία είναι να απαλλαγείς από τον φόβο του θανάτου και ό,τι μας καταδυναστεύει από την ώρα που γεννιόμαστε. Δυνάστες

τέλος –κι αυτό είναι μόνο ένα συνηθισμένο παράδειγμα. Αντίστοιχα, προτιμάμε να βλέπουμε τη ζωή να κακοφορμίζει, αρκεί ο θάνατος να πάει όσο γίνεται πιο μακρυά. Ο θεός που πεθαίνει κι ανασταίνεται μάς θυμίζει ότι εμείς είμαστε αυτοί που πεθαίνουμε και ανασταινόμαστε –όχι αβασάνιστα και όχι χωρίς πόνο–, μεταμορφωμένοι σε κάτι νέο, που καταφάσκει στη ζωή, ακριβώς επειδή αποδέχεται τον θάνατο. Τα πάντα γύρω μας πεθαίνουν, για να ξαναγεννηθούν. Κάθε τι στη φύση έχει τον χειμώνα και την άνοιξή του. Χρειάζεται να μάθουμε να πεθαίνουμε, για να μπορούμε να εξυμνούμε τη ζωή κάθε στιγμή.

Αναρχική συλλογικότητα ***Πυργῖται***

Σημειώσεις

1. Επιλέξαμε αυτό τον συμβατικό τρόπο χρονολόγησης, ενώ δεν μας βρίσκει σύμφωνους, για να μην δυσχεραίνουμε την κατανόηση του κειμένου.
2. *Τα μυστήρια του Ιησού*, Timothy Freke και Peter Gandy, εκδόσεις *Ενάλιος*. Εξαιρετικό έργο, με πλούσιες αναφορές σε πληθώρα μελετητών αναφορικά με τα Αρχαία Μυστήρια και τη σχέση τους με τον Χριστιανισμό.
3. Ό.π.
4. Ό.π.
5. Ό.π.

Όλα αυτά όμως είναι το τίμημα που καταβάλλει ο άνθρωπος για να γνωρίσει τον εαυτό του και τον κόσμο, έναν κόσμο πολύ παράξενο στ' αλήθεια. Στην πραγματικότητα υποχρεώνεται να το κάνει ούτως ή άλλως, «σταυρώνεται» διαρκώς, όχι εθελούσια όμως, ανεξάρτητα με ποιον δρόμο θα διαλέξει ή θα διαλέξουν άλλοι γι' αυτόν. Κοιτάζοντας έξω τον κόσμο μαθαίνει κάτι για τον εαυτό του. Κοιτάζοντας μέσα στον εαυτό του μαθαίνει κάτι για τον κόσμο. Κάποτε, ίσως, μετά από αρκετές ταλαιπωρίες, αντιλαμβάνεται πως δεν υπάρχει διαφορά ανάμεσα στο «μέσα» και στο «έξω». Η εσωτερική σύγκρουση θα μεταφερθεί και έξω και το αντίστροφο. Ο άνθρωπος δεν μπορεί να ξεφύγει από τη σύγκρουση εάν δεν αγκαλιάσει όλον τον εαυτό του. Δεν μπορεί ν' αφήσει τίποτα απ' έξω, επειδή δεν του αρέσει, χωρίς αυτό να τον βασανίζει. Και μετά διαπιστώνει πως για να αγκαλιάσει τον εαυτό του είναι υποχρεωμένος ν' αγκαλιάσει όλον το κόσμο, μαζί με την ομορφιά και όλη του τη φρίκη, μαζί με όλα αυτά που μισεί και αγαπά. Πάλι δεν μπορεί ν' αφήσει κάτι απ' έξω. Δεν υπάρχει «μέσα» και «έξω». Τότε «βλέπει» έναν πραγματικό καθρέφτη του εαυτού του σε κάθε άνθρωπο, κάθε ζώο, κάθε δένδρο και στον ίδιο τον πλανήτη· ότι ο ίδιος και όλα αυτά είναι πραγματικά το ίδιο Ον. Και αυτό δεν είναι πλέον μια ωραία ιδέα των ποιητών, αλλά η γυμνή πραγματικότητα που κλονίζει –και κλονίζει για πάντα.

Η αναγέννηση

Η ιερότητα του χρόνου και του κόσμου σήμερα κατέληξε να θεωρείται δεισιδαιμονία. Κάθε βίωση ιερότητας αντιμετωπίζεται ως υποδούλωση, επειδή ο θεός ταυτίστηκε με τον αφέντη-πατέρα, που βλέπει και ελέγχει τα πάντα. Ο θεός έφτασε να ταυτίζεται με το οικονομικό συμφέρον και την συναλλαγή, διαμορφώνοντας μια ωφελιμιστική ηθική. Πολλές θρησκείες διαστρέβλωσαν κάθε αίσθηση ιερού και θεϊκού, μόνο και μόνο, επειδή κατέβασαν τον θεό στην περιορισμένη κι αποσπασματική αντίληψη των πέντε αισθήσεων και της διάνοιας και τον μετέτρεψαν σε πολιτική. Ο κόσμος έτσι έμεινε πολύ περιορισμένος στα μάτια του ορθολογιστή, ο οποίος τυφλώνεται από την λατρεία της υποτιθέμενης ατομικής και εγωιστικής του διάνοιας. Αυτή η ψευδεπίγραφη εικόνα, δυστυχώς, στέκει παγερά στέρεα ανάμεσα στον άνθρωπο και την ιερότητα του κόσμου.

Τα ανείπωτα εγκλήματα αιώνων των επίσημων μονοθεϊστικών θρησκειών ήταν απολύτως προβλέψιμα, τόσο

Η αποσπασματικότητα με την οποία βιώνουμε τον κόσμο, μεταμόρφωσε την πολιτική στον αποκλειστικό φορέα της «πραγματικότητας». Ρεαλιστής ή πραγματιστής είναι όποιος αποδέχεται ως αποκλειστική πηγή γνώσης την ενασχόληση με τα «γήινα», δηλαδή με τις υλιστικές αποδοχές, απολαβές και απολαύσεις, οι οποίες ικανοποιούν πρόσκαιρες επιθυμίες. Την ίδια ώρα που η πολιτική ευαγγελίστηκε ότι κατέχει την απόλυτη αλήθεια ή πραγματικότητα, την ίδια ώρα ώθησε στη μέγιστη αυταπάτη.

Κάθε ύπαρξη που βιώνει την ιερότητα του κόσμου, απελευθερωμένη από τον φόβο του θανάτου, μπορεί να επικοινωνεί με την Ενότητα. Με αυτό τον τρόπο μεταμορφώνεται και ανασταίνεται, επειδή αρχίζει να βλέπει τη σύνδεσή της με τον κόσμο. Η ψυχή δεν είναι ατομική υπόθεση. Κάθε τι που υπάρχει είναι κομμάτι μίας ενιαίας ψυχής. Ένα ον που αντιλαμβάνεται την ιερότητα του κόσμου και βιώνει την σύνδεσή του με την Ενότητα, δεν χρειάζεται διακηρύξεις ελευθερίας, νόμους και ελέγχους, για να σέβεται ό,τι τον περιβάλλει. Είναι ελεύθερο να βιώσει την αδυναμία και τη δύναμή του, την ατέλειά του και τις ικανότητές του, να νιώσει μικρό και μηδαμινό, αλλά και απέραντο, χωρίς να καλείται να αποδείξει τίποτε. Απελευθερώνεται από το καλό και το κακό, από όρους και όρια, επειδή αρχίζει να του φανερώνεται ο κόσμος μέσα του και έξω του ως Ένα. Η ζωή είναι ένα πολύτιμο ταξίδι προς την απελευθέρωση.

Ελευθερία δεν είναι να «απελευθερωθείς» από τον εξωτερικό σου εξουσιαστή, επιτρέποντας σε κάποιον άλλον να πάρει πρόθυμα τη θέση του. Ελευθερία είναι να απαλλαγείς από τον φόβο του θανάτου και ό,τι μας καταδυναστεύει από την ώρα που γεννιόμαστε. Δυνάστες μπορεί να είναι –και είναι κυρίως– τα εσωτερικά μας «εγώ», που μας καταλαμβάνουν και μας διαβεβαιώνουν ότι είμαστε κάτι ξεχωρισμένο και ατομικό κι ότι μπορούμε να ζήσουμε μόνοι μας ή να τα καταφέρουμε εις βάρος οποιουδήποτε άλλου.

Όταν ζούμε μονίμως υπό τεχνητά φώτα, τεχνητή θέρμανση και τεχνητή νεότητα, ξεχνάμε την διαδικασία του θανάτου και της αναγέννησης, που είναι η ίδια η ζωή. Με αυτό τον τρόπο, ενώ νομίζουμε ότι αποφεύγουμε τον θάνατο, τον εξυμνούμε. Και βέβαια, έχουμε σοβαρό πρόβλημα με το οριστικό και το αμετάκλητο· το αποδεικνύουμε διαρκώς. Προτιμάμε να βλέπουμε μια σχέση να κακοφορμίζει μόνο και μόνο για να μη βιώσουμε το οριστικό της

τέλος –κι αυτό είναι μόνο ένα συνηθισμένο παράδειγμα. Αντίστοιχα, προτιμάμε να βλέπουμε τη ζωή να κακοφορμίζει, αρκεί ο θάνατος να πάει όσο γίνεται πιο μακρυά. Ο θεός που πεθαίνει κι ανασταίνεται μάς θυμίζει ότι εμείς είμαστε αυτοί που πεθαίνουμε και ανασταινόμαστε –όχι αβασάνιστα και όχι χωρίς πόνο–, μεταμορφωμένοι σε κάτι νέο, που καταφάσκει στη ζωή, ακριβώς επειδή αποδέχεται τον θάνατο. Τα πάντα γύρω μας πεθαίνουν, για να ξαναγεννηθούν. Κάθε τι στη φύση έχει τον χειμώνα και την άνοιξή του. Χρειάζεται να μάθουμε να πεθαίνουμε, για να μπορούμε να εξυμνούμε τη ζωή κάθε στιγμή.

Αναρχική συλλογικότητα ***Πυργΐται***

Σημειώσεις

1. Επιλέξαμε αυτό τον συμβατικό τρόπο χρονολόγησης, ενώ δεν μας βρίσκει σύμφωνους, για να μην δυσχεραίνουμε την κατανόηση του κειμένου.
2. *Τα μυστήρια του Ιησού*, Timothy Freke και Peter Gandy, εκδόσεις *Ενάλιος*. Εξαιρετικό έργο, με πλούσιες αναφορές σε πληθώρα μελετητών αναφορικά με τα Αρχαία Μυστήρια και τη σχέση τους με τον Χριστιανισμό.
3. Ό.π.
4. Ό.π.
5. Ό.π.

Σχετικά Βιβλία

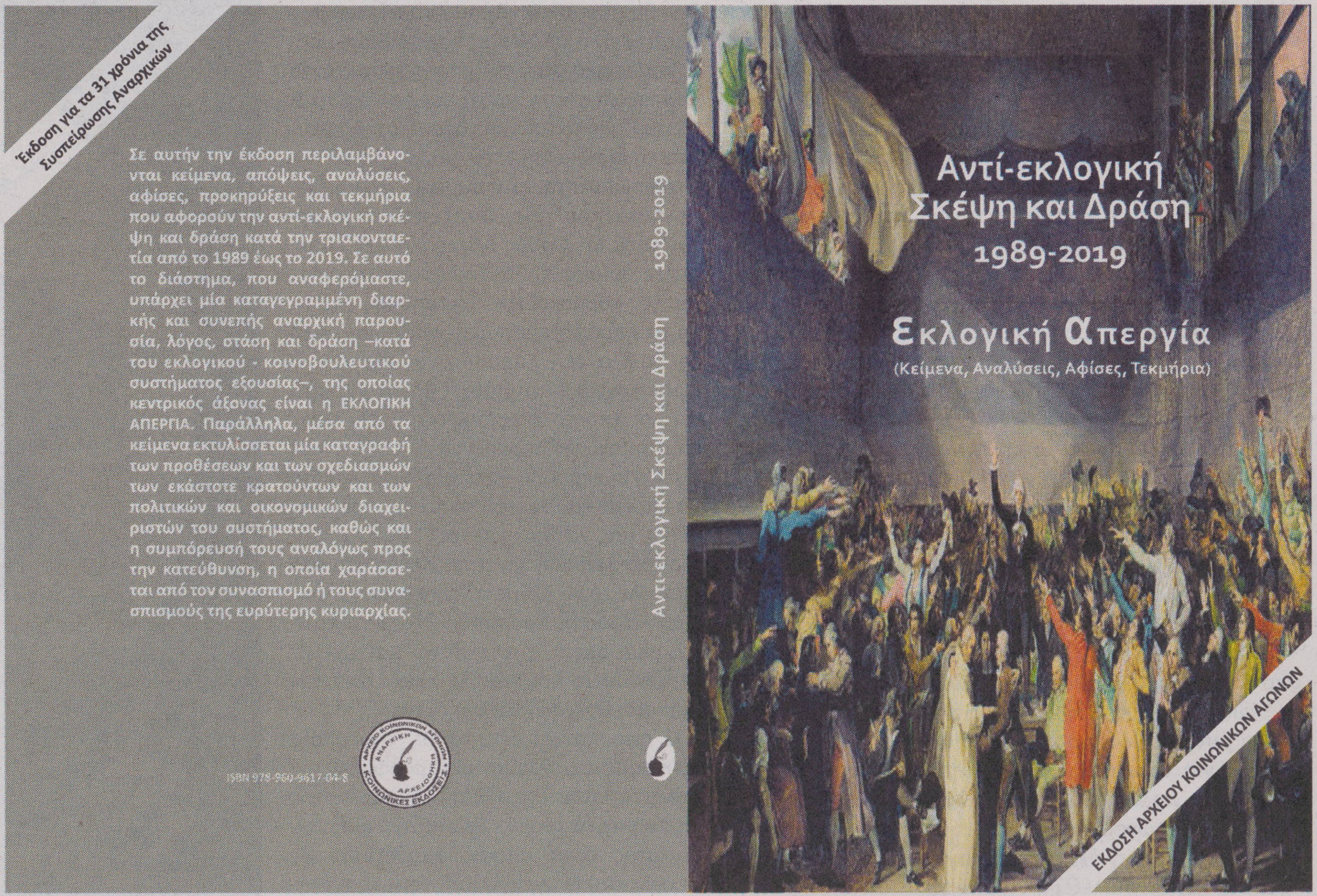
Timothy Freke & Peter Candy, *Τα μυστήρια του Ιησού*
Mircea Elliade, *Το Ιερό και το Βέβηλο*
Peter Kingsley, *Αρχαιοελληνική σκέψη και Δυτικός Πολιτισμός*
Peter Kingsley, *Αρχαία φιλοσοφία, μυστήρια και μαγεία. Ο Εμπεδοκλής και η Πυθαγόρεια παράδοση.*
Jiddu Krishnamurti, *Μιλώντας για τον Θεό*
Κέλσος, *Αληθής Λόγος*
Pierre Chuvin, *Οι τελευταίοι εθνικοί.*
G.H. Smith, *Ο θάνατος του αρχαίου κόσμου*
H. Diels & W. Kranz, *Οι προσωκρατικοί, τόμος α και β.*
Alex. Krappe, *Παγκόσμιος Μυθολογία*
K. Kerenyi, *Διόνυσος, η αρχέγονη εικόνα της άφθαρτης ζωής*

Αντί-εκλογική Σκέψη και Δράση 1989-2019

Εκλογική Απεργία

(Κείμενα, Αναλύσεις, Αφίσες, Τεκμήρια)

Έκδοση για τα 31 χρόνια της Συσπείρωσης Αναρχικών

Σε αυτήν την έκδοση περιλαμβάνονται κείμενα, απόψεις, αναλύσεις, αφίσες, προκηρύξεις και τεκμήρια που αφορούν την αντί-εκλογική σκέψη και δράση κατά την τριακονταετία από το 1989 έως το 2019. Σε αυτό το διάστημα, που αναφερόμαστε, υπάρχει μία καταγεγραμμένη διαρκής και συνεπής αναρχική παρουσία, λόγος, στάση και δράση –κατά του εκλογικού-κοινοβουλευτικού συστήματος εξουσίας–, της οποίας κεντρικός άξονας είναι η ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ. Παράλληλα, μέσα από τα κείμενα εκτυλίσσεται μία καταγραφή των προθέσεων και των σχεδιασμών των εκάστοτε κρατούντων και των πολιτικών και οικονομικών διαχειριστών του συστήματος, καθώς και η συμπόρευσή τους αναλόγως προς την κατεύθυνση, οποία χαράσσεται από τον συνασπισμό ή τους συνασπισμούς της ευρύτερης κυριαρχίας.

Υπάρχει, δηλαδή, μία πορεία, κατά την οποία μία από τις επιδιώξεις μας είναι η κοινή δράση με άλλες ομάδες. Είναι, όμως, επόμενο πως όταν υφίστανται αυτές οι συνθήκες, αναπτύσσεται κατά ένα ορισμένο τρόπο μία προσπάθεια σύνθεσης. Σε μία τέτοια διαδικασία είναι δυνατόν να αφήνται τα ήδη κατατεθειμένα και αποτυπωμένα.

Τόσον οι συνεργασίες όσον και η έλλειψη αποκρυσταλλωμένων εμπειριών, απότοκος της μη καλλιέργειας των θεμελιακών αναρχικών ιδεών, έχουν το τίμημά τους (άλλοτε θετικό και άλλοτε αρνητικό) σε ό,τι αφορά την λειτουργική σύνθεση των απόψεων. Αυτή η κατάσταση, όπως αναφέρθηκε, είναι εμφανής κατά τα πρώτα έτη και μέχρις ότου ευοδωθεί η δημιουρ-

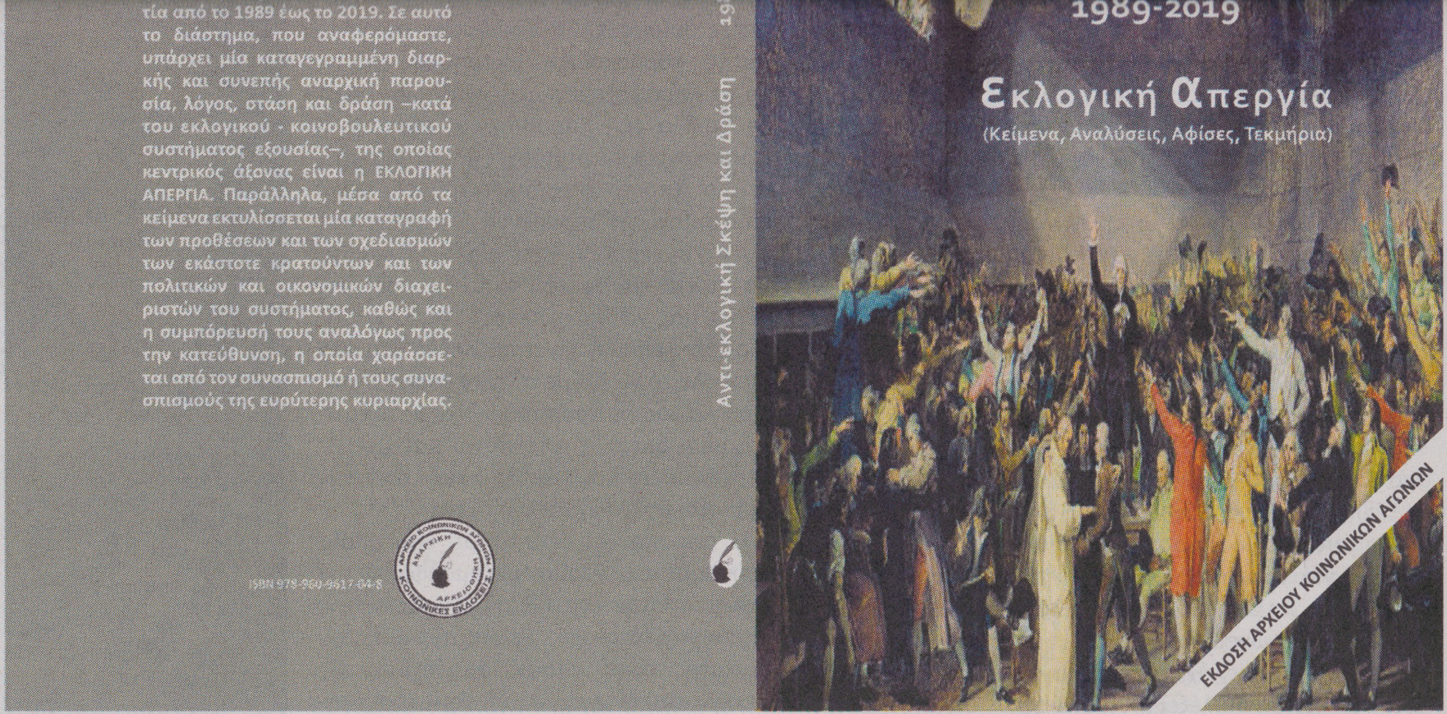
αναφορά στο κοινοβουλευτικό σύστημα.

Το κυρίως σώμα του βιβλίου χωρίζεται σε τέσσερα μέρη. Το πρώτο μέρος περιλαμβάνει το διάστημα 1989-1998, το δεύτερο τα έτη 1999-2010, το τρίτο καλύπτει τα χρόνια 2011-2014, ενώ το τέταρτο μέρος περιλαμβάνει τις τρεις εκλογικές διαδικασίες του 2015 και έρχεται σε ένα είδος αντιστοιχίας με τις τρεις συνεχείς εκλογικές διαδικασίες του 1989-1990. Οι τρεις πρώτες εδραίωσαν την τριετία της

Εκλογική Απεργία

(Κείμενα, Αναλύσεις, Αφίσες, Τεκμήρια)

Έκδοση για τα 31 χρόνια της Συσπείρωσης Αναρχικών

Σε αυτήν την έκδοση περιλαμβάνονται κείμενα, απόψεις, αναλύσεις, αφίσες, προκηρύξεις και τεκμήρια που αφορούν την αντί-εκλογική σκέψη και δράση κατά την τριακονταετία από το 1989 έως το 2019. Σε αυτό το διάστημα, που αναφερόμαστε, υπάρχει μία καταγεγραμμένη διαρκής και συνεπής αναρχική παρουσία, λόγος, στάση και δράση –κατά του εκλογικού-κοινοβουλευτικού συστήματος εξουσίας–, της οποίας κεντρικός άξονας είναι η ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ. Παράλληλα, μέσα από τα κείμενα εκτυλίσσεται μία καταγραφή των προθέσεων και των σχεδιασμών των εκάστοτε κρατούντων και των πολιτικών και οικονομικών διαχειριστών του συστήματος, καθώς και η συμπόρευσή τους αναλόγως προς την κατεύθυνση, οποία χαράσσεται από τον συνασπισμό ή τους συνασπισμούς της ευρύτερης κυριαρχίας.

Υπάρχει, δηλαδή, μία πορεία, κατά την οποία μία από τις επιδιώξεις μας είναι η κοινή δράση με άλλες ομάδες. Είναι, όμως, επόμενο πως όταν υφίστανται αυτές οι συνθήκες, αναπτύσσεται κατά ένα ορισμένο τρόπο μία προσπάθεια σύνθεσης. Σε μία τέτοια διαδικασία είναι δυνατόν να αφήνονται ανεπεξέργαστα πολλά ζητήματα των οποίων η εξέταση θα οδηγούσε στην απόρριψή τους ως μη λειτουργικών, τόσο για τον αναρχικό όσο και για τον απελευθερωτικό αγώνα γενικότερα. Επομένως, δεν θα πρέπει να ξενίζει το γεγονός ότι κατά τις αρχικές κινητοποιήσεις υπάρχουν ταξικές αναφορές, προτάσεις αυτό-οργάνωσης κ.λπ., τις οποίες στην συνέχεια εγκαταλείπουμε και αυτό είναι κάτι το οποίο απορρέει μέσα από την εμπειρία, την ανάλυση και την δοκιμασία μέσα στον κοινωνικό ανταγωνισμό. Επειται τα ήδη κατατεθειμένα και αποτυπωμένα.

Τόσον οι συνεργασίες όσον και η έλλειψη αποκρυσταλλωμένων εμπειριών, απότοκος της μη καλλιέργειας των θεμελιακών αναρχικών ιδεών, έχουν το τίμημά τους (άλλοτε θετικό και άλλοτε αρνητικό) σε ό,τι αφορά την λειτουργική σύνθεση των απόψεων. Αυτή η κατάσταση, όπως αναφέρθηκε, είναι εμφανής κατά τα πρώτα έτη και μέχρις ότου ευοδωθεί η δημιουργία της *Συνεργασίας Αναρχικών Ομάδων και Ατόμων για την Κοινωνική Αλληλεγγύη και την Πολύμορφη Δράση*, η οποία κατά την δωδεκαετή και πλέον πορεία της συνεισέφερε, θεωρούμε, με θετικό τρόπο στην αναρχική σκέψη και δράση. Μετά την παύση της δραστηριότητας από την προαναφερθείσα Συνεργασία, το μέλημα για την προώθηση της Εκλογικής Απεργίας συνεχίσαμε η Συσπείρωση Αναρχικών και η Αναρχική Αρχειοθήκη Αθήνας, ο Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας, ο Αναρχικός Πυρήνας ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ και η Αναρχική Αρχειοθήκη Θεσσαλονίκης, καθώς και οι σύντροφοι για την *Αναρχική απελευθερωτική δράση*, ενώ για ένα ορισμένο διάστημα υπήρξε συνεργασία και με το σχήμα *αναφορά στο κοινοβουλευτικό σύστημα*.

Το κυρίως σώμα του βιβλίου χωρίζεται σε τέσσερα μέρη. Το πρώτο μέρος περιλαμβάνει το διάστημα 1989-1998, το δεύτερο τα έτη 1999-2010, το τρίτο καλύπτει τα χρόνια 2011-2014, ενώ το τέταρτο μέρος περιλαμβάνει τις τρεις εκλογικές διαδικασίες του 2015 και έρχεται σε ένα είδος αντιστοιχίας με τις τρεις συνεχείς εκλογικές διαδικασίες του 1989-1990. Οι τρεις πρώτες εδραίωσαν την τριετία της διαχείρισης της ΝΔ μετά από συνεργασία με την κομμουνιστική και συνοδοιπορούσα αριστερά, ενώ οι τρεις τελευταίες αποκάλυψαν την κοινή ρίζα και την ομόθυμη συνεργασία και σύμπραξη των υποτιθεμένων διαφορετικών ιδεολογιών αποδεικνύοντας την αλληλοσυμπλήρωσή τους. Ακολουθεί το παράρτημα, με την παράθεση κειμένων που συμπληρώνουν κατά ένα ορισμένο τρόπο τα όσα έχουν ήδη καταχωρηθεί.

Μέσα από τα κείμενα αυτού του βιβλίου, τα οποία παρατίθενται με αυστηρή χρονολογική σειρά, μπορεί ο καθένας να τα συγκρίνει με τα γεγονότα που ακολούθησαν και να διαπιστώσει ότι τα σχέδια των εξουσιαστών είναι δυνατόν να δια-

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 18ος, Φύλλο 193
ΜΑΪΟΣ 2019

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
Τηλέφωνο: 69 73 79 92 07
Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Ι. Λιόλιος

Συνδρομή (για 10 τεύχη)
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 20 ευρώ, ΕΥΡΩΠΗΣ: 30 ευρώ.
Με κατάθεση του αντίστοιχο ποσού στον αριθμό λογαριασμού: (Εθνική Τράπεζα)

διαρκής και συνεπής αναρχική παρουσία, λόγος, στάση και δράση –κατά του εκλογικού-κοινοβουλευτικού συστήματος εξουσίας–, της οποίας κεντρικός άξονας είναι η ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ. Παράλληλα, μέσα από τα κείμενα εκτυλίσσεται μία καταγραφή των προθέσεων και των σχεδιασμών των εκάστοτε κρατούντων και των πολιτικών και οικονομικών διαχειριστών του συστήματος, καθώς και η συμπόρευσή τους αναλόγως προς την κατεύθυνση, οποία χαράσσεται από τον συνασπισμό ή τους συνασπισμούς της ευρύτερης κυριαρχίας.

Υπάρχει, δηλαδή, μία πορεία, κατά την οποία μία από τις επιδιώξεις μας είναι η κοινή δράση με άλλες ομάδες. Είναι, όμως, επόμενο πως όταν υφίστανται αυτές οι συνθήκες, αναπτύσσεται κατά ένα ορισμένο τρόπο μία προσπάθεια σύνθεσης. Σε μία τέτοια διαδικασία είναι δυνατόν να αφήνονται ανεπεξέργαστα πολλά ζητήματα των οποίων η εξέταση θα οδηγούσε στην απόρριψή τους ως μη λειτουργικών, τόσο για τον αναρχικό όσο και για τον απελευθερωτικό αγώνα γενικότερα. Επομένως, δεν θα πρέπει να ξενίζει το γεγονός ότι κατά τις αρχικές κινητοποιήσεις υπάρχουν ταξικές αναφορές, προτάσεις αυτό-οργάνωσης κ.λπ., τις οποίες στην συνέχεια εγκαταλείπουμε και αυτό είναι κάτι το οποίο απορρέει μέσα από την εμπειρία, την ανάλυση και την δοκιμασία μέσα στον κοινωνικό ανταγωνισμό. Επειδή είναι αναγκαίο, η αναρχική σκέψη μπορεί και οφείλει να απαγκιστρώνεται από λαθεμένες απόψεις και να αποδεσμεύεται η αναρχική δράση από τα εξουσιαστικά κατάλοιπα και τις αγκυλώσεις του αναρχισμού. Αυτή η πορεία προς μία κατακάλαξη, διαφαίνεται μέσα από τα κείμενα αυτού του βιβλίου, όπου παρατίθενται όλα τα τεκμήρια χωρίς να παραχαράσσονται τα ήδη κατατεθειμένα και αποτυπωμένα.

Τόσον οι συνεργασίες όσον και η έλλειψη αποκρυσταλλωμένων εμπειριών, απότοκος της μη καλλιέργειας των θεμελιακών αναρχικών ιδεών, έχουν το τίμημά τους (άλλοτε θετικό και άλλοτε αρνητικό) σε ό,τι αφορά την λειτουργική σύνθεση των απόψεων. Αυτή η κατάσταση, όπως αναφέρθηκε, είναι εμφανής κατά τα πρώτα έτη και μέχρις ότου ευοδωθεί η δημιουργία της *Συνεργασίας Αναρχικών Ομάδων και Ατόμων για την Κοινωνική Αλληλεγγύη και την Πολύμορφη Δράση*, η οποία κατά την δωδεκαετή και πλέον πορεία της συνεισέφερε, θεωρούμε, με θετικό τρόπο στην αναρχική σκέψη και δράση. Μετά την παύση της δραστηριότητας από την προαναφερθείσα Συνεργασία, το μέλημα για την προώθηση της Εκλογικής Απεργίας συνεχίσαμε η Συσπείρωση Αναρχικών και η Αναρχική Αρχειοθήκη Αθήνας, ο Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας, ο Αναρχικός Πυρήνας ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ και η Αναρχική Αρχειοθήκη Θεσσαλονίκης, καθώς και οι σύντροφοι για την *Αναρχική απελευθερωτική δράση*, ενώ για ένα ορισμένο διάστημα υπήρξε συνεργασία και με το σχήμα Αναρχικοί/ές μέσα και έξω από σχολεία και σχολές.

Ας σημειωθεί ότι υπάρχει μία σταθερή προσπάθεια της εξουσίας ώστε στα τελικά αποτελέσματα που αναρτώνται από το υπουργείο να αποκρύπτεται ο πραγματικός αριθμός αυτών που δεν ψηφίζουν με την αναγωγή και αναγραφή τους ως ποσοστά.

Των κειμένων του βιβλίου, προηγείται ένας Πρόλογος για την Εκλογική Απεργία και ένα κείμενο με *Μία σύντομη ιστορική αναφορά στο κοινοβουλευτικό σύστημα.*

Το κυρίως σώμα του βιβλίου χωρίζεται σε τέσσερα μέρη. Το πρώτο μέρος περιλαμβάνει το διάστημα 1989-1998, το δεύτερο τα έτη 1999-2010, το τρίτο καλύπτει τα χρόνια 2011-2014, ενώ το τέταρτο μέρος περιλαμβάνει τις τρεις εκλογικές διαδικασίες του 2015 και έρχεται σε ένα είδος αντιστοιχίας με τις τρεις συνεχείς εκλογικές διαδικασίες του 1989-1990. Οι τρεις πρώτες εδραίωσαν την τριετία της διαχείρισης της ΝΔ μετά από συνεργασία με την κομμουνιστική και συνοδοιπορούσα αριστερά, ενώ οι τρεις τελευταίες αποκάλυψαν την κοινή ρίζα και την ομόθυμη συνεργασία και σύμπραξη των υποτιθεμένων διαφορετικών ιδεολογιών αποδεικνύοντας την αλληλοσυμπλήρωσή τους. Ακολουθεί το παράρτημα, με την παράθεση κειμένων που συμπληρώνουν κατά ένα ορισμένο τρόπο τα όσα έχουν ήδη καταχωρηθεί.

Μέσα από τα κείμενα αυτού του βιβλίου, τα οποία παρατίθενται με αυστηρή χρονολογική σειρά, μπορεί ο καθένας να τα συγκρίνει με τα γεγονότα που ακολούθησαν και να διαπιστώσει ότι τα σχέδια των εξουσιαστών είναι δυνατόν να διαφοροποιούνται, αλλά δεν εκτρέπονται της καθολικά χαραχθείσας, από αυτούς, πορείας, γεγονός το οποίο επιβεβαιώνει τις αναλύσεις και τις τοποθετήσεις που κατατίθενται.

Τέλος, εάν η σφαιρική γνώση συνιστά συμβολή στην κατανόηση της πραγματικής ιστορίας, τότε θεωρούμε πως τα όσα παρατίθενται σε αυτό το βιβλίο είναι μία θετική συνεισφορά προς αυτήν την κατεύθυνση.

Συσπείρωση Αναρχικών

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 18ος, Φύλλο 193
ΜΑΪΟΣ 2019

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
Τηλέφωνο: 69 73 79 92 07
Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Ι. Λιόλιος

Συνδρομή (για 10 τεύχη)

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 20 ευρώ, ΕΥΡΩΠΗΣ: 30 ευρώ.

Με κατάθεση του αντίστοιχο ποσού στον αριθμό λογαριασμού: (Εθνική Τράπεζα) 116/611-838-03

IBAN: GR77 0110 1160 0000 1166 1183 803

bic: ETHNGRAA

Σε περίπτωση συνδρομής είναι απαραίτητη η αποστολή των στοιχείων σας (Ονοματεπώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας, τηλέφωνο) μέσω του ταχυδομείου (ηλεκτρονικού ή κανονικού) ή τηλεφωνικά.
Επίσης συστημένες επιστολές και δέματα θα πρέπει να στέλλονται προς:

Γεώργιο Ν. Βλασσόπουλο
Σαριπόλου 8, Αθήνα, Τ.Κ. 106 82